

21/00

HARLEQUIN®

Бестселър

Линда Хауърд

ОСТАНИ ПРИ МЕН

ЛИНДА ХАУЪРД ОСТАНИ ПРИ МЕН

chitanka.info

Злополука отнема на Блейк Ремингтън всичко — възможността да се катери по планинските зъбери, да пилотира, да се носи с яхта в морето. Лишен временно от способността да ходи, той губи желание за живот.

Диона Кели — една жена, чиято душа е съкрушена като тялото му, е неговият последен шанс за спасение. Кой кого ще спаси? Ще оцелее ли лумналата помежду им любов, извън техния затворен свят? Ще я погубят ли негодите на всекидневието и превратностите на съдбата...

ПЪРВА ГЛАВА

Океанът имаше хипнотично въздействие. Диона му се поддаде без съпротива и спокойно съзерцаваше тюркоазните вълни, заливащи ослепително белия пясък. По природа тя не беше бездеен човек, но сега ѝ бе приятно да седи на верандата на взетата под наем крайбрежна вила, вдигнала върху перилата дългите си крака с бронзов загар, и да не прави нищо друго, освен да се любува на вълните и да слуша приглушения им плисък върху брега, когато го връхлитаха, а после бавно, сякаш уморено, се оттегляха. Белите чайки прелитаха и се стрелкаха над водата, високите им пронизителни крясъци допълваха симфонията на вятъра и вълните. От дясната ѝ страна огромното златно кълбо на слънцето потъваше във водата, хвърляйки морето в пламъци. Би се получила удивителна снимка, ала не ѝ се ставаше от мястото, за да вземе фотоапарата. Изминалият ден беше чудесен и Диона не се бе занимавала с нищо по-усилено от това, да му се наслаждава, като се разхождаше по брега и плуваше в синьо-зелените води на Мексиканския залив. Господи, това е живот! Тъй приятен и почти безгрешен. Почивката ѝ се бе оказала великолепна.

Цели две седмици беше скитала в блажена самота и леност по захарно белите пясъци на Панама Сити, щата Флорида. Във вилата нямаше часовник, нито пък тя беше навивала своя, откакто пристигна, защото времето нямаше значение. Не бе от значение в колко часа се събужда, кога става, а ако огладнееше и нямаше желание да готви, знаеше, че винаги може да намери някое близко магазинче или заведение, до където да отиде пеша и да си купи нещо за ядене. През лятото в Миракъл Стрип не се спеше. Вихреше се двадесет и четиричасов купон, който непрекъснато се подновяваше от само себе си веднага след края на учебната година и чак до почивните дни в края на седмицата след Деня на труда. Тук идваха студенти и несемейни, търсещи забавления, идваха семейства, които желаеха безгрижна почивка, а така също уморени работещи жени, които мечтаеха само за възможността да се откачат от ежедневието и отпочинат край

ослепителния залив. Самата Диона се чувстваше като новородена след изминалите две възхитителни седмици.

Вниманието ѝ привлече платноходка, боядисана ярко и пъстро като пеперуда. Гледаше как лавира по вятъра и бавно се насочва към брега. Толкова се бе захласнала да я наблюдава, че не забеляза мъжа, който се приближаваше към вилата, докато не започна да се качва по стъпалата на верандата. Дървеният под се затресе под стъпките му и това я изтръгна от унеса ѝ. С грациозно движение тя обърна бавно глава, но въпреки привидното спокойствие, цялата като че изведнъж се стегна, готова за действие, макар да не бе помръднала и променила отпуснатата си поза.

Висок, сивокос мъж стоеше и я гледаше. Първото ѝ впечатление беше, че някак не се вписваше в обстановката и бе чужд на средата, в която бе попаднал. В Панама Сити нямаше официалности, това бе курортен град за пълно разтоварване. Мъжът носеше безупречен сив костюм с жилетка, а краката му бяха обути в мокасини от мека италианска кожа. Диона отбеляза мимоходом, че елегантните му обувки бързо щяха да се напълнят с проникващия навсякъде пясък.

— Госпожица Кели? — попита той учтиво.

Тънките ѝ черни вежди се извиха учудено, ала тя свали крака от перилата, изправи се и му протегна ръка.

— Да, аз съм Диона Кели. А вие сте...

— Ричард Дилън отвърна той, пое ръката ѝ и се здрависа твърдо.

— Съзнавам, че нарушавам почивката ви, госпожице Кели, но е от голяма важност да говоря с вас.

— Седнете, моля — покани го тя и посочи към шезлонга редом с този, в който самата седеше до преди малко. Зае предишното си положение с изтегнати, подпрени на парапета на верандата крака. — Какво мога да направя за вас?

— Доста — отговори мъжът с видимо вълнение. — Писах ви преди близо месец и половина за един пациент, когото бих желал да поемете — Блейк Ремингтън.

Диона се намръщи леко.

— Спомням си. Ала аз отговорих на писмото ви, господин Дилън, още преди да изляза в отпуск. Не сте ли го получили?

— Получих го — призна той. — Дойдох да ви помоля да обмислите отново отказа си. Имам смекчаващи вината обстоятелства

— неговото състояние бързо се влошава. Убеден съм, че вие можете...

— Аз не съм чудотворец — прекъсна го тя спокойно. — А и имам редица други пациенти, които ме очакват. Защо би трябвало да слагам господин Ремингтън пред всички останали, които се нуждаят от услугите ми не по-малко, отколкото той?

— Те умират ли? — попита я безцеремонно.

— А да не би господин Ремингтън да умира? Според информацията, която ми дадохте в писмото си, последната операция е била сполучлива. Има и други рехабилитатори, не по-зле квалифицирани от мен, към които можете да се обърнете, ако съществува причина, поради която господин Ремингтън трябва да се подложи на терапия точно в този момент.

Ричард Дилън отправи поглед към тъмносините води на залива, позлатени от, залязващото слънце.

— Блейк Ремингтън няма да изкара и година — каза и мрачна сянка прекоси силните, сурови черти на лицето му. — Не и в състоянието, в което се намира сега. Видите ли, госпожице Кели, той не вярва, че някога отново ще проходи и се е предал. Сам се погубва и го прави нарочно. Не яде, спи малко, отказва да излиза от вкъщи.

Диона въздъхна. Депресията беше най-трудно преодолимия проблем, съкрушителен враг на състоянието на пациентите ѝ, безжалостно отнемащ силата и волята им. Толкова пъти се бе сблъсквала с нея и знаеше, че и занапред ѝ предстои.

— И все пак, господин Дилън, някой друг терапевт...

— Не мисля така. Вече наех двама и никой от тях не се задържа повече от седмица. Блейк изобщо отказва да им съдейства и твърди, че това е чиста загуба на време, само колкото да го караме да върши нещо. Лекарите му повтарят, че операцията е била успешна, но той все още не може да движи краката си и затова просто не им вярва. Доктор Норууд препоръча вас. Каза, че имате забележителни успехи с несговорчиви пациенти и че вашите методи са изключителни.

Тя се усмихна иронично.

— Естествено, че ще го каже. Нали той ме е учил.

Ричард Дилън също леко се усмихна в отговор.

— Ясно. И все пак, убеден съм, че вие сте последният шанс на Блейк. Ако въпреки това смятате другите си задължения за по-належащи, в такъв случай просто елате с мен до Финикс и се

запознайте с Блейк. Мисля, че след като го видите, ще разберете защо съм толкова обезпокоен.

Диона се колебаеше. От професионална гледна точка се двоумеше между отказа и съгласието. Имаше други хора, които зависеха от нея. Защо този Блейк Ремингтън да е по-важен от тях? Ала от друга страна, той изглежда представляваше едно предизвикателство за способностите ѝ, а тя беше от онези енергични, волеви личности, които търсеха и приемаха трудностите, обичаха да изпитват себе си докрай. Когато ставаше дума за избраната от нея професия, Диона бе напълно уверена във възможностите си и се наслаждаваше на удовлетворението от свършената работа, когато пациентите ѝ започваха да се движат по-добре от преди. През годините, в които беше работила като частен рехабилитатор, пътувайки из цялата страна по домовете на пациентите си, тя бе натрупала значителен опит и удивителен брой успешни случаи.

— Блейк Ремингтън е необикновен човек — обади се тихо господин Дилън. — Създал е няколко аеронавтични системи, които сега широко се използват. Конструирал е собствени самолети, летял е като пилот — изпитател във връзка с някои свръхсекретни правителствени проекти, катери се по планините, занимава се с дълбоководолазен спорт, плава с яхта. Той се чувства еднакво добре и на земята, и в морето, и във въздуха, а сега е прикован в инвалидната количка и се самоунищожава.

— При кое от многобройните му занимания е станала злополуката? — попита Диона.

— Алпинизъм. Въжето над него се закачило за скала при спускането и от движенията и тежестта на тялото му се протрило и скъсало. Падал близо петнадесет метра до една издатина, отскочил от нея и летял или се търкалял още шейсет-седемдесет метра. Това е почти размера на едно футболно игрище, но снегът вероятно смекчил ударите и му спасил живота. Неведнъж е повтарял, че ако това се било случило през лятото, сега нямаше да прекарва живота си като инвалид.

— Разкажете ми за нараняванията му — обади се тя замислено.

Ричард Дилън се изправи.

— Мога да направя нещо по-добро. В колата ми са медицинският му картон заедно с рентгеновите снимки. Доктор Норууд предложи да ги донеса със себе си.

— Старата му лисица — промърмори тя, когато Ричард Дилън се отдалечи.

Тобиъс Норууд добре знаеше как да я заинтригува, как да ѝ представи даден случай. И Диона вече кльвна, точно както той беше предвидил. Обаче решение ще вземе, след като види рентгеновите снимки и се запознае с историята на заболяването. Ако прецени, че няма да може да помогне на Блейк Ремингтън, то е излишно да го подлага на стреса от терапевтичните процедури.

Скоро Ричард Дилън се върна с обемист плик от плътна кафява хартия. Постави го в протегнатата ѝ ръка и застана в очакване. Вместо да го отвори, тя забарабани с пръсти по него.

— Нека да го проуча тази вечер, господин Дилън — каза твърдо. — Не мога просто да хвърля един поглед и да взема решение.

По лицето му премина израз на нетърпение, ала той бързо се овладя и кимна.

— Благодаря, че се съгласихте да помислите, госпожице Кели.

Когато Ричард Дилън си отиде, Диона дълго седя, загледана в залива, съзерцавайки нескончаемите тюркоазни вълни, които се низеха една след друга, приближаваха, а после заливаха брега и се разбиваха с бяла пяна върху пясъка. Добре, че отпускът ѝ вече свършваше и близо две пълни седмици се бе наслаждавала на крайбрежието на Флорида, като не правеше нищо по-изморително от разходките по време на прилив. Дори бе започнала от време на време да се улавя в мисли за предстоящата работа, но сега, както изглежда, плановете ѝ щяха май да се променят.

Отвори плика и разгледа една по една рентгеновите снимки, като ги повдигаше срещу отблясъците на полузалазлото слънце. Премига слисано, като видя пораженията, нанесени на това силно, жизнено човешко тяло. Беше същинско чудо, че бе оцелял, а не бе загинал на място. Ала все пак снимките, направени след всяка сполучлива операция, показваха кости, зараснали по-добре от всички очаквания. Връзките им бяха възстановени, щифтове и пластини ги скрепваха заедно. Последните, най-скорошни снимки разгледа по-подробно и с особено внимание. Хирургът трябва да е бил гений или резултатите някакво чудо, а вероятно и двете заедно. Не можа да забележи никаква физическа причина, поради която Блейк да не проходи отново при положение, че нервите не бяха напълно поразени.

Започне да чете доклада на хирурга, като се съсредоточаваше максимално върху всяка подробност, докато съвсем точно не разбра какви са били нараняванията, какви мерки за били предприети и какво е било постигнато в резултат на тях. Този човек ще ходи отново, тя ще го накара! В края на доклада се споменаваха, че по-нататъшните подобрения са възпрепятствани поради липсата на съдействие от страна на пациента и дълбоката му депресия. Стори ѝ се, че почти усети чувството на угнетеност и разочарование, с което хирургът беше писал последните редове — след цялата си усърдна, ревностна работа, след неочаквания успех на старанията си, пациентът отказва да помогне!

Диона събра всички материали и взе да ги слага на мястото им в плика. Тогава забеляза, че вътре имаше още нещо, което бе пропуснала да извади. Беше неговлям, по-твърд лист хартия. Обърна го и се оказа, че бе фотография.

Изненадана се взря в усмихващите се срещу ѝ сини очи, очи, които грееха и искряха, озарени от простата радост да си жив. Ричард Дилън също се оказа хитра лисица — прекрасно е знаел, че малко жени са в състояние да устоят на притегателната сила на този енергичен, жизнен мъж от фотографията. Беше повече от ясно, че това бе Блейк Ремингтън така, както бе изглеждал преди злополуката. Кестенявата му коса беше разрошена, силно загорялото му лице разлято в малко отпусната, предизвикателна усмивка, която разкриваше пленителна трапчинка на лявата буза. Беше гол до кръста, носеше само чифт къси дочени панталони. Тялото му беше силно, с добре оформени мускули, краката дълги и мощни като на атлет. Държеше доста голяма риба в ръце, а на заден план си личеше тъмносиният фон на океана. Занимавал се е, значи, и с подводен риболов. Дали има нещо, което този мъж да не можеше да прави? Да, сега, както се оказва, имаше. Не можеше да ходи.

Тя беше възнамерявала да откаже да поеме случая, само за да покаже на Ричард Дилън, че не може да бъде повлияна просто ей така, но докато се взираше във фотографията, разбра, че ще стане именно както той искаше. Тази мисъл я разтревожи. Беше минало толкова много време, откакто изобщо не се бе интересувала от някой мъж, че сама беше удивена от реакцията си към една обикновена снимка.

Като очертаваше замислено с пръст лицето му, Диона се запита какъв ли би бил животът ѝ, ако можеше да е нормална жена, да обича един мъж и да бъде обичана в отговор — нещо, което през краткия си и злополучен брак установи, че бе невъзможно. Беше го разбрала от опит и по най-болезнения начин, изпита го на собствения си гръб и никога нямаше да го забрави. Мъжете не бяха за нея. Любещ съпруг и деца не бяха нейна орис. Празнотата, останала в живота ѝ от пълната липса на любов, трябваше да запълни с чувството на удовлетворение от работата си, от радостта, която получаваше, когато успееше да помогне някому. Можеше да си гледа с възхищение снимката на Блейк Ремингтън, ала мечтите, на които всяка друга жена би се отдала, съзерцавайки усмихнатия, мускулист красавец, не бяха за нея. Такива мечти бяха загуба на време, защото знаеше, че не бе способна да привлече мъж като него. На бившия ѝ съпруг Скот Хейс му хрумваше безумната прищявка да ѝ дава мъчителни и унижителни уроци как се съблазнява един мъж, когато тя се оказваше неспособна да го задоволи.

Това нямаше да се повтори. Никога повече. Беше се заклела още тогава, след като напусна Скот, и сега се зарече отново. Никога повече нямаше да предостави на някой мъж възможността да я нарани.

Внезапен порив на соления вятър обрули лицето ѝ и Диона вдигна очи. Видя с изненада, че слънцето беше вече напълно залязло, а тя все още седеше втречена във фотографията, без всъщност да я вижда, унесена в мрачните си спомени. Стана и влезе вътре. Щракна високия лампион и освети прохладния, приятен интериор на стаята. Отпусна се в едно кресло, отметна назад глава и взе да обмисля рехабилитационната програма, макар, разбира се, да не можеше да прави никакви съвсем конкретни планове, преди да се бе срещнала с господин Ремингтън и да бе имала възможността по-добре да прецени състоянието му. Диона се усмихна леко в предвкушване на онова, което я очакваше. Обичаше предизвикателствата повече от всичко друго, а по отношение на господин Ремингтън имаше усещането, че той щеше да ѝ се противи всячески. Щеше да ѝ се наложи през цялото време да бъде на нокти, да овладява положението и да използва собствената му безпомощност като средство за натиск и въздействие, ще трябва да го разгневи до такава степен, че да е съгласен да мине и през ада, само и само да се отърве от нея. За съжаление, господин Ремингтън наистина

трябваше да мине през ада — терапията нямаше да прилича на приятен излет.

Беше имала трудни пациенти и преди — хора, които бяха толкова отчаяни и съкрушени от недъзите си, че се бяха затворили в себе си и оградили от целия свят. Блейк Ремингтън явно бе постъпил по същия начин. Бил е в отлична форма, толкова деен, жизнен, същинска луда глава. Тя разбираше, че приковаността в инвалидната количка и принудителното бездействие погубваха духа му. Беше му все едно дали ще живее, или ще умре, всичко му беше безразлично.

Тази нощ Диона спа дълбоко, без сънища, които да я тревожат, и стана много преди зазоряване за обичайния си крос край морето. Не беше заклет бегач, броящ километрите и стремящ се непрестанно да навърта все по-големи разстояния. Потича заради самото удоволствие и продължи, докато не се умори, после тръгна по брега и остави копринената мекота на прилива да мие босите ѝ нозе. Слънцето пронизваше утрото с първите си ярки лъчи, когато тя се върна в къщата, изкъпа се и започна да си стяга багажа. Вече беше взела решение, така че не виждаше необходимост да губи време. Щеше да е готова до идването на господин Дилън.

Той дори не се изненада, като видя куфарите ѝ.

— Знаех си, че ще приемете — каза спокойно.

Диона повдигна тънката си черна вежда.

— Винаги ли сте така уверен в себе си, господин Дилън?

— Моля ви, наричайте ме Ричард — отвърна той. — Невинаги съм така уверен, но доктор Норууд ми разказа много за вас. Той смяташе, че ще се наемете с тази работа, защото представлява едно предизвикателство, а когато сам ви видях, разбрах, че е имал право.

— Ще трябва да си поговоря с него как така ще издава тайните ми — пошегува, се тя.

— Не всичките — отвърна ѝ Дилън и нещо в гласа му я сепна, накара я да се почуди колко и какво всъщност знаеше. — Имате още много неразкрити тайни.

Диона си даде сметка, че Ричард Дилън бе прекалено проникателен, извърна се припряно към куфарите и му помогна да ги отнесат до колата му. Нейната беше взета под наем. Тя заключи вилата, върна колата в агенцията и беше готова за тръгване.

По-късно, когато летяха в частния самолет на запад към Финикс, Диона започна да разпитва Ричард Дилън за бъдещия си пациент. Какво обича? Какво не харесва? Има ли хоби? Искаше да знае какво бе образованието му, политическите му възгледи, любимите цветове, с какъв тип жени се бе срещал или каква бе съпругата му, ако бе женен. Беше забелязала, че съпругите обикновено изпитват ревност към близките отношения, които се установяват между терапевта и пациента и затова искаше да научи колкото бе възможно повече за ситуацията, преди да попадне в нея.

Ричард Дилън демонстрира изумителна осведоменост за личния живот на Блейк Ремингтън и в крайна сметка тя го попита какво ги свързва двамата.

Той изви устни.

— Аз съм неговият вицепрезидент, това от една страна, затова съм запознат с деловите му операции. Освен това съм му зет. Единствената жена край него, с която ще си имате работа, е съпругата ми Сирина — тя е по-малката му сестра.

Диона попита:

— Защо ми го съобщавате? В една къща ли живеете с господин Ремингтън?

— Не, ала това е без значение, защото от злополуката насам Сирина неотлъчно се върти около него и съм сигурен, че едва ли ще ѝ е приятно да отнемете цялото му внимание след пристигането си. Тя винаги е обожавала Блейк, до самозабрава. Почти обезумя, когато мислехме, че ще умре.

— Няма да позволя никаква намеса в рехабилитационната ми програма — предупреди го спокойно Диона. — Ще надзиравам всеки негов час, посетителите му, храната, която яде, дори телефонните разговори. Надявам се жена ви да е наясно с това.

— Ще се опитам да я убедя, но те с Блейк твърде много си приличат. Сирина е упорита като него и не по-малко решителна, пък и има ключ от къщата.

— Ще сменя бравите — обяви Диона и беше напълно сериозна в намерението си. Любеща сестра или не, Сирина Дилън нямаше да командва и да се бърка в методите ѝ на работа.

— Чудесно — одобри Ричард със сурова бръчка на челото. — Бих искал отново да имам съпруга.

Започваше да става ясно, че Ричард Дилън имаше и друга причина, поради която искаше шурейт му да се оправи. Очевидно през двете години след злополуката сестрата на Блейк бе поизоставила съпруга си покрай грижите за брат си и това пренебрегване бе подкопало брака им. На Диона не ѝ се щеше да бъде въвличана в подобни взаимоотношения, ала беше дала дума, че ще се заеме със случая, а нямаше навика да не оправдава доверието, което хората ѝ гласуваха.

Поради часовата разлика беше едва ранен следобед, когато луксозният и прохладен бял „Линкълн“ на Ричард Дилън навлезе в един от богатите квартали на Финикс, където живееше Блейк Ремингтън. Подкараха по кръговата алея към къщата тип хазиенда, която, както отбеляза наум Диона, също беше луксозна и прохладна. Да я нарече човек къща бе все едно да назове урагана ветреца. Приличаше по-скоро на представителна резиденция. Беше бяла и загадъчна, пазеща тайните си зад дебели стени, като излагаше само приятната си фасада за любопитното око. Градината около нея беше великолепна — съчетание от естествени пустинни растения и буйна, сочна зеленина, резултат на грижливо и прецизно поливане. Алеята заобикаляше и отзад, където Ричард Дилън ѝ каза, че бе мястото за паркиране, но спря колата пред сводестия параден вход.

Когато влезе в огромното фоайе, Диона помисли, че бе попаднала в райската градина. Цареше атмосфера на ведрина и спокойствие, на горда, изпълнена с достолепие простота, подчертавана от изящната кафява теракота на пода, чисто белите стени, високия таван. Хазиендата беше построена във формата на буквата П, с открит вътрешен двор — прохладен и уханен, с фонтан от розов мрамор в средата, от който бликаха и се разпръскваха във въздуха бистри водни струи. Всичко това се виждаше, защото една от стените на фоайето беше стъклена от горе до долу.

Диона все още стоеше в безмълвно възхищение, когато рязко потропване на точета по плочките на пода я накара да обърне глава и да види приближаващата се висока, млада жена. Реши, че това трябва да бе Сирина — приликата ѝ с Блейк, както го бе запомнила от фотографията, беше твърде силна, за да сбърка. Имаше същата мека

кестенява коса, същите тъмносини очи и изразителни черти. Само дето не се усмихваше като мъжа от снимката, очите ѝ бяха буреносни, разявени.

— Ричард! — каза с висок, негодуващ тон. — Къде беше последните два дни? Как си позволяваш да изчезваш, без да кажеш и дума, а после да се появяваш и да мъкнеш със себе си тази... Тази циганка!

Диона едва не хлъцна. После ѝ стана смешно. Рядко някой би си позволил толкова безцеремонна атака, ала явно тази пряма млада жена притежаваше голям дял от решителността, която Ричард Дилън приписваше на Блейк Ремингтън. Отвори уста да обясни как стоят нещата, но Ричард се намеси спокойно.

— Диона — каза, като изгледа жена си с хладна невъзмутимост, — бих искал да ти представя съпругата си Сирина. Сирина, това е Диона Кели. Наех госпожица Кели като терапевт за Блейк и бях във Флорида, за да я взема и доведа тук. Не споменах на никого, че отивам, защото нямах намерение да се спори по въпроса. Наел съм я и точка. Мисля, че с това отговорих на всичките ти въпроси — завърши той със сразяващ сарказъм.

Ала Сирина Дилън явно не можеше лесно да бъде укротена, макар бузите ѝ да поруменяха. Тя се обърна към Диона и заяви открито:

— Извинявам се, макар да не мисля, че само аз съм виновната. Ако съпругът ми бе сметнал за необходимо да ме осведоми за намеренията си, нямаше да му отпраща такова обвинение.

— Разбирам — усмихна се Диона. — При подобни обстоятелства и аз се съмнявам дали държането ми щеше да е кой знае колко любезно.

В отговор Сирина също се усмихна, после пристъпи напред и дари мъжа си със закъсняла целувчица по бузата.

— Добре, простено ти е — въздъхна. — Макар да се опасявам, че напразно си си загубил времето. Знаеш, че Блейк няма да се примири безропотно. Не може да понася някой да се върти около него, а освен това достатъчно вече го насилваха и тормозиха.

— Очевидно не, инак би проходил досега — обади се уверено Диона.

Сирина я погледна със съмнение и сви рамене.

— При все това мисля, че си губите времето. Блейк отказа да прави каквото и да било с последния терапевт, който Ричард нае, и няма да промени това си решение заради вас.

— Бих желала да поговоря с него лично, ако е възможно — настоя Диона, без да променя учтивия си тон.

Не че Сирина заемаше позицията на страж пред тронната зала, ала беше ясно, че зорко бди над брат си. Това не беше чак толкова необичайно. Когато някой претърпяваше тежка злополука, съвсем естествено бе членовете от семейството да са свръх загрижени за известно време. Вероятно когато Сирина разбереше, че Диона ще погълне по-голяма част от времето и вниманието на Блейк, щеше да окаже на собствения си съпруг вниманието, което той заслужаваше.

— По това време на деня Блейк обикновено е в стаята си — каза Ричард и хвана Диона за ръката. — Оттук.

— Ричард! — Отново лицето на Сирина пламна, но този път по него избиха гневни петна. — Той е легнал да подремне! Остави го на мира поне докато слезе долу. Знаеш колко е зле сънят му, остави го да спи, поне когато може!

— Всеки ден ли си подремва? — попита Диона и си помисли, че ако го правеше денем, нищо чудно да не можеше да спи през нощта.

— Опитва се, ала обикновено след това изглежда още по-зле.

— В такъв случай ще е без значение, ако го събудим, нали? — изтъкна Диона, решила, че сега бе моментът да наложи своята власт.

Долови леката извивка по устните на Ричард — знак за напиреща усмивка, а после той я поведе към широката вита стълба, като все още я придържаше с ръка за лакътя. Струваше й се, че усеща върху гърба си пламъците, с които ги заливаше погледът на Сирина, а след това чу припряното потропване на токетата й подире им.

По вътрешността на къщата Диона предположи, че всички стаи на горния етаж излизат към откритата галерия с изглед към вътрешния двор, обикаляща цялата П-образна постройка. Ричард почука леко на една врата, която бе разширявана, за да може през нея свободно да минава инвалидна количка. Отвори я, когато отвътре се дочу приглушен отговор, разрешаващ да се влезе, и Диона видя, че предположението й за разположението на стаите в къщата бе вярно. Просторната стая беше обляна в слънчева светлина, която струеше

през вдигнатите завеси, макар подвижните стъклени врати, излизащи към галерията, да бяха затворени.

Мъжът до прозореца се очертаваше като черен силует срещу ярката светлина — тайнствена и меланхолична фигура, свряна в затвора на инвалидната количка. Той протегна ръка, дръпна шнура на пердетата и стаята притъмня. Диона премига, докато очите ѝ свикнат с внезапно настъпилия полумрак. Различи по-ясно седящия мъж и почувства, че гърлото ѝ се свива.

Беше си мислила, че е подготвена. Ричард ѝ бе казал, че Блейк е отслабнал и състоянието му бързо се влошава, но докато не го зърна с очите си, не си беше дала сметка колко сериозно всъщност бе положението. Контрастът между мъжа в количката и усмихвания се на снимката мъж беше толкова голям, че не би повярвала, че това бе един и същи човек, ако не бяха тъмносините му очи. Сега те не искряха, бяха забулени и безжизнени, ала нищо не можеше да промени забележителния им цвят.

Той беше слаб, болезнено слаб, трябва да бе загубил близо двадесет и пет килограма от времето, когато бе направена фотографията, а дори тогава изглеждаше мускулист, но строен, а не набит и пълен. Кестенявата му коса беше без блясък вследствие на лошото хранене, обрасла и несресана, сякаш много отдавна за нея не бяха полагани никакви грижи. Кожата му бе бледа, бузите хлътнали, върху изпитото му лице силно изпъкваха острите скули.

Тя стоеше изправена, ала вътрешно се гънеше и сякаш раздробяваше на хиляди парчета. Диона неизбежно съчувстваше на всичките си пациенти, но никога преди не се бе чувствала така, сякаш самата тя бе на умиране, никога не ѝ се бе искало да избухне срещу тази несправедливост, срещу злата участ, отнела силата на едно съвършено тяло и превърнала го в пълна развалина. Страданието и отчаянието бяха издълбани върху изопнатото му лице, костеливата му, немощна фигура се открояваше с безпощадна яснота. Тъмни кръгове личаха под очите с цвят на среднощно небе, слепоочията му бяха докоснати от сребърни нишки. Енергичното някога тяло седеше отпуснато в количката, с непохватни, тромаво неподвижни крака. Разбра, че Ричард е бил прав — Блейк Ремингтън не искаше да живее.

Той я гледаше без всякаква искрица интерес, после отмести поглед към Ричард. Като че ли тя не присъстваше.

— Къде беше? — попита глухо.

— Имах да свърша една работа — отвърна Ричард с такъв студен глас, че въздухът в стаята стана арктически.

Диона би казала, че той се чувства засегнат, дето му държат сметка за действията. Ричард може и да работеше за Блейк, ала с нищо не бе по-долу от него. Все още беше сърдит на Сирина и цялата сцена явно не бе по вкуса му.

— Толкова е непреклонен — въздъхна Сирина и се приближи до брат си. — Наел е още един терапевт за теб. Госпожица Даяна Кели.

— Диона — поправи я тя без враждебност.

Блейк върна равнодушния си поглед върху нея и я огледа безмълвно. Диона стоеше спокойно и наблюдаваше реакцията му или по-скоро липсата на такава. Ричард ѝ бе споменал, че Блейк винаги е предпочитал блондинките, но въпреки черните си коси тя бе очаквала поне някакъв елементарен признак, че той забелязва жената в нея. Знаеше, че мъжете я заглеждат, беше свикнала с това, макар заинтригуваните им погледи да я хвърляха в паника. Не можеше да се отрече, че имаше поразителна външност, ала тя смяташе, че бе ирония на съдбата природата да я надари с външен вид, който привлича мъжете, и същевременно на самата нея да ѝ бе невъзможно да се наслаждава на мъжката ласка.

Стоеше и знаеше как изглежда в очите му, какво вижда Блейк в нея. Беше се облякла грижливо, за да му направи впечатление, защото съзнаваше, че външният ѝ вид ще предизвика или смущение, или интерес, без значение кое от двете, стига да ѝ послужи като оръжие, с което да го убеди да ѝ съдейства. Беше разделила гъстата си, лъскава коса по средата, опънала я назад и навила в стегнат кок на тила, прикрепен със златен гребен. На ушите ѝ се поклащаха големи златни халки. Сирина я бе нарекла циганка. Топлият бакърен тен на кожата ѝ допринасяше за това определение. Очите ѝ бяха котешки — удължени и златисти, загадъчни като бъдещето, обрамчени с дълги черни ресници. С високите си скули и рязко изваяни черти Диона имаше екзотичен ориенталски вид — несъмнена кандидатка за харема на някой лъстив шейх, ако се бе родила век по-рано.

Носеше бял гащеризон, едновременно елегантен и удобен, а сега бе пхнала ръце в джобовете, която поза подчертаваше стегнатия ѝ бюст. Формите на тялото ѝ бяха гъвкави и пленителни — от тънката

талия до закръгленото дупе и дългите стройни крака. Блейк може и да не беше забелязал всичко това, но Сирина със сигурност го направи и мигновено бе обзета от ревност: Не желаше Диона да бъде наоколо — нито близо до съпруга ѝ, нито до брат ѝ.

След дълго мълчание Блейк бавно поклати глава в знак на отрицание.

— Не. Разкарай я оттук, Ричард. Не искам да ме безпокоят.

Без да се трогва от грубостта му, Диона погледна към Ричард, после пристъпи напред, взе инициативата и привлече вниманието на Блейк върху себе си.

— Жалко, че приемате нещата по този начин, господин Ремингтън — каза меко. — Защото така или иначе оставам. Виждате ли, сключила съм договор и винаги държа на дадената дума.

— Освобождавам ви от нея — измърмори той, извърна глава и отново се загледа през прозореца.

— Много мило от ваша страна, ала аз не ви освобождавам. Наясно съм, че сте дали пълномощие на Ричард, така че договорът е валиден и изряден. В него пише, казано по-просто, че съм назначена като ваш терапевт и ще пребивавам в тази къща, докато не сте в състояние да ходите отново. Не са посочени никакви ограничения във времето. — Тя се наведе и сложи ръце на страничните облегалки на инвалидната количка, приближи лице до неговото и го принуди да ѝ обърне внимание. — Аз ще се превърна във ваша сянка, господин Ремингтън. Единственият начин да се отървете от мен ще бъде да идете сам до вратата и да я отворите, за да изляза. Никой друг не може да го стори вместо вас.

— Превишавате правата си, госпожице Кели! — обади се рязко Сирина и присви гневно сините си очи. Протегна се и отблъсна ръцете на Диона от количката. — Брат ми каза, че не ви иска тук!

— Това не ви засяга — отвърна Диона, все още с кротък тон.

— Напротив! Ако си мислите, че просто ей така ще ви позволя да се мотае тук... Да не си въобразявате, че сте си намерили източник на издръжка!

— Съвсем не. Ще успея да вдигна господин Ремингтън на крака до Коледа. Ако се съмнявате в моите препоръки и способности, моля, чувствайте се в правото си да проучите служебното ми досие. Но междувременно престанете да се намесвате.

Диона се изпъна и твърдо се втрени в Сирина. Силата на волята ѝ гореше с ярък пламък в златистите ѝ очи.

— Не говорете на сестра ми по такъв начин! — наежи се Блейк.

Най-сетне! Някакъв отговор, та бил той и гневен! С прикрито задоволство Диона бързо атакува пробива в неговото безразличие.

— Ще разговарям така с всеки, който се опитва да застане между мен и пациента ми — осведоми го. Сложи ръце на хълбоците си и го изгледа с презрително извити устни. — Погледнете се само! В такава жалка форма сте, че какъвто сте хилав, не ставате и за категория муха! Би трябвало да се срамувате, че сте допуснали мускулите ви да се превърнат в пихтия. Нищо чудно, че не можете да ходите!

Тъмните му зеници блеснаха — черни езера сред синьото море на очите.

— Дявол да ви вземе! — избухна той. — Не е лесно да се занимаваш с гимнастика, когато едвам са те сглобили и са те накичили с повече телове и железа, отколкото имаш място по тялото! И когато нищо друго, освен лицето ти не действа, щом поискаш да мръднеш!

— Това е било тогава — възрази неумолимо Диона. — Ами какво ще кажете за сега? Толкова време е минало. Нужни са мускули, за да се ходи, а вие ги нямате и не ги искате! Ще загубите схватката и с най-големия слабак в тази форма, в която сте в момента.

— А вие навярно си въобразявате, че можете да размахате магическата си пръчка и отново да ме приведете в действие? — озъби се Блейк.

Тя се усмихна.

— Магическа пръчка ли? Не, няма да е толкова лесно. Ще ви се наложи здравата да поработите, по-усилено, отколкото когато и да било преди. Ще се потите и страдате, ще ме ругаете и гоните, ще проглушите света с проклятията си, ала ще трябва да се потрудите. Ще ви накарам да проходите отново, дори ако сте полумъртъв от усилията.

— Не, тая няма да я бъде, уважаема госпожице — заяви той спокойно и хладнокръвно. — Не ме интересува що за договор сте подписали, но не ви искам в къщата си. Ще платя каквото е необходимо, за да се отърва от вас.

— Не ви предоставям тази възможност, господин Ремингтън, и няма да приема заплащане, за да се откажа.

— Не вие ми предоставяте възможностите! Аз го правя!

Като гледаше разяреното му, пламнало от гняв лице, Диона осъзна внезапно, че фотографията на усмихвания се, нехаен мъж бе подвеждаща, по-скоро бе изключение, отколкото правило. Блейк Ремингтън беше упорит и непреклонен, свикнал нещата да се развиват според неговите желания, и го постигаше благодарение на волята и личните си качества. Беше преодолявал всяка пречка в живота си посредством своята решимост до момента, в който падането от скалата бе променило всичко това и го бе сблъскало с препятствие, с което той не можеше да се справи сам. Никога преди не му се бе налагало да търси помощ и не искаше да приеме, че сега това бе необходимо. И тъй като не можеше да проходи единствено чрез собствените си усилия, беше убеден, че е невъзможно.

Ала тя също беше решителна и непоколебима. За разлика от него, рано бе научила, че можеше и да бъде повалена, принудена да върши неща, които не желае. Беше се измъкнала от мрачните дебри на отчаянието с помощта на мълчаливата, упорита вяра, че животът трябва да бъде по-добър. Беше изковала и калила силата си в пламъците на болката. Личността, в която се бе превърнала, постигнатите умения, независимостта и репутацията, които бе извоювала, ѝ бяха твърде скъпи, за да си позволи сега да отстъпи. Този случай бе най-трудният в досегашната ѝ практика, най-голямото предизвикателство в кариерата ѝ и щеше да ѝ е нужна всяка капчица от волята ѝ, за да се справи с него.

Дръзко, едва ли не безочливо, Диона го попита:

— Харесва ви всички да ви съжаляват, така ли?

Сирина ахна. Дори Ричард издаде неволен звук, преди да се овладее и отново да застине безстрастно. Диона не ги и погледна. Не сваляше очи от Блейк, наблюдавайки поразения му израз, гневната червенина, заляла лицето му, после оттеглила се и заменена от смъртна бледност.

— Ах ти, негоднице — процеди той с глух, треперещ глас.

Тя сви рамене.

— Вижте, доникъде няма да стигнем по този начин. Нека да сключим следното споразумение. Обзалагам се, че какъвто сте слаботелесен и немощен, няма да ме надвиете на канадска борба. Ако аз спечеля, оставам и се съгласявате на терапията. Ако вие победите,

излизам от вратата и никога повече не се мяркам тук. Какво ще кажете?

ВТОРА ГЛАВА

Той отметна назад глава, присви очи и ги плъзна по тънката ѝ, издължена фигура, по изящните женствени ръце. Диона четеше мислите му. Колкото и да бе отслабнал, теглото му все пак превишаваше нейното най-малко с петнадесет, ако не и с повече от двадесет килограма. На него му беше известно, че дори при еднакво тегло, мъжът е по-силен от една жена при нормални обстоятелства. Тя не допусна усмивка да трепне на устните ѝ. Знаеше, че сега обстоятелствата не бяха нормални. Блейк беше крайно обездвижен, и то в продължение на две години, докато тя се намираше в извънредно добра форма. Като рехабилитатор ѝ се налагаше да е силна, за да може да си върши работата. Вярно, не беше едра, но всеки сантиметър от тялото ѝ представляваше здрав, стегнат мускул. Диона тичаше, плуваше, редовно правеше гимнастика, а най-важното — вдигаше тежести. Трябваше да притежава значителна сила в ръцете, за да е в състояние да обслужва пациентите си, които не можеха да го правят сами. Погледна тънките, бледи ръце на Блейк и разбра, че ще го победи.

— Не го прави! — каза рязко Сирина и сви пръстите си в юмруци.

Блейк се обърна и невярващо изглежда сестра си.

— Мислиш, че може да ме бие, нали? — попита, ала думите му прозвучаха повече като изявление, а не като въпрос.

Сирина напрегнато се бе вторачила в Диона със странен, умоляващ поглед. Тя я разбра — не искаше брат ѝ да бъде унижен. Не го искаше и Диона, но пък той трябваше да се съгласи на терапията и тя имаше твърдото намерение да направи всичко необходимо, за да го накара да види и да проумее какво върши със себе си. Опита да ѝ го каже с поглед, защото нямаше как да го произнесе на глас.

— Отговори ми! — викна внезапно Блейк. Целият се беше напрегнал, всяка черта на лицето му се бе изопнала.

Сирина прехапа устни.

— Да — отговори накрая. — Мисля, че може да те бие.

Настъпи тишина. Той седеше като вкаменен. Диона го наблюдаваше внимателно и забеляза момента, в който Блейк взе решение.

— Има само един начин да го разберем — отпрати той предизвикателството и завъртя количката с бързо натискане на някакъв бутон.

Диона го последва до бюрото, където беше спрял.

— Не е трябвало да ползвате автоматизирана количка — отбелязатя разсеяно. — Ръчната щеше да поддържа на сносно ниво силата на горната половина на тялото ви. Тази е фантастична, ала изобщо не ви е от полза.

Блейк ѝ хвърли мрачен поглед, но не отвърна на забележката.

— Седнете — посочи той бюрото.

Диона не побърза да се подчини. Не беше въодушевена от перспективата да победи — това просто бе нещо, което трябваше да направи, за да се наложи на Блейк.

Ричард и Сирина се приближиха и застанаха край тях. Блейк започна да маневрира с количката, докато не остана доволен от положението си, Диона стори същото. Постави дясната си ръка върху бюрото, а с лявата я подпря над лакътя.

— Готова съм — каза.

Ръката на Блейк беше по-дълга и това му даваше предимство. Щеше да ѝ е нужна много сила, за да преодолее този негов по-добър лостов механизъм. Той разположи ръката си срещу нейната и здраво хвана къде по-дребната ѝ длан. За миг се загледа в тънките ѝ грациозни пръсти, в нежнорозовите нокти и ехидна усмивка помръдна устните му. Вероятно си мислеше, че ще е фасулска работа да я надвие. Ала Диона чувстваше хладината на ръката му, която бе знак за лошо оросяване и знаеше какъв ще е неизбежният изход от малката им схватка.

— Ричард, ти ще дадеш сигнал за почване — нареди Блейк, вдигна очи и ги закова в нейните.

Усетила напрежението му и напористия стремеж за победа, самата тя се стегна, съсредоточи цялата си енергия и сила в дясната ръка.

— Почни! — каза Ричард.

Макар да не последваха никакви суетливи и бурни движения, двамата противника внезапно и видимо се напрегнаха, ръцете им здраво се вкопчиха една в друга.

Диона запази спокойния си израз, без да издава жестокото усилие, което ѝ бе нужно, за да задържи китката си права. След първите мигове, когато той не успя да огъне и свали ръката ѝ, върху лицето на Блейк се появи отначало смайване, после гняв, накрая нещо като отчаяние. Първият му изблик на сила взе да намалява и Диона бавно и неумолимо започна да натиска ръката му надолу. В усилието си да спре и обърне посоката на движението на челото му изби пот и плъзна отстрани по бузата, но оскъдните му сили бяха изчерпани, а в запас повече нямаше. Като съзнаваше, че вече го бе сразила и едва ли не съжеляваше за тази си победа въпреки мисълта, че е била необходима, тя бързо приключи нещата, заковавайки дланта му върху бюрото.

Няколко кратки мига той седя с потресен израз в очите, преди отново да се затвори в себе си и лицето му да стане празно като прясно боядисана стена.

Тишината се нарушаваше само от ускореното му дишане. Ричард стоеше със сурово изражение, Сирина изглеждаше разкъсвана между желанието да утеши брат си и твърдото намерение лично да изхвърли Диона.

Диона живо се изправи на крака.

— И така, въпросът е уреден — каза с непринуден тон. — Ще сложа багажа си в съседната стая и...

— Не! — отсече Блейк, без да я поглежда. — Сирина, дай на госпожица Кели апартамента за гости.

— Няма да стане — възрази на свой ред Диона. — Искам да съм достатъчно близо до вас, за да мога да ви чуя, ако ме повикате. Съседната стая е напълно подходяща. Ричард, за колко време ще можете да направите промените, за които се договорихме?

— Какви промени? — вдигна рязко глава Блейк.

— Нужни са ми някои специални съоръжения — обясни тя.

Отбеляза доволна, че както и предвиждаше, тактиката ѝ да го изтръгне от вцепенението и да привлече вниманието му се бе увенчала с успех. Празният му поглед беше изчезнал. Очевидно бе взела правилно решение и за надмощието си в схватката от преди малко,

като прие случката небрежно, без да ѝ отдава особено значение, все едно не бе станало нищо необичайно. Сега не бе моментът да му я натяква, нито пък да го осведомява, че по земята ходят доста мъже, които не могат да се мерят с нея в канадска борба. Съвсем скоро и сам щеше да го разбере, когато започнеха заниманията с вдигане на тежести.

— Какви са тези специални съоръжения? — попита той настойчиво.

Диона сдържа усмивката си. Явно беше разтревожен от перспективата за някакви непредвидени промени в любимата му къща. Взе да обяснява какво има предвид:

— Нужни са тангентор и сауна. Необходима е също пътека за ходене — това е специална лента, която се задвижва при вървене по нея. Трябват гири и щанги, такива неща. Някакви възражения?

— Може и да има. Къде възнамерявате да поместите всичко това?

— Ричард каза, че може да приспособи гимнастически салон на приземния етаж, редом с басейна, което ще е много удобно, защото ви предстои доста работа във водата. Незаменимо място е за упражнения — добави тя въодушевено. — Водата ги прави по-лесно изпълними, като това не пречи на мускулите да тренират.

— Никакъв гимнастически салон вътре! — заяви непреклонно Блейк.

— Прочетете договора — усмихна се Диона. — В него се предвижда гимнастически салон. Не го правете на такъв въпрос, къщата няма да пострада, а оборудването е необходимо. И олимпийски състезател не може да получи тренировките, които ще имате вие. — Последното не бе далеч от истината. — Няма да е леко, предстои усилена, мъчителна работа, ала ще се наложи да изпълнявате всичко, дори ако трябва да ви тормозя като роб. Можете със сигурност да се обзаложите, че до Коледа ще сте проходили отново.

Отчаян копнеж изкриви лицето му, преди да вдигне костелива длан, за да изтрие потта от челото си. Диона усети колебанието му. Но не му беше присъщо да се предава и да отстъпва някому лесно. Намръщи се и рече неохотно:

— Спечелихте правото да останете тук. Ала на мен това не ми харесва, както не харесвам и вас, госпожице Кели. Ричард, искам да

видя този договор, за който тя непрекъснато опява.

— Не е у мен — излъга без запъване Ричард. Хвана Сирина над лакътя и я побутна към вратата. — Ще го донеса следващия път, когато намина насам.

Сирина имаше време само за някакъв неясен протест, преди Ричард да я изведе от стаята. Диона разчиташе той да успее да задържи жена си настрана поне за момента. Усмихна се на Блейк и зачака, като го наблюдаваше.

Той я погледна предпазливо.

— Нямате ли си друга работа за вършене, освен да ме зяпате?

— Естествено, че имам. Просто чаках да видя дали нямате още въпроси. Ако не, бих искала да си разопаковам багажа и да се настаня.

— Нямам въпроси — измърмори Блейк.

Няма да е за дълго, помисли тя и го остави без повече приказки. Когато му станеше ясно до какви граници се простираше терапията ѝ, тогава щеше да има много какво да каже.

Очевидно трябваше сама да се ориентира в къщата, но поради опростеното разположение не ѝ бе никак трудно да го стори. Куфарите ѝ стояха във входния вестибюл и Диона ги отнесе сама горе. Най-сетне разгледа стаята, която бе избрала за себе си. Беше стая за мъж, в строги кафяви и бежови цветове, ала изглеждаше удобна и я устройваше — тя не бе придирчива.

Разопакова багажа си — дейност, която не отне кой знае колко време, защото избягваше да се товари с много дрехи. Беше взела само функционални и подходящи за съчетаване неща, така че можеше да използва една дреха за различни цели, сменяйки само някои аксесоари. Така, както непрекъснато пътуваше при пациентите си от едно място на друго, носенето на много дрехи би я затруднявало излишно.

След малко Диона се отправи да търси готвачката или някаква друга прислуга, каквато в къща като тази несъмнено би трябвало да има. Беше ѝ е нужно съдействието на всички. Щеше да ѝ е по-лесно, ако Ричард бе останал да я представи, но стана по-добре, че отведе Сирина и я махна временно от пътя ѝ.

Намери кухнята без затруднение. Завари там готвачката, която на пръв поглед я поозадачи. Беше висока, слаба жена, очевидно с индианска кръв, въпреки светлите ѝ, зелени очи. Макар да бе невъзможно точно да се определи възрастта ѝ, Диона ѝ даде най-малко

петдесет и няколко, ако не и над шестдесет. Гарвановочерната ѝ коса не загатваше за това, ала имаше нещо в очите ѝ, в достойнството на чертите ѝ, което предполагаше тази възраст. Беше величествена като кралица, при все че погледът към нашественичката в нейните владения не бе надменен, а просто въпросителен.

Диона побърза да се представи и да обясни защо бе тук. Жената се изми и избърса без припрени движения, после протегна ръка. Диона я пое.

— Името ми е Албърта Куинси — каза готвачката с дълбок, плътен глас, който можеше да принадлежи и на мъж. — Радвам се, че господин Ремингтън се е съгласил на лечение.

— Не беше точно съгласие — призна с усмивка Диона. — Но, така или иначе, съм тук и оставам. Ще ми е нужно обаче съдействието на всички в къщата, за да се справя с него.

— Само ми кажете какво искате да правя — отвърна Албърта, като демонстрира твърдост и явно ѝ гласува пълно доверие. — Мигел, който се грижи за градината и кара колата на господин Ремингтън, ще прави каквото му кажа. Заварената ми дъщеря Анхела чисти къщата, тя също ще изпълнява каквото ѝ наредя.

Не ще и дума, отбеляза мислено Диона. Албърта Куинси беше личността с най-внушителното излъчване, каквото изобщо бе срещала. На лицето ѝ нямаше никакъв особен израз, а говорът ѝ бе равен и отмерен, ала това не пречеше у нея да се усеща власт, на която малцина биха могли да се противопоставят. Щеше да ѝ бъде неоценим съюзник.

Диона описа в общи черти диетата, която тя смяташе Блейк да следва, обясни защо иска да бъдат направени промените в хранителния му режим. Последното, което ѝ се щеше, бе да обиди Албърта. Но Албърта само кимна.

— Ясно, разбрах.

— Ако той се ядоса, стоварете цялата вина върху мен — каза Диона. — На този етап аз искам да е ядосан. Мога да използвам гнева му, ала е невъзможно да работя, ако е безразличен.

Албърта отново кимна величествено.

— Разбирам — повтори.

Човек трудно можеше да я нарече бърбрица, но тя действително разбираше и за облекчение на Диона не изрази никакви съмнения.

Имаше още един въпрос, който Диона подзе предпазливо.

— По отношение на сестрата на господин Ремингтън...

Албърта бавно мигна с клепачи и кимна.

— Да — каза единствено.

— Тя има ли ключ от къщата?

Златистите и зелени очи се срещнаха и контактът между двете жени беше толкова осезаем, че Диона изведнъж усети думите за ненужни.

— Ще уредя да се сменят бравите — каза Албърта. — Ала ще възникнат неприятности.

— Обаче ще си заслужава. Не може да се нарушават заниманията му, след като веднъж са започнали, най-малкото дотогава, докато той не забележи някакво подобрение и сам не пожелае да ги продължи. Смятам, че господин Дилън може да се справи с жена си.

— Стига все още да иска — отбеляза невъзмутимо Албърта.

— Мисля, че иска. Не прилича на човек, който лесно се предава.

— Така е, но той е и много горд.

— Не желая да предизвиквам недоразумения помежду им, ала господин Ремингтън е моя грижа и ако това породи търкане, роднините му ще трябва сами да се оправят по възможно най-добрия начин.

— Госпожа Дилън боготвори брат си. Той я е отгледал — майка им починала, когато госпожа Дилън била на тринадесет години.

Това обясняваше много и Диона за момент посъчувства на Сирина и Ричард, но бързо отхвърли мисълта за двамата. Не можеше да се занимава с тях. Занапред Блейк щеше да ангажира цялото й внимание и енергия.

Изведнъж тя се почувства много уморена. Денят бе крайно напрегнат и макар следобедът да не беше превалил, Диона усети, че има нужда от почивка. Битката щеше да започне наистина рано сутринта и тя се нуждаеше от един хубав нощен сън, за да се изправи лице в лице с нея. От утре щеше да бъде затрупана до гуша с работа.

Албърта забеляза внезапната отпадналост, изписана на лицето й, и след броени минути на масата стояха сандвичи и чаша мляко.

— Яжте — каза и Диона благоразумно не взе да спори. Седна и започна да се храни.

На следващата сутрин будилникът иззвъня в пет и половина. Тя стана и си взе душ. Движенията ѝ бяха пъргави и уверени още от мига, в който скокна от леглото. Винаги се разсънваше незабавно, умът ѝ биваше бистър, действията сърчни и координирани. В това всъщност се състоеше и една от причините, поради които бе такъв добър терапевт. Ако пациентът имаше нужда от нея през нощта, Диона не се препъваше наоколо, потривайки сънено очи. На мига беше в състояние да направи каквото се изисква от нея.

Нещо ѝ подсказваше, че Блейк нямаше да е толкова жизнерадостен в ранни зори и почувства как сърцето ѝ ускори ритъм. Разреса дългата си коса и я сплете на дебела плитка. Възбудата от предвкушаното на предстоящата битка се разля във вените ѝ като възбуждащ опиат, от който очите ѝ заискриха и лицето порумена.

Утрото бе все още хладно, ала тя от опит знаеше, че работата ще я сгрее, затова облече къси сини панталонки, памучна блуза без ръкав на ярки червени, сини и жълти точки, а на краката си сложи чифт стари маратонки. Направи двадесет навеждания напред, за да разтегне хубаво гърба и краката си, после приклекна, още толкова пъти. Можеше, разбира се, и много повече от това, но за една бърза и обичайна разгривка стигаше.

Почука отривисто на вратата на Блейк и влезе усмихната.

— Добро утро! — каза бодро, прекоси стаята и дръпна пердетата, закриващи прозорците и балконската врата, при което вътре нахлу светлина и светът сякаш оживя.

Той лежеше по гръб, краката му бяха изместени някак неудобно, като че се бе мъчил да ги движи през нощта. Отвори очи и Диона видя в тях проблесък на страх. Блейк се изви и се опита да седне с подвити крака, после се сети и рухна обратно. Лицето му помръкна като облак.

Колко ли пъти се бе случвало? Колко пъти се бе събуждал, без да помни за злополуката и го бе обхващала паника, защото не бе могъл да помръдне краката си? Това няма да трае още дълго, реши тя непоколебимо, отиде и седна на леглото до него.

— Добро утро — повтори отново.

Той не отвърна на поздравя.

— Колко е часът? — попита сопнато.

— Около шест, може би малко по-рано.

— Какво правите тук?

— Започваме терапията — отговори Диона все така бодро.

Видя, че бе облечен с пижама и се почуди дали бе в състояние да се облича напълно самостоятелно или някой трябва да му помага.

— Кой става по това време! — изнедоволства Блейк и отново затвори очи.

— Аз, а сега и вие. Хайде, имаме много за вършене днес.

Тя докара инвалидната количка отстрани на леглото, отметна завивките и разкри бъдещите му състрадание недъгави нозе. Освен синьото долнище на пижамата, беше обут и с бели чорапи.

Той пак отвори очи, потъмнели от гняв.

— Какво правите? — озъби се и дръпна одеялото да се покрие отново.

Не искаше Диона да го гледа, но пък тя не можеше да позволи каквато и да било стеснителност да ѝ пречи на работата. Не след дълго щеше да познава тялото му като своето собствено и Блейк трябваше да е наясно с това. Ако се срамуваше от немощното си физическо състояние, просто трябваше да се потруди, за да го подобри.

Диона смъкна отново завивката и с умело движение подхвана краката му и ги свали да увиснат от леглото.

— Станете — нареди непреклонно. — Идете в банята, преди да започнем. Нужна ли ви е някаква помощ?

Същински огън блъвна от сините му очи.

— Не! — изръмжа толкова ядосан, че едва можеше да говори. — Мога и сам да отида в банята, мамичко.

— Не съм ви майка — отвърна тя. — Аз съм вашия терапевт, макар двете да имат много общо.

Диона придържаше количката, докато той се настани в нея, после Блейк я засили през стаята и влетя в съседната баня, преди Диона да успее да реагира. Тя се засмя тихо. Чу прещракването на ключалката и извика:

— Не си мислете, че можете да стоите там заключен цял ден! Ако се наложи, ще сваля вратата от пантите.

В отговор долетя неясна ругатня и Диона пак се засмя. Очертаваше се да бъде забавно!

Когато той най-после излезе от банята, тя вече беше започнала да мисли, че наистина ще ѝ се наложи да изкърти вратата. Беше си сресал

косата и измил лицето, ала не изглеждаше по-доволен от това, че са го събудили, отколкото беше и преди.

— Носите ли бельо? — попита Диона, като не направи никаква забележка за продължителното време, прекарано в банята. Блейк обаче го беше разчел много добре, бави се колкото бе възможно повече и излезе точно преди тя да предприеме нещо.

Лицето му застина от изумление.

— Какво?

— Носите ли някакво бельо? — повтори Диона.

— Какво ви влиза в работата?

— Защото трябва да ви съблека пижамата. Ако нямате бельо, може да искате да си обуете чифт гащета, въпреки че това за мен всъщност е без значение. Виждала съм голи мъже и преди.

— Не се и съмнявам — измърмори той злорадо. — Нося бельо, но не възнамерявам да си свалям пижамата заради вас.

— Ами недейте. Аз ще я сваля вместо вас. Струва ми се, още вчера се убедихте, че съм достатъчно силна, за да се справя. Ала тази пижама така или иначе ще бъде свалена. По кой от двата начина?

— Защо ви е притрябвало да я махам? — умишлено заусуква Блейк. — Едва ли е, за да се възхитите на телосложението ми — добави горчиво.

— Тук сте прав — съгласи се тя. — Приличате на врабец. Затова и съм дошла. Ако не изглеждахте по този начин, нямаше да имате нужда от мен.

Той се изчерви.

— Пижамата! — подкани го Диона настойчиво.

Блейк яростно разкопча горнището и го захвърли през стаята. Тя почувства, че му се ще да направи същото и с долнището, но него бе по-трудно да съблече сам. Без да говори, Диона му помогна да се настани отново на леглото, смъкна надолу панталона по тънките му крака и го окачи върху страничната облегалка на количката.

— По корем! — нареди и ловко го преобърна.

— Хей! — възропта той със заровено във възглавницата лице. Измъкна я изпод главата си и я хвърли настрани. Трепереше от яд.

— Успокойте се — посъветва го тя. — Тази сутрин няма да боли.

Подви ластичния колан на гащетата му и този малък, безцеремонен жест възпламени така силно гнева му, че цялото му тяло

почервения. Диона се усмихна на реакцията и започна здраво да масажира раменете и гърба му.

Блейк изсумтя.

— По-кротко! Не съм бифтек!

Тя се засмя.

— Колко сте крехък! — подигра го. — Има си причина да натискам.

— Каква например? Наказание?

— С една дума — кръвообращение. При вас то е отчайващо. Затова крайниците ви са студени и трябва да носите чорапи дори в леглото, за да си сгреете краката. Бас държа, че и в момента са ледени, нали?

В отговор получи мълчание.

— Мускулите не могат да работят без добро кръвоснабдяване — додаде Диона.

— Ясно — процеди той ехидно. — Вашият вълшебен масаж тутакси ще ме изправи на крака.

— Изключено. Моят вълшебен масаж е само предварителна подготовка и ще трябва да привикнете към него и дори да го харесате, защото ще ви се наложи да го поемате в големи дози.

— Господи, пълна сте със заклинания! И сте самото очарование!

Това отново я разсмя.

— Пълна съм със знание, а освен това съм екипирана с дебела кожа, така че напразно си губите времето.

Тя се придвижи надолу към краката му. Там нямаше плът, която да масажира. Като че ли просто движеше кожата върху костите, ала не спря да го прави. Знаеше, че многобройните часове масаж можеха и да си заслужат усилията. Събу чорапите му, разтри чевръсто бледите, от-, пуснати ходила и скоро усети, че се затоплят.

Минутите минаваха и Диона работеше мълчаливо. Блейк изсумтяваше от време на време в знак на протест, когато енергичните й пръсти ставаха малко по-груби. Лека лъскавина от пот започна да покрива лицето и тялото й.

Преобърна го по гръб и насочи вниманието си към ръцете, гърдите и хлътналия му корем. Ребрата изпъкваха и се белееха под кожата. Той лежеше с приковани в тавана очи и сурово стиснати устни.

Тя отново се захвана с краката му.

— Още колко ще продължавате така? — не издържа Блейк накрая.

Диона вдигна глава и провери времето. Беше минал малко повече от час.

— Мисля, че засега е достатъчно — каза. — Ще пристъпим към упражненията.

Хвана единия му крак, после другия и ги сви, като доближаваше коленете до гърдите, натискаше ги и повтаряше движението пак и пак. Той търпя мълчаливо около петнадесет минути, после внезапно се извъртя до седнало положение и я отблъсна.

— Стига! — викна с измъчена физиономия. — За Бога, жено, безкрайно ли ще продължаваш? Чиста загуба на време! Просто ме остави на мира!

Тя го изгледа в почуда.

— Какво имате предвид под „загуба на време“? Току-що съм започнала. Наистина ли очаквате да видите някаква разлика само след час?

— Не ми харесва да ме мачкат като тесто!

Диона вдигна рамене и прикри усмивката си.

— Впрочем, вече е почти седем и половина. Закуската е готова. Не зная за вас, но аз съм гладна.

— Не ми се яде — изсумтя Блейк, после на лицето му се изписа учудване.

Тя се досети. Внезапно бе осъзнал, че всъщност наистина бе гладен, вероятно за пръв път от месеци насам. Помогна му да се облече, макар помощта ѝ отново да върна потиснато му настроение. Беше начумерен като дете, когато се качиха на асансьора, инсталиран специално заради него.

Мрачната му угнетеност се изпари в миг, щом видя какво има в чинията си. Диона го наблюдаваше и трябваше да прехапе устни, за да не избухне в гръмогласен смях. Първо ужас, после ярост изкривиха чертите му.

— Какви са тези боклуци? — викна.

— О, не се безпокойте — каза тя непринудено. — Това не е всичко, което ще получите за закуска, ала ще започнете с него. Витамини са — добави за пояснение.

Той гледаше така, сякаш виждаше змии пред себе си. Трябваше да се признае, че колекцията от хапчета беше доста впечатляваща. Албърта ги бе отброила точно в съответствие с инструкциите на Диона — деветнадесет парчета.

— Няма да ги изпия!

— Напротив. Имате нужда от тях. Ще се нуждаете дори повече след няколко дни терапия. Да не говорим, че няма да получите нищо друго за ядене, докато не ги изпиете.

Блейк явно не обичаше да губи. Грабна ги в шепа и ги налапваше по няколко наведнъж, като ги преглъщаше на един дъх с малко вода.

— Готово — изръмжа. — Изпих проклетите гадости.

— Благодаря — каза сериозно Диона.

Албърта явно слушаше от кухнята, защото незабавно влезе с поднос в ръце. Той изглежда закуската така, сякаш му предлагаша помия — половин грейпфрут, една препечена филийка хляб, яйца с шунка и чаша мляко.

— Искам палачинки с боровинково сладко — заяви.

— Съжалявам — отвърна Диона. — Не влиза в диетата ви. Прекалено сладко е. Изяжте си грейпфрута.

— Мразя грейпфрут!

— Имате нужда от витамин С.

— Току-що погълнах годишната си дажба от витамин С!

— Вижте — подзе кротко тя, — това е закуската ви. Изяжте я или ще карате без нея. Палачинки няма да получите.

Блейк хвана чинията и я замери.

Диона беше очаквала нещо подобно и ловко се наведе. Чинията се разби в стената. Диона се захлупи на масата. Смехът, който бе съдържала цяла сутрин, най-накрая избухна. А на него косата му буквално бе щръкнала от бяс. Беше красив! Кобалтовосините му очи блестяха като сапфири, лицето му бе обагрено от жизнена руменина.

С кралско достойнство Албърта се появи от кухнята с друг поднос, но със същото съдържание, и го постави пред него.

— Тя каза, че сигурно ще хвърлите първата — произнесе невъзмутимо.

Това, че бе действал точно според предвижданията на Диона, го ядоса още повече, но пък сега изпадна в затруднено положение. Не знаеше как да постъпи, боеше се, че каквото и да направи, тя може да

го е очаквала. В крайна сметка не направи нищо. Започна да яде мълчаливо, като напъхваше храната в устата си с решителни движения. За млякото отново се заинати.

— Не мога да понасям мляко! Кафето със сигурност няма да ми навреди.

— Няма да навреди, ала няма и да помогне. Нека да се споразумеем — предложи Диона. — Изпивате млякото, от което се нуждаете заради калция, а после може и кафе.

Той си пое дълбоко дъх и пресуши чашата.

Албърта внесе кафето. Останалата част от закуската премина в относително примирие. Анхела Куинси, заварената дъщеря на Албърта, влезе да почисти мръсотията, която Блейк беше натворил с първата си порция. Той доби малко смутен вид.

Анхела на свой ред беше една загадка, също както и Албърта. За разлика от нея, обаче, възрастта ѝ личеше — беше около петдесетте, мека и пухкава, колкото Албърта бе кльощава и ъгловата. Беше много хубава, можеше дори да бъде наречена красива, независимо от бръчките. Бе най-спокойният и ведър човек, когото Диона бе виждала някога. Косата ѝ беше кестенява, с множество посивели кичури, кафявите ѝ очи меки и кротки. Била сгодена навремето, както Диона щеше да научи по-късно, но човекът се споминал, а тя все още носеше годежния пръстен, който той ѝ бе дал преди толкова години.

Не изглеждаше ни най-малко впечатлена, че трябва да почисти размазаните по стената яйца, докато Блейк ставаше все по-притеснен и сякаш не можеше да си намери място. Диона довърши бавно закуската и сложи салфетката си настрана.

— Време е за упражненията — обяви.

— Не! — кипна той. — Предостатъчно ми е за днес! Няма особена полза от вас, госпожице!

— Моля, наричайте ме Диона — пророни тя.

— Не желая да ви наричам никак! Господи, няма ли просто да ме оставите на мира!

— Ще ви оставя, разбира се, когато си свърша работата. Ала не мога да допусна да ми развалите поредицата от успешни случаи, нали така?

— Знаете ли какво можете да направите със своята поредица? — изръмжа Блейк и шумно отдръпна количката от масата. После ръгна

бутона за движение напред. — Не искам да ви виждам физиономията повече! — викна, докато количката се търкаляше във от стаята.

Диона въздъхна и безпомощно вдигна рамене, срещнала спокойния, уравновесен поглед на Анхела. Анхела се усмихна, но не каза нищо. Албърта не беше приказлива, а заварената ѝ дъщеря още по-малко. Диона си представи каква оглушителна тишина настъпва, когато двете се съберат заедно.

Щом реши, че Блейк е имал достатъчно време да превъзмогне гневния си изблик, тя се качи горе, за да започнат отново. Тъй като вероятно щеше да е безполезно да пробва да влезе през вратата му, Диона мина през своята стая и излезе на общата тераса. Там почука на плъзгащата се стъклена врата към стаята му, отвори я и влезе.

Той я гледаше мрачно от инвалидната количка. Тя се приближи и сложи ръка на рамото му.

— Зная, че е трудно — каза съчувствено. — Не мога да ви обещавам, че която и да било от процедурите ще е лека. Опитайте се да ми повярвате, аз наистина си разбирам от работата и в най-лошия случай здравето ви значително ще се подобри в сравнение с това, което е в момента.

— Щом не мога да ходя, защо трябва да ме е грижа за здравето ми? — процеди Блейк заядливо. — Мислите ли, че ми се живее по този начин? По-добре да бях умрял още там, на оная скала, вместо да търпя всичко това последните две години.

— Винаги ли се предавате толкова лесно?

— Лесно! — отметна той рязко глава. — Какво знаете вие! Представа нямате какво е да...

— Мога да ви кажа какво не е — прекъсна го Диона. — Ще ви кажа, че никога не сте поглеждали към мястото, където някога са били краката ви и не сте виждали там само белия чаршаф. Никога не ви се е налагало да пишете на машина, като натискате клавишите с молив, който стискате в зъби, защото сте парализирани от шията надолу. Виждала съм много хора, които са далеч по-зле от вас. Вие ще ходите отново, защото аз ще ви накарам.

— Не желая да слушам колко са зле другите хора! Те не са аз! Животът си е мой и аз знам какво искам от него и какво не мога... Какво няма да приема.

— Работа? Усилие? Болка? — подсказа тя. — Господин Ремингтън, Ричард ми разказа много за вас. Водили сте един наситен живот. Ако съществува дори най-слабият шанс да можете да правите всичко това отново, не бихте ли се хванали за него?

Блейк въздъхна. Изглеждаше неописуемо посърнал, съкрушен.

— Не зная. Ако наистина мислех, че има шанс... Ала не вярвам. Не мога да ходя, госпожице Кели. Не мога изобщо да си движа краката.

— Зная. Не очаквайте това да стане веднага, още сега. Трябва първо да бъдат възобновени нервните импулси, преди да сте в състояние да ги движите. Това ще отнеме няколко месеца. Не мога също да ви обещаю, че няма да куцате, но със сигурност ще ходите отново... Ако ми помогнете. И така, господин Ремингтън, захващаме ли се пак с онези упражнения?

ТРЕТА ГЛАВА

Блейк се подложи на упражненията не само неохотно, а дори с видима неприязън, но това съвсем не я притесняваше, след като изобщо се бе съгласил. На мускулите му им бе все едно дали той лежи през цялото време намръщен. Движение, стимулация ето кое беше важното. Диона работеше неуморно, като редуваше упражненията за краката с масаж на цялото тяло. Беше почти десет и половина, когато чу това, за което несъзнателно се бе ослушвала цяла сутрин — потропването на токчетата на Сирина. Вдигна глава и разбра, че Блейк също бе чул.

— Не! — изхриптя той. — Не й давайте да ме види така!

— Добре — успокои го тя и придърпа чаршафа, за да го завие. После излезе в коридора и препречи пътя на Сирина към стаята.

Сирина я изглежда изненадано.

— Блейк буден ли е? Тъкмо се канех да надникна. Той обикновено не става до към обяд.

Нищо чудно, че беше толкова начумерен, когато го вдигнах в шест, досмеща я Диона. На Сирина тя отвърна любезно:

— Сега му правя упражнения.

— Толкова рано? — повдигна смаяно вежди сестрата: — Е, в такъв случай, сигурна съм, за днес е достатъчно. Блейк се храни много лошо. Не искам да пропуска нито едно ядене. Ще ида да го питам какво иска...

Тя понечи да мине покрай Диона, за да влезе в спалнята на Блейк, ала Диона ловко отстъпи встрани така, че отново й препречи пътя.

— Извинете — каза колкото можеше по-учтиво, когато Сирина и зяпна в недоумение. — Той вече закуси. Назначила съм му режим и е важно да го спазва. След още час упражнения ще слезем долу за обяд, ако имате желание да чакате дотогава.

Сирина все така я гледаше втрещено, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

— Да не искате да кажете... — отрони, млъкна и започна отново с по-укрепнал глас: — Да не искате да кажете, че не мога да видя брат си?

— В момента не. Трябва да завършим комплекса упражнения.

— Блейк знае ли, че съм тук? — попита остро Сирина. Бузите ѝ внезапно бяха пламнали.

— Да, знае. И не иска да го виждате точно сега. Моля ви, опитайте се да разберете как се чувства той.

Прекрасните очи на Сирина се разшириха.

— Аха, ясно ми е!

Може и да ѝ беше, но Диона доста се съмняваше в това. За миг в очите на Сирина блесна обида, после тя вдигна леко рамене.

— Ами... Ще го видя след час в такъв случай — обърна се и тръгна по коридора.

Диона я наблюдаваше миг-два, като разпознаваше наранените ѝ чувства във всяко движение на изпънатия гръб. Не беше нещо необичайно роднини да започнат да проявяват ревност поради необходимата близост между пациент и рехабилитатор, ала Диона никога не се поддаваше на чувството за неудобство, ако това се случеше. Знаеше, че тази близост бе преходна, че веднага щом пациентът ѝ се възстановеше и не се нуждаеше повече от услугите ѝ, тя щеше да поеме друг случай и той напълно щеше да забрави за нея. А пък в случая на Блейк изобщо нямаше причина за ревност. Единственото му чувство към нея беше враждебност.

Диона се върна в стаята и той изви глава да я погледне.

— Отиде ли си? — попита с безпокойство.

— Ще чака долу, за да обядват заедно — отговори тя и забеляза изписалото се на лицето му облекчение.

— Добре. Тя... Само дето не полудя, когато това се случи с мен. Ще припадне, ако види на какво приличам в действителност. — Болка замъгли очите му. — За мен Сирина означава много, на практика аз съм я отгледал. Аз съм цялото ѝ семейство.

— Не, не сте. Тя има и Ричард — изтъкна, без да го щади Диона.

— Той е толкова погълнат от работата си, че рядко си спомня за съществуването ѝ — изсумтя Блейк. — Ричард е чудесен вицепрезидент, но не и чудесен съпруг.

На нея Ричард не ѝ беше направил такова впечатление. Напротив, стори ѝ се мъж, който много обича жена си. На пръв поглед Ричард и Сирина бяха пълни противоположности — той сдържан и разсъдлив, докато тя беше буйна като брат си. Ала вероятно и двамата притежаваха това, от което другият се нуждаеше. Може би нейният плам го правеше по-импулсивен, а неговата сдържаност озаптяваше прекалената ѝ привързаност. Диона обаче не възрази на Блейк. Започна повтарящите се упражнения, които подлагаха краката му на едни и същи движения.

Беше уморителна, отегчителна работа — уморителна за нея, отегчителна за него. Той ставаше все по-раздразнителен и сприхав, но този път, когато ѝ се сопна да спре, тя се подчини. Не искаше да го насилва твърде много в началото и да му се налага във всичко. И без друго бе имал най-натоварения ден от злополуката насам. Не биваше да го пришпорва прекалено.

— Ух! — въздъхна Диона и изтри чело с опакото на дланта си. Беше влажно. — Имам нужда от един душ преди обяда! Идеята ви да прекъснем малко по-рано е добра.

Блейк я погледна и очите му се разшириха учудено. Стана ѝ ясно, че той всъщност сякаш я виждаше за първи път тази сутрин — през цялото време беше прекалено зает със собственото си състояние и отчаяние. Беше му казала, че ще трябва да се потруди яко, ала сега Блейк за пръв път съзнаваше, че тя също бе работила усилено. И за нея цялата история нямаше да е като разходка с лодка. Диона си даваше сметка, че изглежда ужасно, цялата потна и зачервена.

— Банята няма да ви навреди — съгласи се той злъчно и тя се разсмя.

— Много любезно, от ваша страна — отвърна му в тон. — Но само почакайте. Скоро няма да съм единствената, която ще си дава зор до пот на челото. И тогава няма да проявя никаква милост!

— Като че ли досега проявявахте — измърмори Блейк.

— И таз добра! Цяла сутрин ви забавлявах, погрижих се да получите хубава закуска...

— Не предизвиквайте съдбата — посъветва я той с мрачен поглед изпод вежди, на който Диона отвърна с усмивка.

Беше важно Блейк да се научи да се шегува и смее заедно с нея. Това щеше да намали напрежението през предстоящите месеци. Тя

трябваше да стане най-добрият му приятел на света, макар тази дружба да бе обречена от самото начало, защото се основаваше върху зависимостта и нуждата. Когато вече нямаше да му е необходима, когато животът му възстановеше нормалния си ход, той незабавно щеше да забрави за съществуването ѝ. Знаеше, че затова не бива да приема нещата много навътре, макар че всичките ѝ чувства и душевни усилия щяха да бъдат насочени и съсредоточени върху него.

Докато му помагаше да се облече — процес, който не го вбеси така, както сутринта, Блейк рече замислено:

— Както е тръгнало, ще прекарвате повече от времето си да ме обличате и събличате. Ако продължаваме и нататък с днешната програма, ще спести много време, ако нося просто чифт спортни гащета. Мога да си намятам халат преди ядене или пък Албърта да носи храната тук.

Диона успешно прикри задоволството си и каза само:

— Това е втората ви добра идея за деня.

Тя тайно ликуваше. От практическа гледна точка той беше прав — щяха да бъдат спестени много време и усилия. Освен това обаче така присъствието на Сирина по време на хранене щеше да бъде изключено в повечето случаи. А това щеше да е от голяма полза.

Не че не харесваше Сирина. Ако я бе срещнала при други обстоятелства, вероятно щеше много да ѝ допадне. Ала в момента нейна грижа беше Блейк и Диона не желаше никой и нищо да ѝ пречи. Когато работеше по някой случай, тя се концентрираше върху пациента до такава степен, че всички други избледняваха и оставаха на заден план, не бяха триизмерни човешки същества, а се превръщаха в плоски картинки. Това беше и една от причините, които обуславяха постигнатите от нея терапевтични успехи. Ето и сега, само след половин ден Блейк вече бе погълнал изцяло мислите ѝ и Диона така се беше настроила на неговата вълна, че имаше чувството, че го познава и отвън, и отвътре. Можеше на практика да прочете мислите му, знаеше какво ще каже, преди още да го бе произнесъл. Страдаше заедно с него, съчувстваше му, но най-вече беше щастлива заради него, защото, като виждаше безпомощността му в момента, бе убедена, че след няколко месеца той щеше да бъде здрав и силен като преди. Дори вече изглежда по-добре, помисли тя с гордост. Навярно се дължеше повече на гнева му, отколкото на нейните усилия, ала все пак цветът му се

беше пооправил. Нека да ѝ се сърди през цялото време, ако иска, стига това да го поддържа деен и да крепи духа му.

С чувство на удовлетворение от сутрешната работа Диона влезе заедно с Блейк в трапезарията. Там приповдигнатото ѝ настроение бе помрачено от Сирина, която се впусна към брат си с обляно в сълзи лице.

— Блейк... — отрони съкрушено.

Той веднага доби разтревожен и угрижен вид, посегна и я хвана за ръката.

— Какво има? — попита с прокраднала се в гласа му нотка на нежност, каквато липсваше при разговора му с всеки друг. Този особен, обичен тон предизвикваше само Сирина.

— Дворът! — изхленчи тя. — Пейката на мама... Повредена е! Превърнали са басейна в лудница! Изглежда ужасно!

— Какво? — сбърчи вежди Блейк. — За какво говориш?

Сирина насочи треперещ пръст към Диона.

— Нейният гимнастически салон! Обърнали са целия двор наопаки!

— Едва ли положението е толкова лошо — обади се разсъдливо Диона. — Сега може да е поразхвърляно, но нищо няма да пострада. Ричард наглежда монтирането на съоръженията и съм сигурна, че няма да допусне нещо да бъде повредено.

— Елате и вижте сама!

Диона си погледна часовника.

— Мисля, че трябва първо да обядваме. Дворът няма никъде да избяга, ала яденето ще изстине.

— Шикалкавите ли? — попита студено Блейк. — Предупредих ви, госпожице Кели, че не желая никакви промени в къщата.

— Не мога нито да отрека, нито да потвърдя какви промени са направени, защото не съм излизала навън. Цяла сутрин бях с вас. Обаче се доверявам на здравия разум на Ричард, за разлика от вас — натърти тя и Сирина пламна гневно.

— Въпросът не е в това, че нямам доверие на съпруга си — започна тя разгорещено, но Блейк я спря с ръка.

— Не сега — каза лаконично. — Искам да видя двора.

Сирина веднага млъкна, макар да се нацупи. Явно Блейк все още бе по-големият брат, когото тя слушаше, въпреки лошото му здраве. В

гласа му звучеше заповеднически оттенък, който не можеше да се сбърка. Блейк Ремингтън беше свикнал да дава нареждания и те незабавно да се изпълняват. Прекараната с Диона сутрин трябва да бе била напълно в разрез с нрава му.

Диона за първи път се озова във вътрешния двор и той ѝ се стори чудесен — красиво озеленен, прохладен и уханен, въпреки жестокото слънце на Аризона. Насаждения от юка и различни видове кактуси съжителстваха в идеална хармония с растения, виреещи обикновено при много по-благоприятен климат. Грижливото поливане, както и умелото използване на хвърляната от къщата сянка, обясняваха необичайното растително разнообразие. Бели каменни плочи оформяха пътека, а шадраванът в средата щедро разпръскваше жителни водни струи. В дъното на двора, където висока порта водеше към градината с басейна, имаше красива резбована пейка с нежен перленосив цвят. Диона нямаше и представа от какво дърво бе направена, ала беше великолепна.

А в двора наистина личаха следи от дейност — очевидно, наетите от Ричард работници го бяха използвали да складират междувременно видните съоръжения, както и материалите, които не им бяха нужни за момента. Виждаше се обаче, че са внимавали да не се газят зеленината — всичко беше грижливо подредено върху каменните плочи. Сирина побърза да изтича до красивата пейка и посочи дълга резка от едната ѝ страна.

— Виж! — викна.

В очите на Блейк блесна мълния.

— Виждам. Е, госпожице Кели, изглежда вашите работници са повредили пейката, която за мен е безценна. Баща ми я подарил на майка ми, когато са се пренесли в тази къща. Тя седеше тук всяка вечер и именно тук продължавам да я виждам в съзнанието си. Искам всичко това да изчезне, преди още нещо да бъде унищожено, и искам, освен това да напуснете къщата ми.

На Диона ѝ стана неловко, че пейката бе повредена и отвори уста да се извини, но в същия миг зърна победния блясък в очите на Сирина и замълча. За да си даде време да размисли, тя отиде до пейката и се наведе, да огледа ожуленото дърво. Прокара разсеяно ръка по драскотината. Бърз поглед към Сирина прихвана следа от страх в удивително изразителните ѝ очи. Какво ли би могло да я безпокои?

Извърна се отново към пейката и отговорът веднага стана очевиден — пейката несъмнено бе ожулена, ала си личеше, че драскотината бе достатъчно отдавнашна, за да се повлияе от времето. Със сигурност не бе направена тази сутрин.

Можеше да обвини Сирина, че нарочно се опитва да предизвика разпра, но не го направи. Тя се бореше за любимия си брат и макар битката ѝ да бе безсмислена, Диона не можеше да я съди. Просто трябваше да я отдели от него, така че работата ѝ да може да продължи без постоянна външна намеса. На Ричард щеше да му се наложи да употреби острия си ум и да намери друго занимание на жена си.

— Разбирам, че и двамата сте разстроени — обади се тя меко, — ала тази драскотина не е днешна. Виждате ли? — посочи дървената повърхност. — Белегът е стар. Предполагам, че е тук от няколко седмици.

Блейк се приближи с количката и се наведе да провери сам. Изправи се бавно.

— Права сте — въздъхна. — Всъщност, опасявам се, че аз съм виновникът.

Сирина задиша тежко.

— Какво искаш да кажеш?

— Преди време бях излязъл тук и без да искам я ударих с количката. Можеш да видиш, че драскотината е на нивото на колелото. — Той потърка очи с мършавата си ръка, която трепереше от напрежение. — Съжалявам, Сирина.

— Не се обвинявай! — извика тя, изтича при него и се вкопчи в ръката му. — Няма значение, само не се разстройвай, моля те. Хайде да влезем и да обядваме. Зная, че си капнал. Не ти е полезно да се преуморяваш толкова. Имаш нужда от почивка.

Диона я наблюдаваше как върви редом с инвалидната количка, цялата излъчваща загриженост и обич. Поклати леко глава с раздразнение и ги последва.

Останалата част от деня Сирина прекара неотлъчно до Блейк и пърхаше край него като квачка около единственото си пиле. Той действително беше изморен след първия ден на рехабилитационните процедури и я остави да снове край него. Въпреки че Диона беше планирала още една серия упражнения и масаж, тя реши да се откаже

от тях, вместо да започва битка. Утре... Виж, утре щеше да е една друга история.

Ричард пристигна чак за вечеря — нещо, както Албърта ѝ беше казала, обичайно, когато Сирина идваше тук, което значеше всеки ден. Той мълчаливо наблюдаваше как жена му кръжи угрижено около Блейк и макар лицето му да бе застинало безстрастно като на истински покерджия, Диона усещаше цялото му недоволство от ситуацията. След вечеря, докато Сирина настаняваше брат си в кабинета, тя се възползва от възможността да поговори с Ричард насаме.

Излязоха във вътрешния двор и седнаха на една от поставените тук и там каменни пейки. Диона вдигна поглед към неизброимите звезди, светещи в ясната пустинна нощ.

— Имам проблем със Сирина — каза тя без увертюра и заобикалки.

Той въздъхна.

— Зная. И аз имам проблем с нея, откакто Блейк пострада. Разбирам чувствата ѝ, но създалото се положение ме изкарва от релси.

— Той днес спомена нещо в смисъл, че я е отгледал.

— На практика, да; Сирина е била на тринадесет, когато майка им починала и за нея това било голям удар. Дълго време, седмици наред не можела да изтрайва, ако Блейк не ѝ е пред погледа. Изглежда е смятала, че всички, които обича, умират. Първо баща ѝ, после майка ѝ. Зная, че ужасно се страхува нещо да не се случи с Блейк, ала в същото време не мога да не се чувствам засегнат и да не роптая.

— Срещу всичко и всички — вметна малко тъжно Диона.

— Точно така. Искам си жената обратно.

— Блейк каза, че не ѝ обръщате никакво внимание и че сте погълнат от работата си.

Ричард потърка неспокойно врата си.

— Струпа ми се много работа, откакто Блейк е така. Божичко, какво не бих дал да се прибера вкъщи и да получа поне малко от грижовната обич, с която тя го обсипва всеки ден!

— Говорих с Албърта по отношение на това, да се сменят бравите, но колкото повече се замислям, толкова повече ми се струва, че идеята не е добра — призна Диона. — Блейк ще изпадне в ярост, ако някой заключи сестра му и не ѝ дава да влиза в къщата. Проблемът

обаче е там, че не мога да съблюдавам режима му, ако тя продължава да се меси.

— Ще видя какво мога да направя — отрони със съмнение Ричард. — Ала всяко предложение, което би я държало далеч от Блейк, ще предизвика взрив от негодувание. — Той я погледна и внезапно зъбите му блеснаха в усмивка. — Вие май имате най-здравите нерви на света. Беше ли интересно днес?

— Имаше някои моменти — отвърна Диона, също леко усмихната. — Захвърли по мен чинията със закуската си.

Ричард се засмя гръмко.

— Жалко, че съм го пропуснал! Блейк винаги си е бил избухлив, но през изминалата година беше толкова депресиран, че човек не можеше да го ядоса, дори ако цял ден се старае. Щях да си припомня старите времена, ако бях тук да видя изпълнението.

— Надявам се да стигнем до етап, когато няма да е нужно да бъде вбесяван — обади се тя. — Убедена съм, че ще напредва по-бързо при положение, че никой не ни се бърка. Разчитам на вас да измислите някакво занимание за Сирина.

— Ако можех, щях да го сторя досега — рече той троснато. — Освен да я отвлека, не ми хрумва нищо друго, което да свърши работа.

— Тогава защо не го направите?

— Кое?

— Да я отвлечете. Заведете я на втори меден месец. Каквото и да ви струва това.

— Втори меден месец звучи примамливо — съгласи се Ричард. — Ала няма начин да се освободя, докато Блейк не се върне на работа и не поеме отново ръководството. Някакви други идеи?

— Опасявам се, че ще трябва сам да измислите нещо. Аз не познавам жена ви така добре, както вие. Но имам нужда да работя с Блейк на спокойствие.

— Ще го имате в такъв случай — обеща той след кратък размисъл. — Още не знам какво ще направя, ала ще се постарая, доколкото ми е възможно, да я държа на разстояние. Освен ако Блейк не е напълно спял, той би трябвало скоро да разбере, че е къде-къде по-добре вие да го отрупвате с вниманието си, отколкото сестра му.

Явното възхищение в гласа му я накара да се размърда неловко. Даваше си сметка за впечатлението, което прави външността ѝ, но в

същото време не обичаше видът ѝ да е повод за приказки и обсъждане. Блейк ѝ беше пациент. И дума не можеше да става за някакви поинтимни отношения с него. Не само, че беше против професионалната ѝ етика, ала това за нея бе невъзможно. Тя вече не се будеше посред нощ със заседнал в свитото ѝ от ужас гърло отчаян писък и нямаше да направи нищо, което отново да събуди онзи кошмар. Беше загърбила страха и той трябваше да си остане там, извън погледа и съзнанието ѝ.

Ричард усети смущението ѝ.

— Диона? — попита с тих и озадачен глас. — Какво има? Нещо не е наред ли? — Той докосна ръката ѝ и тя подскочи като ужилена, неспособна да понесе съприкосновението. Ричард се изправи, разтревожен от реакцията ѝ. — Диона? — попита отново.

— Аз... Извинете — прошепна тя и обви плътно ръце около себе си в усилие да овладее треперенето, което я разтърсваше. — Не мога да обясня... Извинете...

— Но какво има? — настоя той и отново протегна ръка към нея.

Диона се отдръпна рязко и скочи на крака. Знаеше, че не би могла да му обясни, ала и не можеше да остане повече тук.

— Лека нощ — каза припряно и се отдалечи.

Нахълта в къщата и едва не се сблъска на прага със Сирина, която бе тръгнала да излиза.

— Ето ви и вас — каза Сирина. — Блейк си легна, беше толкова изтощен.

— Да, така си и знаех, че ще е уморен — стегна се Диона, за да ѝ отговори спокойно. Внезапно тя самата се почувства грохнала и не успя да скрие прозявката. — Извинете — промълви. — Денят беше тежък.

Сирина я изглежда особено, някак изпитателно и с подчертано внимание.

— В такъв случай ние с Ричард ще си тръгваме. Не искам да ви задържаме. Ще дойда да навестя Блейк утре.

— Утре смятам да увелича упражненията му — осведоми я Диона, като се възползва от възможността да ѝ даде да разбере, че присъствието ѝ по-скоро пречи, отколкото помага. — Ще е по-добре да почакате до следобед, да речем след четири часа.

— Но това е прекалено много! — ахна Сирина. — Той няма толкова сили!

— На този етап по-голяма част от работата я върша аз — утеши я хапливо Диона. — Ала ще внимавам да не го преуморявам.

Ако Сирина усети иронията, която Диона не можа да потисне, то тя не го показва. Просто кимна.

— Разбирам — каза сдържано. — Добре, ще намина да го видя утре следобед.

Гледай ти, чудесата край нямат, рече си Диона развеселена, докато се качваше горе. Трябваше само да спомене, че Блейк ще е зает и макар да не остана особено доволна, Сирина взе, че се съгласи.

След като се пригответи за лягане, тя почука леко на вратата на Блейк и щом не чу отговор, я откряна, колкото да надзърне. Той спеше по гръб, извил глава към рамото и дишаше шумно. На слабата светлина от коридора изглеждаше по-млад, страдалческите му черти не личаха така ясно.

Диона притвори тихо вратата и се върна в стаята си. Беше така изморена, боляха я крайниците, чувстваше се направо смазана, но след като се озова в леглото, сънят внезапно я напусна. Знаеше защо и лежеше будна, със забит в тавана поглед, подозирайки, че няма да мигне цяла нощ. Ама че глупост, такава дреболия... Само защото Ричард я беше докоснал.

Нещо така обикновено и незначително. Не, нямаше защо да се залъгва. Може и да бе прогонила кошмара, може и да бе преобразила напълно живота си, ала от миналото нямаше къде да избяга, то бе част от нея и съвсем не бе обикновено. Изнасилването не бе нещо незначително. От онази нощ тя не можеше да търпи някой да я докосва. Беше постигнала компромис със себе си, който задоволяваше човешката ѝ нужда от топлина и допир, като работеше с пациентите си, но можеше да понесе физическия контакт само доколкото бе под неин контрол.

Външно Диона беше се възстановила напълно — издигнала стена между предишната и сегашната си личност, без да обръща поглед назад към случилото се, като буквално сама се бе принудила да слепи заедно парчетата на разбития си живот, което постигна с жестоки усилия и твърдост на волята. Вече беше способна да се смее и да се радва на живота. И по-важното — беше се научила на самоуважение, най-трудната от всички задачи.

Ала не можеше да понася докосването на мъж.

Преживяното онази нощ всъщност ѝ попречи да се омъжи и да създаде семейство. А след като тази част от живота ѝ бе отказана, то тя престана да ѝ обръща внимание. Вместо да се вайка за това, какво би могло да бъде, Диона се превърна в истински номад, пътуваше из цялата страна и помагаше на хората. Докато работеше по даден случай, си създаваше силна връзка, почиваща на внимание и привързаност, но без всякакви нюанси на интимност. Тя обичаше пациентите си и те неизменно ѝ отвърщаха с любов... Докато траеха отношенията им. Те ставаха нейното семейство до деня, в който работата ѝ приключваше и Диона ги напускаше с усмивка на лице, готова да се отправи към следващия случай и следващото си „семейство“.

В самото начало, още когато започна да се обучава, се чудеше дали ще е в състояние изобщо да работи с мъже. Въпросът я тревожеше, докато накрая си каза, че ако не може, това ще се окаже голяма спънка в кариерата ѝ и тогава реши да вземе мерки, да предприеме нещо. Първия път, когато се случи да работи с мъж, тя трябваше да стисне зъби и да използва цялата си немалка решимост, за да си наложи да го докосне, ала след няколко минути осъзна трезво, че мъж, който се нуждае от рехабилитация, очевидно не е в състояние да я нападне. Мъжете бяха човешки същества, които се нуждаеха от помощ, точно както всеки друг.

Предпочиташе обаче да работи с деца. Тяхната обич бе толкова непосредствена, така чистосърдечна. Можеше да понася единствено детското докосване. Беше се научила да се наслаждава на усещането на детските ръчици, които я прегръщаха и радостно увисваха на врата ѝ. Ако имаше нещо, за което да съжaliaва, то това беше нестихващата скръб, че никога няма да има свои деца. Опитваше се, ако не да я прогони, то поне да я надвие, като се посвети все по-всеотдайно на децата, с които работеше, но дълбоко в нея тлееше неудовлетворената нужда да има свой близък човек, някой, който да ѝ принадлежи и комуто тя да принадлежи, да бъдат част един от друг.

Сепна я приглушен звук и Диона надигна глава от възглавницата в очакване да чуе дали ще се повтори. Блейк ли беше? Той ли извика?

Не се чуваше нищо, освен тишина, ала тя нямаше да има мира, докато не разбере дали всичко бе наред. Измъкна се от леглото, нахлузи халата и тихо отиде боса до съседната стая. Отвори вратата, за да надникне, и го видя да лежи в същото положение, както и преди.

Тъкмо се канеше да си тръгне, когато Блейк опита да се преобърне на една страна и щом краката му отказаха да се подчинят, издаде чутия преди малко звук — полувъздишка, полусумтене.

Нима никой не се бе сещал досега да му помогне да сменя позата, в която спи, удиви се Диона и безшумно се вмъкна в стаята. Ако две години бе лежал само по гръб, нищо чудно, че имаше нрав на носорог.

Не знаеше дали бе буден, но едва ли беше. Навярно просто се мъчеше да се преобърне, както обикновено правят хората насън. Лампата в коридора сега беше загасена, защото всички си бяха легнали, а в мъждивата светлина на звездите, прокрадваща се през остъклената врата, тя не можеше да вижда достатъчно добре, за да прецени. Ако спеше, сигурно щеше да успее да го нагласи полекичка, без да го събуди. Правила го бе с повечето си пациенти — грижовен жест, за който те обикновено така и не разбираха.

Отначало леко докосна рамото му, просто постави ръката си върху него и почака подсъзнанието му да свикне с допира. След малко приложи слаб натиск и той ѝ се подчини, опита да се извърти надясно, с лице към нея. Внимателно и нежно Диона му помогна, като обърна и краката му, за да не го връщат в предишното положение по гръб. Блейк въздъхна тихо и зарови глава във възглавницата, отпусна се и дишането му стана по-дълбоко.

Тя се усмихна, зави го през раменете и се върна в стаята си.

Той не беше като другите ѝ пациенти. След повече от час Диона все така лежеше будна и се мъчеше да разбере защо толкова твърдо бе решила да го накара да проходи отново. Това не беше обичайната ѝ отдаденост на пациентите. По някаква причина, която още не проумяваше, за нея лично бе важно Блейк пак да стане човекът, който бе бил преди — толкова здрав и силен мъж, така кипящ от енергия и бликащ от жизненост, че неизменно се бе озовавал в центъра на вниманието, където и да попадне. Тя просто знаеше, че бе така. И трябваше да му го върне.

А той бе толкова близо до смъртта. Ричард имаше право, когато каза, че нямаше да изкара и година, ако продължаваше по същия начин. Блейк сам желаше смъртта. Тази сутрин бе успяла да го изтръгне от летаргията му чрез шоковата си тактика и щеше да продължи да я прилага, докато той самият наистина забележеше

напредък и осъзнаеше, че може да се възстанови. Диона нямаше никога да си прости, ако се провалеше с него.

Най-сетне заспа за не повече от два часа и стана преди зазоряване. Пришпорваше я и не ѝ даваше мира някакво чувство на очакване. Щеше ѝ се да може да потича по брега, ала във Финикс нямаше море, а парка край къщата тя не познаваше достатъчно добре, за да хукне през него в тъмното. Знаеше само, че Блейк има кучета, които пуска през нощта. Въпреки безсънието, Диона преливаше от енергия. Опитва се да изразходва част от нея с привычната си всекидневна гимнастика, но само се ободри, а душът така я освежи допълнително, че се почувства готова да се справи с целия свят. Е, поне с Блейк Ремингтън!

Беше по-рано и от предната сутрин, когато, обзета от ентусиазъм, тя нахлу в стаята му и запали с влизането си лампата, защото навън все още беше тъмно.

— Добро утро! — изчурулика.

Той лежеше настрани, както го беше оставила. Отвори око, изгледа я с ужас, после изтърси една специфична думичка, за която като малък щяха да му измият устата със сапун. Диона му отправи сияйна усмивка.

— Готов ли сте да започваме? — попита невинно.

— Как не! — ревна Блейк. — Уважаема, още е посред нощ!

— Не съвсем. Почти е съмнало.

— Почти? И колко е това почти?

— Няколко минути — успокои го тя, после се разсмя и отметна завивките. — Не искате ли да видите изгрева?

— Не!

— Не ми разваляйте удоволствието — опита се да го придума и свали краката му от леглото. — Хайде да погледаме заедно изгряващото слънце.

— Не искам да го гледам с вас или с който и да било! — озъби се той. — Искам да спя!

— Спите вече часове наред и съвсем не искате да изпуснете този изгрев, защото е особен.

— И какво го прави толкова особен? Да не би да бележи началото на деня, в който ще ме изтерзаете до смърт?

— Само при положение, че не го наблюдавате заедно с мен — закани се Диона весело, хвана го за ръката и го дръпна да се надигне. Помогна му да седне в количката и го зави с одеяло, защото знаеше, че навън още бе студено за него. — Откъде ще виждаме най-добре? — попита.

— Край басейна — изсумтя Блейк, като потъркваше лицето си с ръце и мърмореше през пръсти. — Вие сте луда, драга госпожице, пълна откачалка с жълт картон.

Тя приглади разчорлената му коса и му се усмихна нежно.

— Добре ли спяхте нощес?

— Има си хас! — сопна се той. — Така ме бяхте изтормозили, че не можех да си държа главата изправена! — В мига, в който думите се отрониха от устата, лицето му доби смутен и объркан израз. — Е, добре, това беше най-хубавата ми нощ от две години насам — призна, наистина неохотно, ала поне го стори.

— Виждате ли какво може да се постигне само с мъничко терапия? — подкачи го Диона, но побърза да смени темата, преди да бе избухнал отново. — Трябва да водите, за да показвате пътя. Не искам да минаваме през двора, тъй като работниците са струпали там оборудването и инструментите си. Може да се препънем в тъмното.

Блейк не кипеше от възторг, ала задвижи количката и я поведе през смълчаната къща към задния изход. Заобиколиха и се озоваха в далечния край на басейна. Някаква птичка зачурулика самотно — звучен поздрав към новия ден. Той вдигна глава при звука.

Нима цели две години бяха изминали, откакто не бе чувал птича песен?

Те седяха край водата, чиято набраздена повърхност издаваше свои звуци, и мълчаливо съзерцаваха дрезгавото просветляване на зараждащото се утро. После първият слънчев лъч си проправи път, блесна и прониза върха на планината. Нямаше облаци, които да обагрят небето в безброй розови и златисти оттенъци — само чиста, ясна синева и бяло — златното слънце. Но пълното спокойствие и ведрината на новия ден правеха гледката по-вълшебна и от най-очарователния изгрев. Веднага щом слънцето се показва, въздухът се затопли и Блейк отметна одеялото от раменете си.

— Гладен съм — съобщи прозаично след дългото мълчание, в което бяха потънали.

Тя го погледна и се подсмихна, после се изправи.

— Ясно колко цените красивите неща в живота — каза шеговито.

— Щом настоявате да ставам посред нощ, естествено ще огладнея с пукването на зората! Днес същия буламач ли ще ям като вчера сутринта?

— Същия — отвърна Диона жизнерадостно. — Питателна, богата на белтъчини храна, именно каквато ви е нужна, за да наддадете на тегло.

— Което пък вие после дяволски ще се постараете да смъкнете от мен — не ѝ остана той дължен.

Тя се разсмя, зарадвана от взаимните закачки.

— Само почакайте — обеща заканително. — Следващата седмица по това време вчерашният ден ще ви се струва като песен!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Диона лежеше будна, с поглед в светлото петно, което новата луна хвърляше върху белия таван. Ричард бе сътворил чудеса и ѝ съобщи на вечеря, че гимнастическият салон бе готов за ползване. Проблемът обаче беше Блейк. Непонятно защо той отново се затвори в себе си, мрачен и потиснат. Ядеше каквото Албърта поставяше пред него, лежеше мълчаливо, без да се оплаква и мърмори, докато Диона го масажираше и му правеше упражнения за краката, а всичко това съвсем не бе в реда на нещата. Терапията не биваше да се приема от пациента пасивно, както правеше той. Засега все още можеше да си лежи, а тя да раздвижва краката му, но когато започнеха гимнастиката и процедурите в басейна, тогава щеше да се наложи Блейк да е активен участник.

Той не желаше да споделя с нея какво го тревожи. Диона знаеше точно кога се случи, ала не се сещаше коя бе предизвикалата го причина. Един ден те разговаряха и си подхвърляха хапливи забележки, докато тя го масажираше, и съвсем неочаквано в очите му се появи онзи отсъстващ, празен поглед, след което Блейк спря да отговаря на шегите ѝ. Не ѝ се вярваше да бе заради нещо, което беше казала — закачките ѝ този ден бяха весели и безобидни, а неговото състояние на духа — значително подобро.

Диона извърна глава да погледне светещия циферблат на часовника. Видя, че минава полунощ. Както всяка вечер, тя стана, за да хвърли едно око на Блейк. Унесена в мисли, не беше чула звуците, които той обикновено издаваше, когато опитваше да се обърне в леглото, но все едно ѝ бе станало навик да го наглежда по някое време.

Влезе в стаята му и веднага забеляза, че краката му бяха в онова неудобно, сгърчено положение, означаващо, че наистина се бе мъчил да се извърти. Постави леко лявата си ръка на рамото му, а с дясната понечи да го обърне.

— Диона?

Тихият, неуверен глас я стресна и тя отскочи назад. Насочила цялото си внимание към краката, не бе забелязала отворените му очи, макар падащата върху леглото лунна светлина да беше достатъчна, за да го вижда.

— Мислех, че спиш — прошепна.

— Какво правиш?

— Помагам ти да се обърнеш настрани. Правя го всяка нощ, ала за първи път ме усещаш.

— Бях буден. — Блейк размърда рамене. В гласа му се прокрадна любопитство. — Да не искаш да кажеш, че всяка нощ си влизала тук по никое време да ме преобръщаш?

— Изглежда ти е по-удобно да спиш на една страна — сякаш се оправда Диона.

Той се изсмя горчиво.

— По-удобно ми е да спя по корем или поне така беше преди. Не съм спал по корем вече две години.

Тишината на нощта и огряната от луната стая създаваха задушевност и усещането, че двамата са единствените хора на земята. Тя бе наясно с душевните му терзания, с дълбокото му отчаяние. Навярно Блейк също чувстваше някаква особена близост към нея. Може би сега, под частичното прикритие на тъмнината, щеше да реши да говори, да сподели какво го мъчи. Без да се двоуми, Диона седна на ръба на леглото и обви плътно краката си с нощницата.

— Блейк, какво има? Нещо те тревожи? — каза меко.

— Позна! — измърмори той. — Да не си държала и изпит по психология, когато са те обучавали за супержена?

Тя подмина заяждането и сложи длан на ръката му.

— Моля те, кажи ми. Каквото и да е, то пречи на заниманията ти. Гимнастическият салон за теб е готов, но ти не си готов за него.

— Ами... Да ти кажа. Виж, цялата тази работа е загуба на време — започна и Диона ясно почувства умората и отегчението, които висяха като огромен камък на плещите му. — Може да ме тъпчеш с витамини и да ми ускоряваш кръвообращението, ала можеш ли да ми обещаеш, че някога ще бъда съвсем същият като преди? Нима не разбираш? Аз не искам просто „подобрение“ или нещо друго половинчато. Ако няма връщане назад и не мога да съм сто процента същият, какъвто бях, то тогава нищо не ме интересува.

Тя мълчеше. Не, не можеше честно да му обещае, че няма да останат някои недъзи — куцане, затруднения, които ще го съпровождат цял живот. От опит знаеше, че човешкото тяло прави чудеса, когато се възстановява, но причиняваните му наранявания винаги оставят следи.

— Толкова голямо значение ли има за теб, ако ходиш с накуцване? — попита накрая. — При мен също не всичко е така, както бих искала. Всички си имат недостатъци, ала не всеки се предава и прекършва заради тях. Ами ако беше на мястото, да речем, на Сирина? Би ли искал тя да лежи, да тлее бавно и просто да вегетира? Не би ли искал да се бори, с всички сили да се мъчи да надвие проблема?

Блейк вдигна ръка и закри очите си.

— Удряш непозволено, драга. Да, бих искал Сирина да се бори. Но аз не съм тя и животът ми не е нейният. Никога преди злополуката не съм съзнавал колко важно е качеството на живота. Вършил съм шантави и опасни неща, ала, Господи, аз бях жив! Не ме бива да седя на едно място — в службата от девет до пет — по-добре да съм мъртъв, макар да знам, че милиони хора са щастливи и напълно доволни от това ежедневие. За тях то е чудесно, но не и за мен!

— Куцането ще ти пречи ли да вършиш всички тези неща отново? — запита го. — Пак ще можеш да скачаш с парашут, да се катериш по планините. Ще можеш да караш самолетите си. Толкова ли е важна походката ти, че си готов да умреш, ако нещо не ѝ е наред?

— Защо непрекъснато го повтаряш? — попита той рязко и откри очите си, за да я погледне. — Нали не съм засилвал количката си надолу по стълбите, ако това имаш предвид?

— Не, ала се убиваш точно толкова сигурно по друг начин. Оставяш тялото си да умре от занемаряване. Ричард беше отчаян, когато ме откри във Флорида. Каза ми, че няма да живееш и една година, както си я подкарал, а след като те видях, сама се убедих, че е прав.

Блейк лежеше безмълвно, втренчил поглед в тавана, както бе прекарал повече часове, отколкото Диона би могла да си представи. На нея ѝ се искаше да го прегърне и погали, както правеше с децата. Нищо, че беше голям мъж, някак си имаше вид на загубено и изплашено дете. Смутена от внезапното и непознато желание да го докосне, Диона сплете пръсти и стисна силно ръцете си в скута.

— А какъв е твоят недостатък? — попита я той. — Каза, че всички си имат. Кажи ми, уважаема, какво те мъчи теб, например?

Въпросът бе така неочакван, че болката я връхлетя изневиделица и Диона цялата се разтрепери. Неговият недъг беше явен, всеки можеше да види сакатите му, немощни крака. Нейната рана бе не помалко пагубна, при все че не можеше да бъде видяна. Имаше жестоки времена, когато смъртта ѝ бе изглеждала като най-лесният изход — мека постеля за разбитите ѝ душа и тяло, понесли твърде много злини и обиди. Но дълбоко вътре в нея гореше ярка и несломима искрица живот, която я предпазваше от подобни мисли дори, защото първата крачка влечеше след себе си други и връщане назад можеше да няма. Тя беше се борила и победила, продължаваше да живее и да лекува раните си.

— Какво има? — обади се Блейк подигравателно. — Щом можеш да си пъхаш носа в тайните на другите, защо да не споделиш някои от своите? Какви са твоите слабости? Крадеш от магазините за удоволствие? Спиш с непознати? Мамиш данъчните власти?

Диона потрепери отново и така силно стисна ръце, че кокалчетата ѝ побеляха. Не можеше да му каже, не и всичко, ала той все пак имаше право да узнае част от нейната болка. Самата тя бе свидетел на неговата, знаеше мислите му, копнежа и отчаянието му. Никой от предишните ѝ пациенти не бе искал толкова много от нея, но Блейк не беше като другите. Той искаше да узнае повече за нея, точно както тя пък искаше от него да полага свръхчовешки усилия. Ако сега се отдръпнеше, ако не го допуснеше по-близо до себе си, беше свършено с неговата отзивчивост, щеше напълно да се отчужди и затвори в себе си. Възстановяването му зависеше от нея, от доверието, което хранеха помежду си.

Диона видимо трепереше, цялото ѝ тяло се разтърсваше от главата до петите. Знаеше, че дори леглото се тресе под нея и Блейк го усети. Той сбърчи вежди и рече несигурно:

— Диона, виж, аз...

— Аз съм незаконородена — промълви тя с тракащи зъби.

Дишаше тежко от усилието, което ѝ струваше да проговори, тялото ѝ бе плувнало в пот. Задушаваше се от сподавени ридания. С неимоверна сила на волята се стегна и принуди тялото си да спре да трепери.

— Не зная кой е баща ми, майка ми дори не знаеше името му. Била пиана, той се оказал там и готово! Родила бебе. Мен. Не ме искала. Е, хранила ме е, предполагам, щом съм жива да го разказвам. Ала никога не ме е прегръщала, никога не ме е целувала, не ми е казвала, че ме обича. Всъщност тя особено старателно ми повтаряше, че ме мрази, че мрази да се грижи за мен, че мрази дори да ме вижда. Ако не бяха парите от социални грижи, които получавах за мен, навярно е щяла да ме хвърли в някоя кофа за боклук на улицата.

— Откъде знаеш? — сопна се Блейк и се повдигна на лакът.

Може би го беше стреснала смазващата болка и горчивина в гласа ѝ, но сега, след като беше започнала, Диона не можеше да спре. Дори да я умъртви, отровата трябваше да бъде изплюта.

— Тя самата ми каза — рече безчувствено. — Знаеш какви са децата. Аз всячески се стараех да я накарам да ме обикне. По какъв ли не начин. Трябва да съм била на не повече от три години, ала си спомням как се катерех по столовете, после върху шкафа, за да стигна бутилката с уиски и да ѝ я дам. Никакъв резултат, разбира се. Научих се да не плача, защото тя ме удряше, ако плачех. Ако я нямаше или ако беше мъртво пиана, свикнах да ям каквото ми попадне. Сух хляб, парче старо сирене — без значение. Често нямаше нищо за ядене, защото тя изхарчваше всички пари от социалните помощи за пиене. Ако чаках достатъчно дълго, тя излизаше с някой мъж и се връщаше с малко пари, колкото да изкараме до следващия чек с помощите или до следващия мъж.

— За Бога, спри! — заповяда той дрезгаво, хвана я за ръката и я раздруса.

Диона диво отскочи назад.

— Нали искаше, да знаеш! — каза задъхано и мъчително поевъздух в свитите си гърди. — Тogaва слушай! Когато допусках грешката да я безпокоя, за което не се изискваше много, тя пак ме биеше. Веднъж ме замери с бутилката. Този път имах късмет, защото получих само една драскотина на слепоочието, макар тя така да се ядоса заради разлятото уиски, че ме наби с обувката. Знаеш ли какво ми натякуваше непрекъснато? „Ти си едно копеле, а никой не обича копелетата!“ Повтаряше го пак и пак, докато накрая го повярвах. Помня точно деня, в който повярвах, че това е така. Моя седми рожден ден. Бях започнала да ходя на училище, както се сещаш, и там разбрах,

че рождените дни се смятат за нещо особено. Рожден ден е, когато родителите ти дават подаръци, за да ти покажат колко много те обичат. Аз се събудих и изтичах в нейната стая, сигурна, че това е денят, в който най-сетне ще ме обикне. Тя ме удари, задето съм я събудила и ме затвори в килера. Държа ме там заключена цял ден. Това беше, разбираш ли, виждането ѝ за моя рожден ден. Мразеше дори мисълта за мен.

Диона се беше свила и привела напред, сякаш от болка, но очите ѝ я бяха сухи и горящи.

— До около десетгодишна живеях по улиците — прошепна едва. Силите ѝ бяха започнали да я напускат. — Там беше по-безопасно, отколкото у дома. Не знаех какво е станало с нея. Един ден се прибрах, а къщата беше празна.

Накъсаното ѝ, хрипливо дишане беше единственият звук в стаята. Блейк лежеше като вкаменен, вторачил поглед в нея. Тя мислеше, че ще припадне, толкова изнемощяла се почувства изведнъж. С усилие изпъна гръб.

— Още някакви въпроси? — попита глухо.

— Само един — каза той.

Гърлото ѝ се сви мъчително, но Диона не възрази. Зачака в изнемога да чуе какво още ще я пита.

— Не беше ли осиновена в края на краищата?

— Не — въздъхна тя и затвори очи. — Накрая попаднах в сиропиталище и мястото бе не по-лошо от което и да било друго. Имах какво да ям, къде да спя, можех редовно да ходя на училище. Бях вече голяма за осиновяване, а никой не ме искаше като хранениче. Струва ми се, че външният ми вид им изглеждаше твърде странен.

Диона се надигна като старица и бавно излезе от стаята. Чувстваше, че въздухът вътре бе натезал от въпроси, които Блейк би искал да ѝ зададе, но за тази нощ спомените ѝ стигаха. Нямаше значение какво бе постигнала, колко години бяха минали от самотното ѝ, окаяно детство, липсата на майчина любов все още зееше като празнина, която никога нямаше да бъде запълнена. Майчината любов бе основата в живота за всяко дете и отсъствието ѝ беше опропастило душата ѝ, беше я осакатило вътрешно така пагубно, както злополуката — краката на Блейк.

В стаята си тя рухна с лице върху леглото и спа непробудно, без сънища. Отвори очи веднага, щом будилникът зазвъня. С годините се беше научила да действа дори когато се чувстваше полумъртва. Този ѝ навик сработи и сега. Отначало се движеше почти насила, ала само след секунди желязната ѝ самодисциплина взе връх и Диона се отърси от снощните преживявания. Нямаше да им позволи да я повлекат надолу! Имаше си работа и щеше да я върши.

Навярно нещо от решителността ѝ бе изписано на лицето, когато влезе при Блейк, защото той тутакси вдигна ръце и каза смирено:

— Предавам се.

Тя спря насред крачка и го изгледа озадачено. Блейк се подсмиваше. Имаше малко отпаднал вид, но липсваше маската на отчуждение и безучастност.

— Дори не съм започнала атаката — възропта Диона. — Така не е интересно, разваляш цялото удоволствие.

— Ясно ми е кога ще ме отстрелят. Аз съм гърмян заек. — Той замълча, после призна с крива физиономия: — Не разбирам как мога да се отказвам, без да опитам поне още малко. Ето, ти не се отказваш, а и аз не бях човек, който да обръща гръб на трудностите.

Опасенията, които свиваха стомаха ѝ на топка, откакто Блейк отново бе изпаднал в депресия, взеха да се разсейват, докато изчезнаха напълно. Духът ѝ се приповдигна и тя му се усмихна лъчезарно. Чувстваше, че с негова помощ можеше да постигне всичко.

В началото той не се справяше кой знае колко добре с вдигането на тежести. Дори най-леката щанга му се опираше, макар да стискаше зъби и да упорстваше, дори когато Диона го караше да спре. „Инат“ беше твърде мека дума за него. Блейк бе до фанатичност непреклонен и въоръжен с непоколебимата решимост да изпита своята издръжливост и да се напъва до предела на възможностите си, които за съжаление не бяха големи. После винаги следваше дълъг сеанс под тангентора, за да се облекчи болката в пренапрегнатите и изтерзани мускули. Нищо не го спираше и той продължаваше в същия дух, макар да знаеше колко болезнена щеше да е отплатата за старанията му.

За нейно собствено облекчение Блейк не ѝ задаваше повече въпроси и по никой начин не намекна и не се върна към разговора им

от нощта, когато тя му разказа за детството си. Поради свръхусилията, на които подлагаше тялото си, сънят му беше здрав и той не се будеше при влизането ѝ нощем, така че нямаше повторение на случката.

Въпреки протестите на Сирина, Диона започна заниманията му в басейна. Сирина се ужасяваше, че Блейк можеше да се удави, понеже не бе в състояние, естествено, да си служи с краката, ала самият Блейк отхвърли възраженията ѝ. Беше заявил, че обича предизвикателствата и сега не загърби поредното. С инженерните си умения конструира и ръководеше изработването на система от въжета и макари, която улесняваше Диона да го спуска в басейна и да го изтегля в края на сеанса — нещо, което той скоро щеше да е в състояние да прави и сам.

Една сутрин, след като бяха изминали малко повече от две седмици от пристигането ѝ, тя го наблюдаваше как поглъща закуската, която Албърта му сервира. Вече си личеше, че бе наддал на тегло. Лицето му се беше поналяло и нямаше сивкавия оттенък като преди. Беше изгорял малко през първите прекарани на слънце дни, но не се обели и сега кожата му бе придобила лек тен, на фона, на който очите му изглеждаха още по-сини.

— Какво си ме зяпнала? — попита, след като Албърта махна празната чиния и постави на мястото ѝ купичка пресни ягоди със сметана.

— Започнал си да напълняваш — отбеляза Диона с огромно задоволство.

— Че к'во чудно — изсумтя Албърта на излизане от стаята, — набива като разпран.

Блейк се намръщи подире ѝ, ала пхна лъжицата в купата и поднесе едра ягода към устата си. Белите му зъби се впиха в червения плод, после облиза сока от устните си.

— Нали това искаше? — рече навъсено. — Да ме угоиш.

Диона се усмихна и не отговори, само продължи да гледа как унищожава лакомството. Тъкмо привършваше и влезе Анхела с плавната си походка и телефон в ръка. Постави го на масата пред Блейк, включи го в розетката, усмихна се стеснително и излезе.

Той остана вторачен в телефона. Диона се усмихна.

— Май трябва да се обадиш — подсказа му.

Блейк видимо се отпусна.

— Слава Богу! Уплаших се, че искаш да го изям.

Тя се разсмя и стана. Той вдигна слушалката към ухото си, а тя го докосна по рамото и прошепна:

— Ще бъда в гимнастическия салон. Ела, щом свършиш.

Погледна и кимна, вече зает с разговора. Диона разбра, че говори с Ричард и само при мисълта за него челото ѝ се сбърчи тревожно.

Сирина бе започнала да се държи много добре още веднага след първото им стълкновение в началото. Наминаваше да види Блейк едва привечер, когато Диона беше приключила набелязаните за деня процедури. Взе си също бележка да не се отбива прекалено късно, защото Блейк можеше вече да си е легнал. Ричард също редовно идваше за вечеря.

Той беше забавен и остроумен, със силно чувство за хумор, а репертоарът му от вицове често я беше карал да хихика, докато Блейк и Сирина трудно схващаха къде е смешното.

Диона не можеше да го упрекне, че не е джентълмен. По никой начин не бе казал или направил нещо, което да се сметне за многозначителен намек. Само дето тя забелязваше в очите му едно задълбочаващо се възхищение, усещаше нарастващото нежно внимание, с което се отнасяше към нея. А май и не беше единствената, която забеляза, че той започва да пита прекалена привързаност към нея. Сирина бе проникателна и взе строго да наблюдава съпруга си, когато той разговаряше с Диона. По този начин Диона си отдъхна — това означаваше, че Сирина поне щеше да обръща повече внимание на мъжа си. Но подобни усложнения съвсем не ѝ бяха по вкуса, особено когато не почиваха върху нищо.

Диона не можеше да подхване въпроса пред Ричард. Как би могла да го упрекне, че просто е любезен? Той обичаше жена си, в това бе сигурна. Харесваше и уважаваше шурей си. И все пак Диона бе сигурна, че не грешеше относно подозренията си.

И друг път ѝ се бе случвало да е обект на нежелано внимание, нищо че този път то не беше натрапчиво и далеч не така очевидно. Нямаше представа как да се справи с положението. Даваше си, естествено, сметка, че Ричард никога не би опитал да ѝ се натрапва, ала Сирина ревнуваше. Дълбоко в душата ѝ женската същност на Диона дори бе поласкана от чувствата му. Ако Сирина обръщаше на съпруга си вниманието, което той заслужаваше, едва ли щеше да се стигне дотук.

Както и да е, те двамата не са толкова важни, рече си Диона. Не биваше да позволява толкова да ангажират съзнанието ѝ. Само Блейк беше от значение. Той все повече се измъкваше от оковите на своята немощ и се показваше в светлината на човека, който бе представлявал преди трагичния инцидент. След месец тя се надяваше да го вдигне на крака. Не да проходи, само да го изправи. Краката му отново да привикнат да стоят и да поддържат тежестта на тялото. Досега бяха минали началния етап — общо укрепване на организма, подобряване на здравето и достатъчно възстановяване на силите, за да може да се изправи и да стои, когато му дойде времето.

Диона наля гореща вода в пластмасов съд, където държеше шишенцето с масажно масло, за да е затоплено. Мажеше го винаги преди процедурите в басейна, за да го предпази и от най-малкия студ. Не че имаше вероятност да му е студено при тридесет и пет градусовата лятна жегата на Финикс, подсмихна се тя мислено, но както беше все още слаб и неукрепнал, по-добре беше да не рискува. Освен това на него изглежда му беше приятно да го разтриват с подгрято масло, а радостите в живота му и без друго не бяха много.

Не я свърташе на едно място и Диона крачеше безцелно из приспособеното за гимнастика помещение, като спираше от време на време и разкършваше тяло. Реши, че има нужда от една добра тренировка за изразходване на енергията и се настани върху лежанката — тясната пейка за вдигане на тежести.

Тя харесваше това занимание. Целта ѝ беше само поддържане на силата и формата, а не прекомерно развитие на мускули, затова програмата ѝ беше подходящо съобразена. За Блейк промени схемата така, че ефектът да е натрупване на мускулна маса и заякване, без, разбира се, да го напомпва като Мистър Вселена. Като грижливо следеше за дишането си, Диона се съсредоточи върху това, което правеше, и започна серията. Горе, долу, горе, долу.

Привърши комплекса за краката и нагоди съоръжението от скрипки и тежести към упражненията за ръце. Изпуктя и започна отново. Постепенно усилията достигнаха едно ниво, когато бяха вече почти приятни. Пак. И пак.

— Ах ти, мошеничка проклета!

Викът я стресна и тя подскочи уплашено. Втрещи се объркано в Блейк, който седеше в количката си на прага с мораво и изкривено от

гняв лице.

— Какво... Какво има? — запъна се Диона.

Той посочи щангата.

— Вдигаш тежести! — изрева, разтреперан от яд. — Измамничка такава! Знаела си оня път, когато ме победи на канадска борба, че ще спечелиш! По дяволите, колко ли мъже могат да ти излязат насреща и да те надвият?

Тя се изчерви, смутена.

— Не всеки — каза скромно, което, изглежда, го вбеси още повече.

— Не, направо не е за вярване! — крещеше Блейк все по-силно и по-силно. — Да знаеш как ще се почувствам, когато една жена ме тръшне, и въпреки това да се хващаш на бас и да го печелиш с измама!

— Не съм казвала, че не ме бива на канадска борба — напомни му Диона, като се мъчеше да сдържи смеха си.

Той изглеждаше чудесно! Ако само яростта би могла да го вдигне отново на крака, то щеше да проходи още на мига. От устните ѝ се изплъзна хихикане и, дочул го, Блейк взе да удря с юмрук по ръкохватката на количката. За беля, улучваше бутоните за управление и тя започна да подскача напред-назад като жребец, опитващ да се отърве от нежелан ездач.

Диона не устиска, въпреки всичките си старания да запази сериозен израз. Разсмя се с все гърло, докато сълзи не потекоха от очите ѝ. Удряше по пейката само при мисълта за гледката, виеше и се кискаше. Хвана се за корема, като едва дишаше от смях, а всеки изблик на бяс от негова страна я докарваше до нов пристъп.

— Спри да се хилиш! — изкрещя той и гласът му отекна като гръм от стените. — Сядай тук! Да видим кой ще спечели този път!

Тя беше така отмаляла, че едва се довлече до масата за масаж, където Блейк беше опрял лакът и я чакаше с израз, достоен за онагледяване на Страшния съд. Все още хихикайки, Диона рухна върху масата.

— Не е честно! — възропта и сложи ръка в дланта му. — Не съм готова. Чакай, докато спра да се смея.

— А честно ли беше да ме подведеш да си мисля, че излизам на двубой с една крехка, нормална жена? — кипна той.

— Съвсем нормална съм си! — изфуча тя. — Бих те честно и почтено, много добре го знаеш!

— Тия понятия не са ти ясни! Ти ме измами и аз искам преиграване на срещата.

— Добре, де. Само ми дай една минута. — Тя задуши в зародиш следващите весели бълбукания, които напиреха да излязат от устата ѝ, и залепи дланта си в неговата. — Хайде, готова съм.

— На три — обяви той. — Едно... две, три!

Имаше късмет, че отброяването, което Блейк направи в скоропоговорка, не я изненада неподготвена. Тя напрегна цялото си тяло в натиска и усети, че килограмите, които бе наддал, и няколкото дни тренировки с тежестите бяха увеличили силите му. Не кой знае колко, ала в добавка към буйния устрем, чието ожесточение се подхранваше от яда му, и нейната изнемога от смеха, можеха като нищо да се окажат достатъчни, та да спечели той борбата.

— Ти мамиш! — обвини го Диона на свой ред, стиснала зъби, и с все сила се мъчеше да наведе надолу ръката му.

— Така ти се пада!

В продължение на няколко минути те пъшкаха, сумтяха и пухтяха, пот започна да се стича по лицата им. Бяха съвсем близо един до друг, почти глава до глава, с вплетени ръце, напрегащи се все повече и повече. Тя изпъшка на глас. Неговият начален изблик на сила беше по-голям от нейния, но недостатъчен да приключи набързо схватката. Сега въпросът опираше до издръжливост и Диона смяташе, че ще изтрае по-дълго от него. Би могла да го остави да спечели и да поласкае самолюбието му, ала не беше в характера ѝ да го лъже по този начин. Ако победата бе негова, то тя щеше да е въпреки всичките ѝ усилия.

Нещо от мислите ѝ трябва да беше се изписало на лицето ѝ, защото Блейк изръмжа:

— По дяволите, сега е моментът да ме пуснеш да спечеля!

Запъхтяна, Диона си пое дълбоко дъх.

— Не си познал! Ако искаш да ме биеш, ще трябва да се потрудиш и сам да го изработиш — заяви неумолимо. — Никого не „пускам“ да спечели!

— Аз съм пациент!

— Ти си противник!

Той сви устни и натисна по-яко. Тя наведе глава и почти я опря в рамото му. Противопостави се на натиска му с всички сили. Почувства как бавно, съвсем бавно ръката му тръгна надолу. Същевременно усети прилив на мощ, какъвто предвкушането на победата винаги предизвикваше у нея, и с вик залепи дланта му върху масата.

В стаята се носеше пресекливото им дишане, ударите на сърцето ѝ ехтяха в ушите като копитата на галопиращ кон. Все още седеше приведена към него с облежната на рамото му глава и чувстваше туптенето на неговото сърце, чиито удари се разнасяха по цялото му тяло. Диона бавно се отдръпна и се отпусна върху масата. Като парцалена кукла Блейк също се плъосна напред. Дишаше тежко, но цветът на лицето му постепенно избледня и стана кажи-речи нормален.

След малко постави брадичка на скръстените си ръце и се вторачи в нея с тъмносините си очи, в които още имаше буреносни облаци.

Тя също го гледаше втренчено. Пое си дълбоко дъх.

— Хубав си, когато си ядосан — изтърси.

Той премига изненадано. Гледа я изумен няколко дълги, дълги мига, които увиснаха сякаш извън времето, после странно гъргорене се надигна в гърлото му. Преглътна. Следващият звук беше гръмогласен взрив от смях. Отметна глава назад и се хвана безпомощно за корема. Диона също започна да се киска отново.

Блейк се превиваше, заливаше се от смях, разтърсваше се от нови пристъпи, размахваше ръце и се люлееше напред-назад. Малтретираните бутони за управление получиха нов точен удар с юмрук и този път рязкото потегляне на количката се съчета със собственото му клатушкане и го запрати с лице на пода. За късмет се размина без нараняване, защото Диона не би могла да спре да се кикоти, дори ако животът ѝ зависеше от това. Тя се изхлузи от табуретката, падна до него и се затъркаля със свити към корема колене.

— Стига! Престани! — изпищя през смях, а по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Стига! Престани! — имитира я той, докопа я, тикна пръсти в ребрата ѝ и взе да я гъделичка.

През целия си живот Диона не бе гъделичкана. Не знаеше какво значи игра. Беше толкова смаяна от непоносимото усещане за гъдел, че дори не се паникьоса от докосването му. Врещеше с отметната глава,

търкаляше се в напразни усилия да избяга от изтезаващите му я ръце, когато един друг глас ги сепна и двамата.

— Блейк!

Сирина не разсъждава дълго върху сцената. Видя брат си на земята, чу писъците на Диона и веднага реши, че се бе случило нещо ужасно. Прибави отчаяния си вик към врявата, хвърли се като обезумяла с протегнати ръце към Блейк, сграбчи го и го обърна към себе си.

Макар да не я очакваха да бъде тук по това време на деня, Диона беше благодарна за намесата. Самата тя се търколи настрани от Блейк и седна на пода. Чак сега забеляза, че Сирина бе прималяла, на път да припадне.

— Сирина, успокой се! Няма нищо, нищо не се е случило — твърдо и вразумително говореше Блейк, който бе усетил състоянието на сестра си преди Диона. — Само си играехме. Не съм се ударил, няма нищо — повтаряше.

Сирина притихна, пребледнялото ѝ лице бавно връщаше цвета си. Блейк се приповдигна до седнало положение и посегна за одеялото, обикновено покриващо краката му. Зави ги и попита дрезгаво:

— Какво правиш тук? Знаеш, че не бива да идваш през деня.

Тя го изглежда така, сякаш я беше зашлевил, отдръпна се рязко и се втренчи в него с изумен поглед. Диона прехапа устни. Разбираше защо той ѝ говори така остро. Беше свикнал Диона да го вижда разсъблечен и в нейно присъствие си стоеше само с чифт спортни гащета, ала все още беше чувствителен към това, някой друг да зърне тялото му, а най-вече сестра му.

Сирина се посъвзе и вирна гордо глава.

— Мислех си, че става дума за терапия, а не за играчки! — сопна се не по-малко остро от него и се изправи. — Извинете, че ви прекъснах. Имах причина да те видя, но тя може и да почака.

Възмущението и обидата ѝ личаха във всяко движение, когато се отпрати с изпънат гръб към вратата, без да обръща внимание на жалостивия вик на Блейк.

— По дяволите! — рече той глухо, щом като Сирина излезе. — Сега ще трябва да се извинявам. И какво ще обяснявам? Ама че неловко...

Диона се засмя.

— Как си личи, че ти е сестра, нали?

Блейк я изглежда предупредително.

— Недей да се надуваш толкова, драга. Открих слабото ти място. Имаш гъдел като малко дете!

Тя благоразумно се измъкна по-далеч от обсега му.

— Ако още веднъж ме погъделичкаш, да знаеш, че ще те издебна докато спиш и ще те поляя с ледена вода.

— Само посмей, негоднице, тогава ще видиш ти! — изсумтя той и я изглежда кръвнишки. — След две седмици искам реванш!

— Ще ти се да си го върнеш, а? — подразни го Диона и се изправи, като обмисляше, проблема с вдигането му от земята.

— Дори не се и опитвай! — обади се Блейк, забелязал замисления ѝ поглед върху себе си. Тя се усмихна смутено, хваната натясно, защото наистина се канеше сама да пробва да го вдигне. — Повикай Мигел да ти помогне — нареди пак той.

Мигел беше негов шофьор, човек за поддръжка на къщата и, както Диона подозираше, телохранител. Беше нисък и набит, твърд като скала, а мургавото му лице бе обезобразено от голям белег, разсичащ лявата буза. Никой не беше споменавал как Блейк се бе сдобил с услугите му, а Диона не бе сигурна, че иска да узнае. Нямаше дори представа откъде е Мигел — можеше да е от всяка латиноамериканска националност. Знаеше, че говори португалски така добре, както испански и английски, и затова подозираше, че бе от Южна Америка, ала и по този въпрос никой не я бе осведомявал, а тя и не питаше. Беше ѝ достатъчно, че бе предан на Блейк.

Мигел също не беше от тия, дето задават въпроси. Ако беше изненадан да намери господаря си на пода, това с нищо не пролича върху лицето му. Двамата с Диона вдигнаха Блейк и го сложиха върху масата за масаж.

— Мигел, за тук ще ми трябва същата измишльотина като онази в басейна — разпореди се Блейк. — Може да закрепим един напречен лост през тавана, ето така — посочи той. — С една конзола, която да минава по протежение на целия лост, и шарнир, който да се върти във всички посоки, ще мога сам да се изправам и сядам, когато си пожелаая.

Мигел го слушаше внимателно, като следеше жестовете му, за да разбере какво точно иска.

— Няма проблеми — рече накрая. — За утре добре ли е?

— Ако не можеш да го направиш по-рано, то става и за утре.

— Ти си свиреп надзирател на роби — забеляза Диона, когато вече, бяха сами и тя разтриваше гърба му с топлото масажно масло.

— Гледам от теб — промърмори Блейк сънено и зарови дълбоко глава в сгъвката на ръката си. Забележката му спечели оципване и той се разсмя. — Признавам още нещо — додаде. — Поне не съм скучал, откакто нахлу като булдозер в живота ми.

ПЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин, когато Диона влезе в стаята му, Блейк беше вече буден. Завари го да се навежда и изправя от кръста нагоре, а после захвана да разтрива бедрата и прасците си. Изглежда го със задоволство, радостна, че той вече взема дейно участие във възстановяването си.

— Имах дълъг разговор със Сирина снощи — избоботи Блейк, без да я поглежда и да се откъсва от заниманието си.

— Чудесно. Предполагам, че извинението се е отразило добре на душата ти — забеляза тя, като се настани зад него и започна да масажира гърба и раменете му.

— Беше разстроена. Както изглежда, Ричард излиза от вкъщи веднага, щом като я закара у тях след вечеря, и тя мисли, че се среща с друга жена.

Пръстите на Диона застинаха. Нима бе възможно? Не й приличаше да е от тия, които хойкат тихомълком. Кръшкането й се струваше твърде безвкусна постъпка за човек като Ричард.

Блейк изви глава, за да я погледне.

— Сирина мисли, че той се среща с теб — каза без заобикалки.

Тя възобнови движението на пръстите си.

— Ти какво й каза? — попита, като се стараеше да бъде спокойна. Съсредоточи вниманието си върху усещането на плътта под ръцете си, забелязала, че вече я няма онази костеливост като в началото.

— Казах й, че ще разбера и ще прекратя това, ако е вярно — отговори й. — Недей да гледаш така невинно, защото и двамата знаем, че Ричард доста се заглежда по теб. Че как инак, трябва да е умрял, за да не го прави. Ти си жена, която кара мъжете да кръжат край нея като пчели около кошер.

Ричард й беше казал нещо подобно по отношение на Блейк, помисли Диона и се усмихна тъжно. Колко далеч бяха и двамата от истината!

— Не се срещам с Ричард — отвърна спокойно. — Да оставим настрана факта, че той е женен, нима разполагам с време за нещо подобно? Прекарвам с теб целия ден и съм прекалено уморена вечер, за да имам сили да скитам тук и там.

— Сирина каза, че ви е видяла на двора една вечер.

— Видя ни. Разговаряхме за теб, не сме имали любовна среща. Зная, че Ричард не е щастлив със Сирина...

— Ти пък откъде можеш да знаеш?

— Не съм сляпа. Последните две години тя се е посветила изцяло на теб и практически не обръща никакво внимание на мъжа си. Напълно го е пренебрегнала и, естествено, той негодува. Защо, мислиш, бе така твърдо решил да ти намери рехабилитатор? Искане да се оправиш и да проходиш отново, за да си върне жената.

Може би не трябваше да му го казва, но беше време Блейк да разбере, че упражнява твърде голямо влияние върху живота им със своето физическо състояние.

Той въздъхна.

— Е, добре, вярвам ти. Ала само за в случай, че започнеш да си мислиш колко е привлекателен Ричард, позволи ми да те предупредя още отсега, че единственото нещо, което няма да търпя, е някой да нарани Сирина.

— Тя е голямо момиче, Блейк. Не можеш вечно да ѝ се месиш в живота.

— Мога, докато има нужда от мен и доколкото съм в състояние да ѝ помагам. Само като си помисля какво ѝ беше, когато майка ни почина... Ей, Богу, кълна се, че мога човек да убия, за да не я виждам отново такава.

Поне е имала майка, която я е обичала. Думите бяха на езика ѝ, но Диона ги преглътна. Какво бе виновна Сирина, че тя самата не бе имала любеща майка. Горчивото бреме си беше нейно, нямаше защо да го прехвърля на нечий друг гръб.

Прогони мислите.

— Смяташ ли, че той наистина се среща с друга жена? Някак си не ми се вярва. Изглежда толкова сляпо влюбен в жена си, че никой друг наоколо не му прави впечатление.

— Ти му правиш впечатление — натърти Блейк.

— Никога нищо не ми е намеквал — отвърна честно Диона, макар истината да бе малко по-сложна. — Ти откъде знаеш? Мъжка интуиция ли?

— Наричай го както щеш — измърмори той и уморено се облегна назад върху нея. Гърдите ѝ подпираха гърба му. — Все пак и аз съм мъж, нищо че не мога да хукна подир някое гълъбче и да го хвана. Ала нищо не ми пречи да те гледам и да виждам в теб това, което и Ричард. Ти си дяволски хубава, толкова нежна и силна в същото време. Ако можех да те преследвам, драга моя, щеше доста да се озориш с тичането.

Ласкателните думи я разтревожиха по начин, различен от страха, който изпитваше, когато се сблъскваше с дебнеш, търсещ плячка мъжкар. Ръцете ѝ почиваха на раменете му, тялото му лежеше облегнато върху нея — толкова познато като нейното собствено, така както познато ѝ беше усещането на кожата му, дори мирисът му. Сякаш той беше част от нея, защото тя го създаваше отново, превръщаше го в онзи великолепен мъж, който бе бил преди злополуката. Блейк беше нейно творение.

Ненадейно ѝ се прииска да опре буза до рошавата му глава, да усети меката коприна на косата му. Но се отказа от този така чужд и непривичен за нея порив. Ала сякаш нещо я примамваше мълчаливо и Диона вдигна ръка от рамото му, за да докосне черните кичури.

— Станал си рунтав като овчарско куче — каза му закачливо в тон с шегите, които често си разменяха напоследък. Гласът и обаче бе малко сподавен.

— Тогава ме подстрижи — отвърна той глезено и се намести удобно върху рамото ѝ.

— Даваш аз да ти подстрижа косата? — изненада се тя.

— Разбира се. След като съм ти поверил тялото си, защо не и косата? — отсъди с основание Блейк.

— Тогава да го направим веднага — плесна го по гърба Диона. — Тъкмо ще проверя дали имаш уши. Хайде, ставай от мен.

Тръпка запълзя надолу по тялото му и той извърна очи да я погледне — сини, като най-дълбокото и древно море. Тя знаеше какво му бе на ума, но отклони поглед и не даде възможност на момента да продължи.

Обгърна ги безименна, трудна за определение близост. Диона бе удивена и всъщност малко стресната, ала не и уплашена. Блейк ѝ се струваше някак... Чудат. Замислената бръчка не слизаше от челото ѝ, докато действаше усърдно с ножицата в гъстата му коса. Той беше пациент, а тя се бе научила, беше привикнала да не се бои от пациентите си. Наистина, беше ѝ станал по-близък, отколкото изобщо бе чувствала някого, дори децата, които бяха докоснали най-силно струните на сърцето ѝ. Диона и не бе допускала никого близко до себе си. Блейк беше най-трудният случай в нейната практика, означаваше много за нея, но все пак беше мъж и тя не можеше да разбере защо го нямаше онова ледено, сковавашо чувство, което обикновено я обземаше, когато някой мъж се сближаваше с нея. Той можеше да я докосва, а Диона не понасяше допира на който и да било друг.

Навярно е така, реши тя, защото знаеше, че Блейк не представляваше опасност. Както сам бе споменал, той не беше в състояние да преследва. В този смисъл беше безобиден като децата, които Диона прегръщаше и утешаваше.

— Приличаш на Микеланджело, терзаещ се над заключителните щрихи върху своя скулптура — подразни я Блейк. — Да не си ми направила някоя голяма дупка в косата?

— Естествено, че не! — възропта тя и прокара пръсти през непокорната му грива. — Аз съм добър бръснар, за твоє сведение. Искаш ли огледало?

Той въздъхна блажено.

— Не, вярвам ти. Сега може и да ме обръснеш.

— Как ли пък не! — възкликна Диона с престорено възмущение и доста яко изтупа от раменете му нападалите косми. — Време е за инквизиторския сеанс, така че престани да шикалкавиш и хич не опитвай да се измъкнеш!

През следващите дни нищо не бе споменато за отношенията между Сирина и Ричард и макар двамата да продължиха да вечерят заедно с Блейк и Диона; хладината помежду им си личеше. Ричард се отнасяше към Диона с топлота, която никога не излизаше извън границите на дружелюбното държане, макар тя да бе сигурна, че това не убеждаваше Сирина в невинността на отношенията им. Блейк наблюдаваше зорко всичко и плътно държеше Диона край себе си.

Тя разбираше какви са причините и тъй като ѝ беше приятно да бъде с него, го остави да се домогва до компанията ѝ колкото си иска. Харесваше ѝ да бъде с него. С течение на времето той поукрепна ѝ твърде необикновената му личност започна да се проявява все по-ясно. Струваше ѝ доста усилия да го изпреварва с една крачка. Трябваше да играе покер и шах с него, да гледат футболни мачове заедно. Имаше милион и едно неща, които привличаха вниманието му и Блейк настояваше Диона да споделя неговите интереси. Сякаш две години бе бил в кома и сега беше решил да навакса всичко изпуснато.

Натоварваше се повече, отколкото тя сама би го карала. Тъй като Диона успяваше да вдига по-големи тежести от него, Блейк с часове прекарваше при щангите. Понеже тя плуваше по-бързо и по-продължително от него, той се насилваше да прави замах след замах, въпреки че все още не можеше да движи краката си. А всяка седмица имаха състезание по канадска борба. На петия път Блейк най-сетне ѝ надмогна и така ликуваше от победата, бе така възторжен, че Диона му позволи да закусва палачинки с боровинково сладко.

При все това я обзе безпокойство, когато реши, че бе време той да започне вече да използва краката си. Това беше препъникамъкът на цялата програма. Ако Блейк не видеше някакъв напредък сега, то ѝ бе ясно, че щеше да загуби надежда и отново да потъне в апатия.

Не му спомена какви бяха намеренията ѝ. След като беше направил комплекса с щангите, тя му помогна да се прехвърли от пейката в инвалидната количка и я насочи към успоредката, която щеше да му служи за опора, докато обучаваше краката му да правят каквото се очаква от тях. Той погледна уреда и после нея с въпросително вдигнати вежди.

— Крайно време е да престанеш да мързелуваш — каза му колкото можа по-небрежно, въпреки че сърцето ѝ биеше така гръмко, та беше истинско чудо, дето Блейк не го чува. — Изправяй се на крака!

Той преглътна, очите му се местеха от нея към успоредката, после обратно.

— Това ли е... ъ-ъ... Въпросният голям ден?

— Именно. Не е кой знае каква работа. Просто стани. Не се опитвай да ходиш. Остави краката си да привикнат към тежестта на тялото и да могат да го поддържат.

Блейк стисна челюсти и се протегна към лостовете. Обхвана ги с ръце и се надигна от количката.

Вдигането на щанги си каза думата, когато се напрегна да се изправи, използвайки само силата на ръцете и раменете си. Диона го наблюдаваше и отбеляза начина, по който мускулите му се свиваха и играеха. Сега имаше истински мускули, а не само опъната върху костите кожа. Беше все още слаб, по-слаб от необходимото, ала вече не наподобяваше жертва от концлагер. Дори краката му бяха се отплатили с оформил се слой мускули за усилените упражнения, които тя му правеше ежедневно.

Беше пребледнял, пот се стичаше по лицето му. Диона нагласи ходилата му плътно да стъпят на пода.

— Сега отпусни леко ръцете и прехвърли тежестта върху краката. Може да паднеш — това да не те безпокои. Всички падат на този етап от терапията.

— Аз няма да падна — каза той със сурова увереност, отметна глава назад и стисна зъби. Подпираше се и пазеше равновесие с ръце, но се отпусна върху краката. Изпъшка високо. — Не ми каза, че ще боли! — сопна се през стиснати зъби.

Тя вдигна рязко глава и златистите ѝ очи грейнаха възбудено.

— Боли ли те?

— Диво! Като нагорещени игли...

Диона нададе радостен възглас и се спусна към него, ала спря наскоро крачка, сетила се за крехкото му равновесие. Без да иска, очите ѝ се навлажниха. Не беше плакала от дете, но сега се чувстваше толкова горда, че беше безсилна срещу бликналите от радост сълзи. Опитва се да ги преглътне, ала те блестяха като разтопено злато между черните ѝ ресници. Отправи му трепетна усмивка.

— Знаеш какво означава това, нали?

— Не знам, какво означава?

— Че нервите ти функционират! Че са наред! Всичко е наред — масажите, упражненията, тангенторът... И краката ти! Нима не разбираш? — викна тя, като почти подскачаше от възбуда.

Блейк обърна глава към нея. Цветът съвсем бе напуснал лицето му, оставяйки само очите да светят като два сини въглена.

— Повтори го — прошепна. — Кажи го пак!

— Ще проходиш! — извика Диона. После не можа повече да сдържи сълзите си, те рухнаха по лицето ѝ и замъглиха погледа. Тя ги изтри с опакото на ръката и се усмихна развълнувано. — Отново ще ходиш — повтори.

Лицето му се сгърчи, изкривено от внезапен изблик на чувства. Пусна се от лоста с протегнати към нея ръце и залитна напред, щом тялото му загуби равновесие, озовало се без опора. Диона го подхвана, стисна го здраво, но той вече беше твърде тежък за нея, тя залитна назад и двамата паднаха на земята. Блейк я прегърна с две ръце и зарови лице на шията ѝ. Сърцето ѝ прескочи силно, кръвта ѝ се смрази от леден ужас и като широка, бавна река едва се движеше във вените ѝ.

— Не — отрони Диона с внезапно замъглило се съзнание и сложи ръце на раменете му да го отблъсне.

Странна тръпка разтърси тялото му. И се чу звук... Звук, който не приличаше на онзи от кошмарите ѝ.

После, все едно някой щракна лампата и прогони тъмнината, съзнанието ѝ се проясни и тя видя, че това бе Блейк, а не Скот. Скот я беше наранил. Блейк никога не би го сторил. А странныят звук беше хлипането му.

Той плачеше. Не можеше да спре радостните сълзи, както и Диона не бе успяла миг преди това. Сподавените ридания, които се изтръгваха от него, освобождаваха натрупаните през двете дълги години мъка и отчаяние.

— О, Господи — промълви Блейк задавено. — О, Господи...

Сякаш бент се отприщи в душата ѝ. Цял живот да държи обидата и злините дълбоко в себе си, да няма към кого да се обърне за утеха, да няма кой да я прегърне, когато плаче — всичко това изведнъж изплува и се стовари върху ѝ, тъпата болка в гърдите ѝ се надигна към гърлото и избухна в задушаващ, мъчителен плач.

Тялото ѝ се тресеше от ридания, огромните ѝ златисти очи преливаха от сълзи. За първи път в живота ѝ някой я притискаше в обятията си, когато тя плачеше, и това ѝ дойде твърде много. Не можеше да понесе горчиво-сладката болка и облекчението, което ѝ носеше, и в същото време чувстваше, че нещо вътре в нея сякаш се бе променило. Просто това, че плачеха заедно, беше сринало стената, която я изолираше от останалия свят. Досегашното ѝ съществуване беше само едно носене по повърхността на живота, без да допуска

никого близо до себе си, без да си позволява дълбоки чувства, криейки от всеки жената в себе си, защото тази жена бе наранена твърде зле и се страхуваше това да не ѝ се случи отново. Беше си изработила защитен механизъм, в който Блейк неведомо как успя да направи късо съединение.

Той беше различен от всички други мъже, които познаваше. Беше способен да обича, веднъж беше заливащ се от смях лудетина, друг път — безпощаден бизнесмен. Ала преди всичко Блейк се нуждаеше от нея. Другите ѝ пациенти също се нуждаеха от нея, но само като техен терапевт. Блейк имаше нужда точно от нея, защото не само придобитите умения и знания, а и личните ѝ качества ѝ бяха дали възможност да му помогне. Не можеше да си спомни за никой друг преди, който така да се бе нуждаел от нея.

Сгуши се по-близо в него, удивена от бавно надигащата се топлина, която се разливаше вътре в нея и разтопяваше постепенно смразената болка, владяла я толкова дълго време. Искаше ѝ се да продължи да ридае, защото едновременно беше развълнувана и уплашена от новата, непозната свобода да докосва и да бъде докосвана. Ръката ѝ галеше косата му, пръстите ѝ се заравяха в копринените вълни, а неговите сълзи най-после секнаха и той лежеше кротко отпуснат, подпрян върху нея.

Вдигна глава и я погледна. Не се срамуваше от сълзите, измокрили лицето и блестящи в очите му. Нежно потърка бузата си в нейната — лека милувка, с която се почувстваха заедно в щастието си, както и в плача.

После Блейк я целуна.

Беше бавна, удивителна целувка — нежно докосване, което търсеше, ала не преследваше, леко вкусоване на устните ѝ, лишено от всяка напористост и мъжко желание. Диона потръпна в обятията му, ръцете ѝ неволно се вдигнаха към раменете му, за да го отблъсне, ако прекрачеше все така охраняваните подстъпи на една близост, която тя не би могла да приеме. Но той не задълбочи целувката. Напротив, отлепи устни и потърка носа си в нейния.

Сякаш след цяла вечност се отдръпна леко и очите му пробягаха по лицето ѝ с известно любопитство. Диона не можеше да откъсне поглед от неговите, виждаше как зениците му се разширяват, докато почти погълнаха обкръжаващата ги синева. За какво ли мислеше?

Какво предизвика този ненадеен пристъп на страдание, който зърна там и я стъписа? Каква беше тази сянка, която прекоси лицето му? Погледът му се задържа върху меките ѝ потрепващи устни, после бавно се измести и прикова в очите ѝ. Двамата се гледаха, така близо един до друг, че тя можеше да види отражението си в зениците му и той своето в нейните.

— Очите ти са като разтопено злато — промълви Блейк. — Котешки. Светят ли в тъмното? Човек се чувства като хипнотизиран от тях — каза с внезапно хриплив глас.

Диона преглътна. Сърцето ѝ сякаш беше заседнало в гърлото. Ръцете ѝ още лежаха на раменете му. Под топлината на плътта тя усети движението на мускулите, когато той се надигна и подпря на лакти. От кръста надолу тялото му остана притиснато в нея. Диона потрепери, смутена и разтревожена от позата им, ала беше твърде смаяна от душевната близост, която трептеше помежду им, за да го отблъсне.

— Ти си най-прекрасното нещо, което съм виждал — прошепна Блейк. — Екзотична като Саломе, грациозна като пантера, волна като вятъра и... Така дяволски загадъчна. Какво става зад тези котешки очи? Какви мисли минават?

Тя не можа да отговори, само поклати глава, защото нови сълзи премрежиха погледа ѝ. Той си пое дъх и отново я целуна. Този път разтвори устните ѝ и бавно проникна с език в устата ѝ, давайки ѝ време да реши дали ще приеме ласката. Диона трепереше в ръцете му, боеше се да се поддаде на съблазънта на нежното му докосване, което я изкушаваше. Езикът му се движеше колебливо и опираше в нейния, оттегляше се и отново се връщаше, свенливо вкусваше пак и пак.

Целувката му стана по-дълбока. Диона лежеше неподвижно под него, без да съзнава нарастващата сила на страстта му, докато внезапно устните му станаха твърди и настоятелни, искаха повече, отколкото тя можеше да даде, и ѝ напомниха неочаквано и със смразяваща яснота как Скот...

Черната бездна на кошмарите ѝ зейна и Диона започна да се гърчи и извива под него, но Блейк не усети, че тялото ѝ изведнъж се беше напрегнало, ръцете му я сграбчиха с буйната невъздържаност на желанието и последните нишки на самообладанието ѝ се скъсаха.

Тя се откъсна от устата му с див вик.

— Не! — изкрещя и го отблъсна с ръце и крака със силата на внезапния ужас.

Той се изтърколи по пода, удари се в количката и я запрати през стаята. Надигна се, седна и я изпепели с разярен, унищожителен поглед.

— Не си прави труда да викаш — подхвърли с горчива ирония. — Гарантирано е, че нищо няма да се случи.

— Може да си сигурен в това! — сопна се Диона в отговор, стана и оправи блузата и шортите си, които, незнайно как, се бяха раздърпали и омотали. — Аз съм твой терапевт, а не... Подръчно удобство!

— Професионалната ти почтеност е в безопасност — изсумтя Блейк. — Във всеки случай, що се отнася до мен — добави. — Може да пробваш с някой друг, като Ричард да речем, макар още отсега те предупреждавам, че всичките му съставни части са действащи и едва ли ще е толкова лесно да се отървеш от него!

Беше повече от очевидно, че самолюбието му бе наранено, задето го беше отблъснала. Дори не беше забелязал обезумелия израз върху лицето ѝ. Тя мислено благодари на Бога, после отиде кротко до количката и я докара при него.

— Престани да се самосъжаляваш — каза остро. — Имаме да вършим работа.

— Разбира се, уважаема — изръмжа той. — Всичко, каквото наредиш. Нали си мой терапевт.

През останалата част от деня Блейк така се претоварваше с упражненията, че Диона трябваше да забрави за сръдната и къде благо, къде по-строго да се опитва да го възпре. Той беше в най-отвратителното разположение на духа, в което изобщо го бе виждала — мрачен, кисел и наежен. Дори Сирина не се оказа в състояние да подобри настроението му по-късно, по време на вечерята. Веднага щом се нахрани, Блейк се извини кратко, като промърмори, че е изморен и отива да си легне.

Сирина вдигна вежди, ала не възрази. Ричард стана и каза:

— Да отидем за минута в кабинета, Блейк. Има някои неща, които трябва да обсъдя с теб. Няма да отнеме много време.

Блейк кимна късо и двамата напуснаха стаята. Възцари се мълчание. Диона и Сирина никога не бяха имали какво особено да си

кажат една на друга.

Сирина бе видимо погълната от белия сандал, който поклащаше на крака си. Без да откъсва поглед от него, тя попита като че между другото:

— Какво му е на Блейк тази вечер? Навъсил се е като облак.

Диона повдигна рамене. Не се канеше да разправя на Сирина за целувките, нито за причината Блейк да е в лошо настроение. Вместо това спомена обнадеждаващата новина, което Блейк по неизвестни съображения, не бе сторил.

— Днес той се изправи. Не зная защо е толкова начумерен, би трябвало да е на седмото небе.

Очите на Сирина блеснаха и хубавото ѝ лице грейна.

— Изправил се е? — възкликна и сандалът ѝ тупна на пода. — И наистина е стоял прав?

— Прехвърли тежестта на тялото си върху краката и можа да ги почувства — поясни Диона.

— Та това е чудесно! Защо не ми е казал?

Диона пак сви рамене.

Сирина направи кисела гримаса.

— Знам, мислите, че прекалено се суея и вдигам твърде много шум около него. Така е, признавам. Аз... Извинявам се за държанието си, когато пристигнахте в началото. Не вярвах, че ще сте в състояние да му помогнете и не исках Блейк да храни нови надежди, само за да се разочарова за сетен път след това. Но дори и да не проходи отново, виждам, че терапията му се е отразила добре. Напълнял е и отново изглежда здрав.

Изненадана от извинението, Диона не знаеше какво да каже, освен шаблонното:

— Няма нищо. Всичко е наред.

— Не, не е наред. Ричард почти не ми говори и аз не мога да го виня. Държах се с него така, сякаш беше невидим. Цели две години, откакто Блейк пострада. Само Господ знае как е търпял. А сега не мога да се сближа отново с него и вината е моя. От друга страна си губя разсъдъка, когато става дума за Блейк. Той е моята сигурност и опора.

— Навярно Ричард иска той да играе тази роля — подхвърли Диона.

Съвсем не ѝ се щеше да бъде въввлечена в обсъждане на семейните им дела. Не беше забравила, че Сирина бе убедена, че мъжът ѝ се среща с друга жена, по-точно именно с нея, и затова не смяташе за умно да се бърка в отношенията им. Ричард ѝ харесваше много, а и Сирина се бе държала забележително добре след лошото начало на запознанството им, ала въпреки това чувстваше неудобство да говорят за него. Имаше необяснимото чувство, че го познава много по-добре, отколкото в действителност.

— О, да, несъмнено! — съгласи се със забележката Сирина. — Бедата е, че никой не може да прилича на Блейк. Това е страшно трудно за когото и да било. Той беше идеалният по-голям брат — въздъхна тя. — Силен, любещ, разбиращ. Когато мама почина, Блейк се превърна в моя единствена опора в живота. Понякога си мисля, че ако нещо му се случи, ще умра на място.

— Не е най-доброто хрумване — отбеляза Диона и Сирина я изгледа остро, после се разсмя.

— Ревнувах от вас — обади се тя след време, когато Диона не показва признаци, че ще подхване нишката на разговора. — Почти неотлъчно съм до Блейк от злополуката насам. После се появихте вие и на практика ми забранихте да идвам, с изключение на времето, когато сама решавахте, че може. Бях бясна! И почти от самото начало Блейк беше изцяло погълнат от терапията, която напълно отвлече вниманието му от мен, дори когато бях пред очите му. Той така се сближи с вас, така явно бе завладян, че съумяхте да го накарате да върши всички тези неща, за които другите терапевти не можаха да го склонят дори да помисли да ги прави.

Диона се размърда неспокойно, опасявайки се Сирина да не отвори дума за Ричард. И понеже не виждаше начин да ѝ попречи да го стори, реши също да се включи в разговора. Вдигна глава и я погледна. Очите ѝ бяха придобили цвета на потъмняло старо злато.

— Имах представа как се чувствате. Извинете, но нищо не можех да направя по отношение на това. Блейк трябваше да е над всичко. Вие пречехте, а аз не можех да ви го позволя.

Сирина изви черните си вежди по начин, толкова напомнящ за Блейк, че Диона се изуми от поредната прилика, която откриваше помежду им.

— Бяхте напълно права — каза твърдо Сирина. — Вършехте си работата. Минаха две седмици, преди да започна да виждам разликата в състоянието на Блейк и тогава трябваше да призная, че ви се противях и негодувах заради себе си, а не заради него. Ако действително обичам Блейк, трябваше да престана да се държа като разглезено хлапе. Извини ме, Диона, аз наистина бих желала да бъдем приятелки с теб.

Диона отново бе слисана. Запита се дали извинението на Сирина нямаше някаква скрита причина или по-далечна цел, ала реши да го приеме за чиста монета. Каквото и да станеше, тя бе тук само временно и думите на Сирина нямаше да могат да я засегнат, след като си заминеше. Приятелство за цял живот не ѝ беше попадало по пътя, защото се бе научила да не допуска никого прекалено близо до себе си. Дори Блейк — колкото и близки да бяха сега, независимо колко добре го познаваше или колко той знаеше за нея — когато всичко това свършеше, Диона щеше да си отиде и навярно никога повече нямаше да го види отново. Нямаше навика да поддържа връзка с бившите си пациенти, макар да се случваше да получи поздравителна честитка за Коледа от някой от тях.

— Щом искаш — отвърна безстрастно. — Наистина не беше нужно да се извиняваш.

— Беше нужно на мен — настоя Сирина и вероятно имаше право. Беше сестра на Блейк и много приличаше на него. Той също не даваше заден ход пред неприятните неща.

Диона беше уморена от емоционалните сблъсъци през деня и не се отби при Блейк, преди да си легне. При настроението, в което беше изпаднал, сега сигурно лежеше буден и я чакаше да си покаже главата, за да я откъсне. Каквото и да го вълнуваше, тя щеше да му бере грижа на сутринта. Заспа дълбоко, нетревожена от сънища.

Когато внезапно се събуди, чула да викат името ѝ, имаше усещането, че звукът се бе повторил няколко пъти, преди да проникне до обладаното ѝ от съня съзнание. Измъкна се от леглото и тогава отново се разнесе:

— Диона!

Беше Блейк и от хрипливия му, напрегнат глас разбра, че има болки. Изтича до стаята му и се приближи до леглото. Той се извиваше и се мъчеше да седне. Какво ли му беше станало?

— Казвай — рече тя настоятелно и леко го побутна да се отпусне назад.

— Схванах се — простена Блейк.

Ами, разбира се! Как не се сети! Прекалено се беше натоварил днес и сега си плащаше. Диона прокара ръце надолу по краката му и напипа възли на схваналите се от спазъм мускули. Седна мълчаливо на леглото и взе да разтрива болезнените места, като работеше сръчно и умело. Първо се отпусна единият крак, после другият и тя въздъхна облекчено. Не спря да масажира прасците му, защото знаеше, че спазъмът може да се повтори. Плътта му сега беше топла и податлива, а не обтегната, усещаше кожата му грапава от космите, които покриваха краката. Вдигна крачолите на пижамата му над коленете и продължи масажа. Може би пак ще заспи под успокояващите докосвания...

Той рязко се надигна и отблъсна ръцете ѝ от краката си.

— Достатъчно! — каза грубо. — Не знам какви трепети изпитваш като оправяш схващания, но можеш да си играеш с нечий други крака. Пробвай с Ричард — сигурен съм, че той ще ти свърши по-добра работа от мен.

Диона зяпна от изумление. Как се осмеляваше да изтърси подобно нещо? Тя придърпа нощницата и покри плътно краката си, защото я беше вдигнала леко, когато се покатери на леглото, за да има по-голяма свобода на движенията.

— Заслужаваш плесница — каза с треперещ от гняв глас. — Какво те прихваща, по дяволите? Знаеш, че нямам нищо общо с Ричард и ми дойде до гуша да ми натякваш врели-некипели! Освен това ти ме повика, ако си спомняш! Не ти се мотая наоколо, за да измъкна някаква полза от теб.

— Ще се озориш, докато го направиш — процеди Блейк.

— Много сме станали самонадеяни, откакто що-годе поукрепнахме! — отвърна му ехидно Диона.

Двойно повече я ядоса това, че той се държеше по този начин след случилото се между тях днес. Беше я целунал. Разбира се, не би могъл да знае, че бе единственият мъж, който я бе докосвал, откакто тя

беше на осемнадесет, което пък беше преди дванадесет години, ала от друга страна... Несправедливостта на цялата история я накара да застане на колене върху леглото, да се наведе напред ѝ да насочи заканително пръст в гърдите му.

— Слушай какво, господин Мърморан Ремингтън! Толкова време се пъна и излизам от кожата си, за да ти помогна, а ти се дърпаш на всяка крачка! Не знам какво те гризе и хич не ме интересува, но няма да позволя то да попречи на лечението ти. Ако смятам, че краката ти имат нужда от масаж, значи ще ги масажирам, дори ако трябва да те вържа преди това! Ясна ли съм? И гледай добре да си го набиеш в твърдата глава!

— Ти за какво се мислиш? За Господ ли? — изръмжа Блейк и лицето му потъмня така, че се забеляза и на бледата светлина, процеждаща се през прозореца. — Какво знаеш ти за моите желания и моите нужди? Мислиш само за проклетата си програма! Съществуват и други неща, от които имам нужда, и ако не мога...

Той млъкна и извърна глава. Диона го чакаше да продължи, а когато Блейк не го стори, попита:

— Ако не можеш какво?

— Нищо — изсумтя той начумерено.

— Блейк! — ядоса се тя, изкарана от търпение, хвана го за раменете и го раздруса. — Какво?

Той тръсна рамене да се освободи от ръцете ѝ, отпусна се назад и обърна глава към прозореца. Лицето му бе сковано от студена враждебност.

— Мислех, че като се науча да ходя отново, това ще е отговорът — обади се тихо. — Ала не е. Господи, жено, от седмици вече си край мен, припках наоколо кажи-речи гола и с тези прозрачни нощници през останалото време. Нима не си забелязала, че аз не мога...

Гласът му секна отново и Диона я хванаха нервите.

— Какво не можеш? — опита пак, като се помъчи тонът ѝ да е кротък.

— Импотентен съм — изрече той толкова тихо, че тя трябваше да се наведе над него, за да го чуе.

Диона бавно се изправи и пак седна на пети. Беше смаяна.

След като веднъж го беше произнесъл на глас, останалите думи се заизливаха като буен порой, сякаш не можеше да ги контролира.

— Преди не мислех за това, защото нямаше от кого да се възбуждам. Пък и какво толкова? За какво ми беше? Какъв смисъл имаше, щом не можех да ходя, но сега виждам, че монетата си има и обратна страна. Ако не мога да живея като мъж, а не като безполов евнух, то тогава няма никакво значение дали ходя, или не.

Тя чувстваше главата, си напълно куха. Все пак беше физиотерапевт, а не сексуален консултант. Каква ирония, че от всички наоколо Блейк именно пред нея отвори дума за това. Диона беше в същото положение, в което бе и той. Може би го беше усещала от самото начало и затова не се боеше от него.

Ала не можеше да допусне този така ненадеен проблем да го гнети и гложди, инак щеше отново, да се предаде. Отчаяно се напрягаше да измисли какво да му каже.

— Не разбирам защо дори през ум ти минава, че трябва да се възбуждаш от мен — изтърси най-последно. — Аз съм твой терапевт и в случая е крайно неетично между нас да има някакви други отношения, освен професионалните. И определено не съм правила опити да те прелъстя, нито дори да те заинтригувам! Не би трябвало да мислиш за мен по този начин! Аз... Аз по-скоро съм в ролята на майка, отколкото на нещо друго, така че бих сметнала за странно, ако реагираш спрямо мен по някакъв по-особен начин.

— Не ми напомняш за майка ми — отвърна Блейк мрачно.

Тя отново затърси какво да отговори.

— Нима наистина очакваш всичките ти способности да се върнат незабавно, само защото днес си се подпрял на краката си? — попита накрая. — Щях да се учудя, ако беше... ъ-ъ... се случило това. Много ти се е струпало на главата, а си и бил в ужасно физическо състояние.

— Сега не съм в ужасно физическо състояние — отбеляза той уморено.

Наистина не беше, гледаше го Диона, легнал там, облечен само с панталона от пижамата. Преди няколко седмици престана да носи горнището. Все още беше слаб, но сега това не беше болезнена мършавост, а си личаха твърдите, стегнати мускули. Дори краката му бяха натрупали плът, откакто увеличи теглото си, а благодарение на строгия режим и усилената програма, които следваше, по тях бяха се оформили и мускули, нищо че още не бе в състояние да им дава нареждане за движение. По природа обаче беше истински атлет и

тялото му тутакси беше откликнало на тренировките. Ръцете, раменете и гърдите сочеха ползата от вдигането на тежести, а прекараните в басейна часове бяха придали на кожата му блестящ бронзов тен. Като се вземеше предвид всичко това, Блейк имаше невероятно здрав вид.

Какво би могла да му каже? Да го уверява, че умът и тялото му ще се възстановят, че ще се оправи и ще си възвърне всички способности? При положение, че самата тя имаше нужда от възстановяване. Дори не можеше да каже дали иска да се „оправи“. Навярно по начина, по който живееше, Диона прекалено се лишаваше от човешка топлина, ала така избягваше болката, причинявана от човешката жестокост. До злополуката Блейк беше водил очарователен живот. Обичал е и е бил обичан от повече жени, колкото вероятно би могъл да запомни. За него животът не е бил цялостен без секс. А за нея животът беше много по-безопасен без него. Как би могла да захване да го убеждава в нещо, в което самата тя не вярваше?

Най-после Диона се обади предпазливо:

— Вярно, вече си по-добре, но още не си във върхова физическа форма. Тялото е съвкупност от взаимосвързани системи — когато някоя негова част пострада, всички системи се обединяват, за да ускорят оздравяването. При програмата за рехабилитация, която следваш, ти фокусираш ума и тялото си върху възстановяване и укрепване на мускулите. Това е част от оздравителния процес и докато не напреднеш дотолкова, че да не е необходима повече такава силна концентрация, мисля, че очакванията ти за връщане на сексуалните пориви ще бъдат нереални. Остави нещата да вървят по реда си.

Гледа го цяла минута, после наклони глава на една страна.

— Изчислих, че в момента притежаваш около шестдесет и пет процента от обичайната си сила. Очакваш прекалено много на този етап.

— Очаквам същото, което и всеки нормален мъж очаква в живота си — отвърна дрезгаво той. — Бърбориш най-уверено, когато ми обещаващ, че ще прохода отново, ама не си сигурна за другото, нали?

— Да не съм сексуален терапевт? — сопна се тя. — Ала имам здрав разум и се старая да го използвам. Не са налице физически, причини, които да те възпрепятстват сексуално, така че бих те

посъветвала да спреш да се тревожиш за това и да се съсредоточиш върху ходенето. Природата ще се погрижи за всичко останало.

— Да спра да се тревожа! — процеди Блейк заядливо. — Драга госпожице, не си приказваме за времето навън! Ако не мога да бъда мъж, каква е тогава ползата да живея? Не говоря просто за секс. За мен няма да има брак, деца и макар досега да не съм и помислял, нито пък съм искал да се оженя, винаги съм смятал, че един ден бих желал да имам семейство. Това разбираш ли го? Никога ли не си искала да имаш съпруг, деца?

Диона премига. Той имаше необикновената дарба да я уцелва по най-уязвимите места. Преди да бе успяла да се съвземе, изтърва глухо:

— Винаги съм искала деца. И бях омъжена. Само че не потръгна.

Гърдите му се повдигнаха и отпуснаха, когато си пое дълбоко дъх и тя усети в тъмното погледа му, търсещ лицето ѝ. Със сигурност не можеше да види друго, освен силуета ѝ, защото Диона седеше извън падащата от прозореца мъждива светлина, но защо тогава се чувстваше така, сякаш Блейк би могъл съвсем точно да знае, че долната ѝ устна трепереше, а лицето ѝ внезапно бе станало бяло като платно?

— Проклятие! — рече той тихо. — Пак сгафих, нали? Всеки път, щом кажа нещо, после си прехапвам езика.

Тя сви рамене и се постара да не му покаже колко тънка бе защитната ѝ броня.

— Няма нищо — прошепна. — Беше отдавна. Бях още дете, прекалено млада, за да зная какво правя.

— На колко си била?

— Осемнадесет. Скот, бившият ми съпруг, беше на двадесет и три, ала и двамата не бяхме готови за брак.

— И колко продължи?

От гърлото ѝ се изтръгна дрезгав смях.

— Три месеца. Не е рекорден срок по дълготрайност, нали?

— А оттогава? Не си ли се влюбвала в някого?

— Не, не съм и искала. И така съм си добре, не се оплаквам.

Разговорът се бе задълбочил доста, а Диона не искаше да разкрива повече, отколкото вече го бе сторила. Как Блейк успяваше непрекъснато да дълбае пролуки в стената, с която беше оградила

миналото си? Повечето други така и не разбираха, дори не подозираха за съществуването на тази защитна преграда.

Тя свали краката си от леглото, за да стане, и припряно опъна нощницата, която опита да се навие около хълбоците ѝ.

Той подхвърли хрипливо:

— Ти си беглец, Дий. Даваш ли си сметка колко дълго прекара тук, без нито едно обаждане по телефона или писмо, дори без да излизаш по магазините? Затворила си се в тази къща с мен и си залостила вратата за целия външен свят. Нямах ли никакви приятели, гаджета, които да се редят на опашка? Какво има там, навън, от което се боиш?

— Там няма нищо, което да ме плаши — каза Диона тихо и това беше вярно. Всичките ѝ страхове бяха заключени вътре в нея, вкаменили се с времето.

— Мисля, че се плашиш от всичко, което е навън — рече Блейк, протегна ръка и запали нощната лампа над леглото.

Мекото сияние прогони сенките и я освети, стояща там в бялата нощница и дългата черна коса, струяща по раменете ѝ. Приличаше на средновековна магьосница, заключена в крепостта на собствените си заклинания. Сините му очи я изгаряха.

— Ти се страхуваш от живота — обади се той тихо. — Затова не допускаш нещо да те развълнува. Нуждаеш се от терапия не по-малко от мен. При мен мускулите не работят, а при теб чувствата.

ШЕСТА ГЛАВА

През останалата част от нощта Диона не заспа. Лежеше будна и усещаше как секундите и минутите се нижат и се превръщат в часове. Блейк беше прав. Тя се боеше от живота, защото именно животът ѝ беше показал, че наказва, когато от него се иска твърде много. И Диона усвои урока, научи се изобщо нищо да не иска и следователно нищо да не рискува. Отказа се от приятели и семейство, дори от елементарното удобство да има свой собствен дом — и всичко това, защото се страхуваше да не бъде отново наранена.

Не ѝ беше в характера да отрича истината, така че и сега я погледна право в очите. Майка ѝ не беше типичен пример за майчински чувства, мъжът ѝ не беше образец на съпруг. И двамата ѝ бяха причинили зло, но защо заради тях трябва да тръшва вратата пред всеки друг? Сирината ѝ беше предложила приятелство, ала тя се държеше хладно, усъмнила се в подбудите ѝ. Тези опасения бяха само оправдание за инстинктивната ѝ реакция да се отдръпва, щом някой правеше опит да се сближи с нея. Трябваше да поема рискове или животът ѝ просто щеше да се превърне в нелепост, в една пародия, независимо от факта на колко пациенти бе успяла да помогне. Самата тя се нуждаеше от помощ не по-малко от Блейк.

Но да погледнеш истината в очите е едно нещо и съвсем различно — да се справиш с нея. Само при мисълта да свалят защитното си оръжие и да допусне някого близо до себе си, ѝ прилошаваше. Беше лишена дори от най-дребните неща в живота, те ѝ бяха непознати, чувстваше се безсилна пред тях. Никога не си беше шушукала с приятелки късно вечер, не бе ходила по забави, така и не разбра какво е да си сред хора, да се държиш непринудено. Цял живот си беше пазила гърба, опряна в стената, и самозащитата ѝ стана повече от навик — тя се превърна в нейна природа, дамгоса я завинаги.

Може би не подлежеше на промяна. Навярно ужасът от горчивото детство се беше отразил така пагубно на психиката ѝ, че Диона никога нямаше да е способна да се измъкне от тъмната яма на

спомените. За миг видя бъдещето си — дълго, безрадостно и самотно. Сухи ридания се надигнаха в гърдите ѝ. Но тя не заплака, макар гърлото ѝ да се стегна, а очите запариха. Защо да хаби сълзи за празните години, прострели се надалеч, докдето ѝ стигаше погледът? Беше свикнала да е сама, ала поне имаше работата си. Можеше да общува с хората посредством работата си, да им вдъхва надежда, да им помага. Това може и да не бе достатъчно, но със сигурност бе по-добре, отколкото разрухата, която я очакваше, ако позволеше още някой да я нарани.

Изведнъж в съзнанието ѝ ярко се откри споменът за Скот и Диона едва не извика, ръцете ѝ неволно се протегнаха в тъмнината да го отблъснат. И така не се чувстваше добре, а сега направо започна да ѝ се повдига и тя преглътна с усилие. За миг се олюля над ръба на черна бездна, спомените я връхлетяха като стрелкащи се от зловонна пещера прилепи. Диона стисна зъби, за да не се изтръгне дивият писък, напирал в гърлото ѝ, и с трепереща ръка щракна лампата. Светлината разсея кошмара. Останаха само сенки.

Тя лежеше вторачена в тях, после, за да се отърси от спомена, насила ги прогони и извика пред погледа си лицето на Блейк — нещо като талисман срещу злите демони на миналото. Видя сините му очи, тлеещото там отчаяние и дъхът ѝ секна. Защо лежи и окайва себе си, когато Блейк бе увиснал над една своя бездна? Той бе важният, не тя! Ако Блейк сега загубеше интерес, то цялото му лечение щеше да се провали.

С течение на годините беше свикнала да отхвърля настрана своите лични проблеми и интереси и да се посвещава изцяло на пациентите си. Те бяха благодетелстваните, те жънеха плодовете на нейния труд и това бе станало част от вътрешния ѝ защитен механизъм, когато нещата заплашваха да ѝ дойдат в повече, да станат непосилни. Този безотказен механизъм се задейства и сега, като блокира всички други мисли, освен тази за Блейк. Диона така напрегнато се беше вторачила в тавана, че погледът ѝ можеше да пробие дупка в него.

На повърхността проблемът изглеждаше прост — Блейк имаше нужда да знае, че въпреки всичко ще може да бъде с жена, с други думи, че ще е в състояние да се люби. Тя нямаше представа защо той не можеше да го прави сега, освен напълно разумните причини, които

му изтъкна преди няколко часа. Ако случаят действително бе такъв, то след общо подобряване на здравето му би трябвало да не съществуват пречки. След като укрепнеше достатъчно и възвърнеше силите си, би трябвало сексуалният му интерес да се пробуди отново от само себе си, стига да имаше обект за този интерес.

Последното я накара да прехапе замислено устни. Очевидно засега Блейк не се канеше да си урежда срещи — гордостта нямаше да му позволи да бъде подпомаган на влизане и излизане от колата или ресторанта например, дори ако Диона му разреши да нарушава така волно режима си, за което всъщност и дума не можеше да става. Не, той беше длъжен да спазва предписанията, а пък и тъкмо бяха стигнали до най-трудната част от рехабилитационната програма, която сега изискваше повече време и усилия и щеше да му струва доста болки.

Просто в живота му точно в момента имаше недостиг на жени, всъщност пълна липса на подходящи. Принудителна и необходима, ала все пак липса. Освен Сирина, Албърта и Анхела, оставаше само тя, но себе си автоматично изключваше. Та кого ли би могла да привлече? Стига някой мъж да направеше крачка към нея и Диона реагираше като попарена котка, което едва ли бе добро начало.

Тя свъси вежди. Това беше вярно по отношение на всички други мъже... Освен на Блейк. Той я докосваше и Диона не изпитваше ужас. Беше се борила с него, търкаляла по пода, целувала...

Идеята, която ѝ хрумна ненадейно, беше толкова налудничавя, че едва мярнала в съзнанието ѝ, Диона тутакси я отхвърли. Тя обаче продължи да се върти в ума ѝ, връщаше се отново и отново, като бумеранг. Блейк се нуждаеше от помощ, а Диона беше единствената жена край него, която можеше да му я окаже. Ако той я намереше за привлекателна...

От пръстите на краката и по цялото ѝ тяло нагоре се разнесе тръпка, ала не от отвращение или страх, освен може би страх от собствената ѝ дързост. Дали щеше да ѝ се удаде да го направи? И как? Щеше ли да съумее да се справи с подобно нещо? На Блейк съвсем нямаше да му е от полза, ако посегнеше към нея, а тя избягаше от стаята с писъци. Е, едва ли щеше да постъпи точно така с Блейк, но самата мисъл да направи опит да се хареса и привлече някой мъж ѝ

беше толкова чужда, че нямаше как да е сигурна в себе си. Щеше ли да може ли да го изкуши дотолкова, та да му докаже, че бе мъж?

Беше изключено да допусне задълбочаване на ситуацията, което да доведе до нещо определено. Знаеше, че не само не бе готова за това, а любовна връзка с пациент беше напълно в разрез с професионалните и принципи. Освен това самата тя не беше от типа жени, които Блейк харесваше, така че вероятността да се случи нещо сериозно бе малка. Помъчи се да прецени също дали липсата ѝ на опит щеше да се окаже съвсем не по вкуса му или въздържанието му през последните две години щеше да го направи сляп към този ѝ недостатък. Далеч назад беше останала вече навъсената му необщителност, умът му не бе зает единствено с гнетящите го мисли за неговата инвалидност и затова щеше да ѝ е трудно да му играе номера и да го залъгва дълго. С всеки ден той заприличваше все повече на себе си — мъжът от фотографията, която Ричард ѝ беше показал — с блестящ интелект, остър ум ѝ енергична, крайно жизнена и дейна натура, която увеличаваше всички край него като приливна вълна.

Ще можеше ли да се справи? По силите ѝ ли бе да го стори?

Трепереше само при мисълта за това, което си бе наумила, ала беше толкова потресена от думите му нощес, че този път не побърза да я прогони като преди малко. За първи път в живота си беше решила да се хареса на мъж, сама до го привлече. Тъй много време бе минало, откакто беше прекратила всякакви сексуални връзки, та сега не знаеше дали ще може да го направи, без да изглежда очебийно и глупаво. Беше на тридесет години, а се чувстваше неопитна и непохватна като някое малко момиче, едва навлязло в юношеска възраст. Кратката ѝ женитба със Скот не влизаше в сметката — след първата им брачна нощ, Диона не само не правеше опити да му се хареса, а полагаше всякакви усилия да го избягва. Блейк беше зрял и опитен мъж, свикнал да притежава всяка жена, която пожелае, преди злополуката да го лиши от способността да използва краката си. Нейното единствено предимство в случая беше, че точно в този момент нямаше друга жена на разположение в живота му.

Ала тя просто не знаеше как да възбуди един мъж.

Този необичаен проблем, с който не ѝ бе минало през ум, че може да се сблъска, беше причината да стои неуверено пред огледалото на следващата сутрин, много след времето, когато

обикновено отиваше да събуди Блейк. Дори не се беше облякла — съзерцаваше отражението си, прехапала устни и смръщила вежди. Знаеше, че мъжете обикновено я харесват, но достатъчна ли бе само външността? Дори не бе блондинка, каквито жени предпочиташе Блейк. По раменете и гърба ѝ се спускаше на вълни дълга черна коса. Тъкмо се канеше да я сплете, когато остана така пред огледалото, със забравена в ръката четка, вторачила поглед в пищната женска фигура насреща си. Започна да я разглежда критично. Гърдите ѝ бяха кръгли и твърди, увенчани с връхчета като череша, ала може би твърде едри за неговия вкус. Освен това тялото ѝ навярно беше прекалено атлетично, прекалено силно. Той сигурно обичаше по-крехки и изящни, свръх женствени фигури.

Диона въздъхна на глас и се обърна кръгом да се види отзад. Толкова много „ако“! Може пък да бе от мъжете, които си падат по хубави крака? Нейните не изглеждаха зле — дълги и стройни, с равен бронзов тен. Дали пък Блейк... Дупето ѝ, покрито само с тънка розова коприна, беше заоблено и определено женствено.

Друг проблем бяха дрехите. Ежедневният ѝ гардероб се състоеше предимно от неща, които ѝ бяха удобни за работа — джинси, шорти, тениски. Бяха спретнати и практични, но не и изкусителни. Имаше и хубави дрехи, ала нищо, което би могло да се носи по време на заниманията им. Изобщо дрехите ѝ далеч не бяха секси, а пък нощниците — направо като за манастир, нищо че Блейк спомена как се „разкарва наоколо в прозрачни одеяния“. Имаше нужда от нови дрехи, от неща, които да са достатъчно примамливи, без естествено да са „прозрачни“, освен, да речем, една по-загатваща нощница.

Диона така се беше увлякла в кроежи, че не бе доловила никакъв шум от спалнята на Блейк и когато буботещият му, както обикновено рано сутрин, глас стигна до съзнанието ѝ със сприхавото: „Мързелана такава, успала си се тази заран!“, тя се извърна рязко към вратата и се озова лице в лице с Блейк, който вкарваше количката си през прага.

И двамата замръзнаха. Диона не успя дори да вдигне ръце, за да прикрие голите си гърди. Беше толкова слисана от появата му, че съвсем загуби и ума, и дума, а и бе още напълно погълната и витаеща в мислите си, та не можеше веднага да се върне на земята и да предприеме някакви действия. Блейк също изглеждаше неспособен да мръдне, макар добрите обноски да изискваха да напусне стаята. Той не го

направи — седеше си там, очите му променяха цвета си, докато станаха съвсем тъмносини и някакъв израз като сгъстяваща се буря нажежи погледа му, който обгори от горе до долу почти голото ѝ тяло, после се върна и се задържа на гърдите.

— Боже мили! — прошепна Блейк.

Устата ѝ беше пресъхнала, езикът ѝ не можеше да се движи. Втораченият поглед на Блейк беше горещ и осезаем като докосване, зърната на гърдите ѝ се заостриха и щръкнаха към него. Той си пое шумно дъх, после бавно сведе очи и ги плъзна по плавната извивка на талията и стегнатия гладък корем, надолу към малката вдлъбнатина на пъпа, като ги спря накрая върху мястото, където се съединяваха бедрата ѝ.

Непознатото присвиващо усещане в слабините я уплаши и тя най-сетне си върна способността да се движи. Извъртя се с тих вик и със закъснение вдигна ръце да се прикрие. Стоеше сковано с гръб към него и успя да възкликне отчаяно:

— О, не, излез, моля те!

Не последва послушно бръмчене на електромотора, задвижващ количката, и Диона разбра, че Блейк още стоеше там.

— Никога не съм виждал някой да се изчервява целия — обади, се той с надебелял глас и ясно доловими развеселени нотки. — Дори сгъвките на коленете ти са розови.

— Излез! — викна тя сподавено.

— Защо се притесняваш толкова? — продължи Блейк невъзмутимо. — Хубава си. Тяло като това плаче да бъде съзерцавано от мъжки поглед.

— Би ли напуснал, ако обичаш — помоли Диона. — Не мога цял ден да стоя така!

— Не бързай, ако е заради мен — отвърна ѝ с влудяващо задоволство. — Гледката отзад ми харесва колкото и лицевата страна. Направо е произведение на изкуството тази чупка, с която дългите ти крака преминават в едно съвършено дупе. Кожата ти толкова ли е мека, колкото изглежда?

Смуцението най-после премина в гняв и тя тропна с крак — съвсем напразно усилие, защото дебелият килим можеше да заглуши всеки звук на босите ѝ нозе.

— Блейк Ремингтън, ще ти го върна тъпкано! — закани му се с треперещ от ярост глас.

Той се разсмя звънко.

— Не бъди такава егоистка — подразни я. — Непрекъснато ме гледаш само по гащи, защо и аз да не те видя така? Пък и няма от какво да се срамуваш, всъщност това сигурно вече ти е известно.

Блейк очевидно нямаше намерение да излезе. Забавляваше се, негодникът му с негодник! Диона се запромъква странично, за да достигне хвърлената на леглото нощница. Внимаваше да е с гръб към него и бе така силно погълната от стремежа да докопа проклетата дреха, че не чу тихото бръмчене на количката, която спря зад нея. Тъкмо протегна ръка и една по-голяма лапа се появи отзад и прикова нощницата към леглото.

— Красива си, когато си ядосана — заяви той, връщайки ѝ шеговития комплимент, който му направи, когато я беше заварил да вдига щанги в салона и се беше развилнял от яд.

— Тогава трябва да съм най-красивата жена на света в момента — изфуча тя, — тъй като с всеки миг се вбесявам все повече!

— Не се хаби — рече ѝ назидателно, а Диона подскочи, защото твърдата му длан неочаквано я шляпна силно по дупето, после пръстите му бавно погалиха кръглата извивка. Завърши с леко фамилиарно потупване и дръпна ръката си от нощницата.

— Ще те чакам за закуска — каза най-спокойно Блейк и тя го чу да се смее на излизане от стаята.

Грабна нощницата и я метна по затворената врата. Лицето ѝ пламтеше като в огън. Притисна с ръце бузите си. Бясна от гняв, обмисляше как да му го върне тъпкано, ала понеже трябваше да се ограничи без физически действия, то това изключваше най-приятните начини, които би могла да измисли. Навярно щеше да е невъзможно да го накара да изпадне в същото неловко положение — той сега беше в много по-добро състояние, а и се съмняваше дали изобщо щеше да се притесни, ако Диона го видеше чисто гол. Всъщност, ако се съдеше по действията му тази сутрин, това най-вероятно би му се сторило забавно и сигурно гордо щеше да я остави да го гледа, колкото си иска!

Тя кипеше безпомощно от яд, докато внезапно не ѝ хрумна, че едва ли би могло да има по-добро начало на замисъла ѝ да го съблазнява. Вярно, че преди малко Блейк нямаше на ум секс, просто се

беше отдал на присъщата му склонност към щуротии и искаше да я подразни, но крайният резултат беше, че все пак погледна на нея като на жена. Тук трябваше да се добави и предимството, че цялата сцена беше напълно непредумишлена, без принудената скованост и неестественост, които вероятно щяха да си проличат, ако полагаше преднамерени усилия.

Тази мисъл ѝ даде сили да изкара деня, който се оказа тежък. Блейк я наблюдаваше като ястреб, очакващ я да издаде с жест или дума смущението си от сутрешната случка. Диона се държеше спокойно и безстрастно, както добре умееше, и нарочно го караше да работи толкова усилено, колкото ѝ позволяваше съвестта. Той прекара повече време, отколкото предния ден, на успоредката, като се крепеше с ръце и принуждаваше краката си да свикват и да издържат тежестта на тялото. Лееше непрекъснат поток от проклетия заради болката, която трябваше да търпи, ала не се отказваше и не поиска да спре, дори когато тя реши да минат към други упражнения. Диона местеше стъпалата му в движения, наподобяващи ходене — първите от две години насам. Пот на ручей се стичаше по него от болката в мускулите на краката, отвикнали от тази дейност.

През нощта спазмите го държаха буден с часове и тя го масажираше, докато самата изнемоюща така, че едва можеше да помръдне. Този път нямаше съкровени разговори в тъмното. Блейк беше примаял от болка — тъкмо се отпускате за малко след отшумяването на един спазъм и нов схващаше пак краката му. Най-накрая Диона го свали долу при басейна и го сложи под тангентора, който успя да го пооблекчи за през нощта.

На следващата сутрин тя наистина се успа, но се беше погрижила да заключи вратата, преди да си легне, и не се страхуваше от нашествие. Когато се събуди, лежа с доволна усмивка, представяйки се каква ли ще е реакцията му при непредвиденото нарушаване на всекидневния му режим.

Докато закусваха, Диона се обади небрежно:

— Ще мога ли да взема една от колите ти? Искам да пазарувам днес.

Той вдигна изненадан глава, присви очи и я изгледа изпитателно.

— Да не го правиш заради това, което казах поминалата нощ?

— Не, естествено — излъга тя с възхитителна лекота. — Просто ми трябва това-онова. Не си падам много по пазаруването, ала като всички жени и аз имам нужда от някои неща.

— Познаваш ли Финикс? — попита я Блейк и посегна към чашата мляко, която вече без възражения пиеше на всяко ядене.

— Ни най-малко! — призна Диона с весела безгрижност.

— А изобщо знаеш ли как да стигнеш до града?

— Не, но ще се ориентирам по табелките.

— Няма нужда, нека да се обадим на Сирина. Тя обича да ходи по магазините, а напоследък разполага с време.

Първоначално идеята да пазарува в компанията на Сирина поугаси въодушевлението ѝ, особено като се имаше предвид целта на занятието, ала после Диона реши, че може да ѝ потрябва женско мнение. Съгласи се да ѝ позвънят и Сирина охотно прие предложението, едва чула Блейк да го споменава по телефона. Той остави слушалката и изви устни в кисела усмивка.

— Вече хукна. — После усмивката отново се смени с остър, изпитателен поглед. — Нещо не изглеждаш във възторг? — отбеляза. — Да нямаше никакви други намерения?

Какво искаше да каже с това?

— Не, просто се бях замислила за нещо. Радвам се, че се сети да викнеш Сирина. Тъкмо ще мога да се посъветвам с нея за някои неща.

Подозрителният поглед изчезна и мястото му зае живо любопитство.

— Какви неща?

— Не те засягат! — отвърна му бързо, като знаеше, че отговорът ще го влуди.

Винаги искаше да знае всички „защо“ и „как“. Сигурно бе разглобявал до една играчките си като дете, а сега се опитваше да направи същото и с нея. Навярно го вършеше и с всеки друг. Нищо чудно тази му черта да го бе направила добър инженер и изобретател.

Тя отиде да се преоблече набързо за излизането. Междувременно си мислеше, че напоследък Блейк беше показал признаци на събудил се интерес към работата му. Много по-често от преди разговаряше с Ричард по телефона, а проектирането на подемото съоръжение за басейна и гимнастическия салон го насърчи допълнително. Всяка вечер отиваше в кабинета си и правеше загадъчни драскулки в един

бележник, някакви скици, които ѝ се струваше, че не приличат на нищо. Ричард обаче видя една вечер тефтера, направи някаква забележка и двамата се впуснаха в безкраен, чисто технически разговор, който продължи, докато Диона реши да му сложи край и направи знак, че бе време Блейк да си ляга. Ричард улови жеста ѝ, разбрал го веднага, ѝ намигна.

Поради жегата на Финикс тя се облече възможно най-леко — бяла рокля с презрамки и рязани сандали. Седмиците се бяха изнизали, бяха отнесли лятото със себе си, но смяната на сезоните все още не се беше отразила и на йота върху температурите. Когато слезе долу, за да посрещне Сирина, Блейк ѝ хвърли бърз оценяващ поглед, от който сякаш не се изплъзна нито една подробност от облеклото ѝ, дори тези, които не се виждаха. Диона потръпна при мярналия се израз в очите му. Той вече знаеше как изглежда тя без дрехи и всеки път, щом я видеше, вероятно си я представяше именно така. Би трябвало навярно да е доволна, защото нали тъкмо такъв беше планът ѝ, ала въпреки това ѝ беше неудобно и се чувстваше крайно неловко.

Колата караше Сирина, защото Диона изобщо не познаваше Скотсдейл и Финикс. Млечносиният кадилак се плъзгаше безшумно покрай редицата скъпи милионерски къщи, красящи Маунт Кемълбек. Отгоре, като сребърна искра върху фона на чисто синьото небе, един от безбройните самолети на въздушните бази във Финикс чертаеше бяла следа точно по пътя им.

— Блейк каза, че имаш да пазаруваш — обади се Сирина. — Какво точно? Не че това има значение, защото съм наясно къде може да бъде намерено каквото и да е, стига такова нещо да съществува.

Диона я изгледа косо.

— Всичко — отвърна ѝ. — Рокли, бельо, нощници, бански костюми.

Сирина учудено изви тънките си черни вежди.

— Добре — каза бавно. — Щом искаш.

След няколко часа, когато седнаха да обядват, Диона твърдо вярваше, че на Сирина са ѝ известни всички магазини в Аризона. Бяха посетили толкова много, че по никой начин не би могла да запомни кое откъде бе купила, но това всъщност нямаше значение. Важна беше нарастващата със стабилни темпове купчина торби и пакети, които се налагаше периодично да отнасят в колата и товарят в багажника.

Диона непрекъснато пробваше дрехи, които най-добре отиваха на мургавия ѝ тен и подчертаваха високата ѝ, дългокрака фигура. Купи си поли с цепка отстрани, излагащи на показ стройните ѝ бедра. Взе си блузи от естествена коприна и изящни обувки. Нощниците, които избра, бяха тънки, ефирни парчета плат, крепящи се върху тялото ѝ повече от оптимизъм, отколкото благодарение на други средства. Купи си сексапилни дантелени гащи и сутиени, кокетно прелъстителни камизолки, къси панталони и фланелки, които прилепваха по тялото ѝ, а също и два чифта бикини, които още малко и щяха да са противозаконни.

Сирина наблюдаваше всичко това в няма почуда и даваше мнението си, когато Диона я питаше, а това се случваше често. На Диона ѝ бе трудно понякога да прецени дали дадена дреха бе сексапилна, без да бъде крещяща и натрапчиво безочлива, така че разчиташе на вкуса на Сирина. Именно тя ѝ избра бикините — с нежно розов седефен цвят едните и искрящо сини другите — и двата чифта грееха като бижута върху бакъреното тяло на Диона.

— Знаеш ли — рече замислено Сирина, докато я гледаше как пробва едно боди с телесен цвят, което отдалече правеше впечатление, че не носи нищо върху себе си, — това ми прилича на обявяването на война.

Диона по това време се чувстваше вече като замаяна и само я погледна с отсъстващ израз.

— Почти ми е жал за Блейк, че е мишена на такъв масиран огневи обстрел — продължи Сирина и се усмихна. — Почти, ала не напълно. От усилията, които полагаш, си мисля, че целиш безусловната му капитулация. Влюбена ли си в Блейк?

Последните думи привлякоха вниманието на Диона като удар в челюстта. Да е влюбена? Не, разбира се! Абсолютно невъзможно. Блейк е неин пациент. Да се влюби в него щеше да е против всичките ѝ професионални норми и разбирания. И не само това, как би могла да бъде влюбена в него? Не разбира ли Сирина, че за такова нещо изобщо и дума не можеше да става? Просто Блейк бе един твърде сложен случай. Тя беше го възродила почти в буквалния смисъл, беше го превърнала от отпуснат чувал в силен и здрав мъж. Не можеше да го остави да се предаде точно сега, да позволи всичките тези усилия да отидат на вятъра.

Но изведнъж погледна през очите на Сирина главозамайващата купчина дрехи, които бе купила за един ден, и старанията ѝ се сториха безполезни. Как изобщо си бе въобразила, че щеше да е в състояние да изиграе ролята на прелъстителка пред Блейк Ремингтън? Не бе казано, че той ще я намери за привлекателна. Освен това не само не знаеше как да се прави на съблазнителна, ами навярно щеше да изпадне в истерия и да се разпищи, ако вземе, че успее!

Рухна на един стол и смачка бодито в скута си.

— Няма смисъл — пророни. — Нищо няма да излезе.

Сирина я изгледа.

— Щом е мъж, ще стане.

— Целият този реквизит е излишен, ако актьорите не могат да играят — унило се самообвини Диона. — Нямам представа как да примамя, когото и да е било, най-малкото такъв отракан мъж като Блейк!

Сирина се ококори.

— Сериозно ли говориш? С тази външност няма защо да примамяваш никого, трябва просто да си стоиш кротко и да му позволиш сам да кацне.

— Благодаря за насърчението, само че нещата не са толкова лесни, нито толкова прости — рече Диона. Нямаше как да ѝ обясни цялата истина. — Вярно, някои мъже ме харесват, ала знам, че Блейк винаги е предпочитал блондинките. Изобщо не съм неговият тип.

— Как можеш да се виждаш в огледалото и да се тръшкаш, че не си блондинка, ето това не ми е ясно! — заяви нетърпеливо Сирина. — Ти си... знойна. Това е единствената дума, която мога да измисля, за да ти опиша как изглеждаш. Ако той още не ти е налетял, то е защото не си му дала зелен светофар. Тези дрехи ще го направят вместо теб. После просто остави нещата да се развиват от само себе си.

Де само да можеха, помисли Диона, докато плащаше за бодито и шишенце парфюм, за който продавачката се закле, че побърквал мъжа ѝ от страст.

Не искаше да побърква Блейк от страст, а само да го възбуди. Пред каква дилема се оказа изправена! Животът бе пълен с малки иронии, но точно тази ѝ се струваше не особено забавна.

Блейк не се мяркаше наоколо, когато пристигнаха обратно и Диона си отдъхна. Можеше само да е благодарна на случайността, защото не ѝ се искаше той да добие представа до каква степен се бе разпростряло пазаруването ѝ. Анхела мълчаливо помогна на двете да отнесат пакетите в стаята на Диона, а когато я попитаха къде е Блейк, тя се усмихна свенливо, промълви „на гимнастика“ и бързо излезе.

Сирина се засмя, щом вратата се затвори след нея.

— Какво ще кажеш, а? Мисля, че Блейк си избира прислугата въз основа на това, колко говорят или по-скоро колко не говорят. — Преди Диона да успее да отвърне нещо, тя смени темата. — Имаш ли нещо против да остана за вечеря? Предполагам, че бързаш да започнеш атаката си, ала Ричард спомена тази сутрин, че ще се прибере късно и съм свободна.

Диона съвсем не гореше от нетърпение да започне „атаката“ си, напротив, плашеше се до ужас и затова с радост покани Сирина да остане. Тя и без друго редовно вечеряше с тях и Блейк би заподозрял нещо нередно, ако сестра му внезапно прекратеше тази си практика.

Сирина отиде да си намери някакво занимание в кабинета, а Диона се отправи долу при басейна и влезе в гимнастическия салон. На вратата се закова. Блейк висеше на ръце върху успоредката, а Албърта беше коленичила и местеше стъпалата му така, все едно пристъпва. По вида му личеше, че се бе захванал с тази дейност още от тръгването им със Сирина сутринта, а горката Албърта също беше капнала. Беше обут само в сини спортни гащета, а фланелката си беше вързал на челото, за да не му влиза пот в очите. Буквално беше вирвода от напрежението да накара мускулите да му се подчиняват. Диона знаеше, че повече от сигурно изпитваше жестока болка — това се виждаше по здраво стиснатата челюст и побелелите му устни. Фактът, че бе хванал Албърта да му помага в нейно отсъствие, вместо да я изчака да се върне, говореше много за решимостта му, но тя вече сериозно се опасяваше, че той се престарава. Беше си платил за прекомерното натоварване с болезнени спазми миналата нощ и Диона имаше чувството, че историята нощес пак ще се повтори.

— Време е за тангентора — каза тя непринудено, като се помъчи да не издаде тревогата си.

Албърта вдигна поглед с израз на неимоверно облекчение и с мъка се изправи. Блейк, от своя страна, поклати глава.

— Не, още половин час — изсумтя.

Диона направи знак на Албърта и тя бързо излезе. После взе един пешкир от купчината, която винаги държеше под ръка, отиде при него и изтри лицето, раменете и гърдите му.

— Недей да се насилваш толкова — посъветва го. — Още е рано, можеш да си причиниш повече вреда, отколкото полза на този етап. Хайде, идвай в басейна, дай почивка на мускулите си.

Той увисна задъхан на лоста и Диона бързо докара количката. Блейк се настани в нея. Той вече рядко се нуждаеше от помощта ѝ, за да се придвижва наоколо, тъй като беше укрепнал значително. Отидоха при басейна и тя включи тангентора. Обърна се и видя, че Блейк се бе вторачил в нея, както се беше навела. Диона пламна, тъй като не знаеше какво точно бе изложила на погледа му в непривичното си облекло.

Той ѝ се усмихна. Хвана се за въжетата на хитроумното си приспособление и се залюля над водата, после ловко се спусна надолу и се потопи. Въздъхна с облекчение под пулсиращите струи, които разтоварваха напрегнатите му мускули.

— Не очаквах да те няма цял ден — каза и притвори уморено клепачи.

— Пазарувам само веднъж в годината — излъга тя, без да ѝ мигне окото. — Когато тръгна по магазините, това трае дълго, превръща се в едно изпитание на издръжливост.

— Кой спечели, ти или Сирина? — попита я и се усмихна, както си лежеше със затворени очи.

— Май Сирина — изпъшка Диона и се разкърши. — Ходенето по магазините натоварва съвсем други групи мускули в сравнение с вдигането на щанги.

Блейк отвори леко едното си око и я изглежда.

— Защо не влезеш и ти? — покани я радушно. — Както се казвали в древността: „Хайде ти не се бави, във водата цамбурни“.

Предложението беше изкушаващо. Тя хвърли поглед на бълбукащата вода и със съжаление поклати глава. Предстоеше ѝ много работа и нямаше време да отмаря под тангентора.

— Не днес. Между другото — добави, за да смени темата, — как придума Албърта да ти помага с упражненията?

— Съчетание на вроден чар и лично обаяние — отвърна той и се засмя. — И съвсем малко принуда.

Погледът му се плъзна по горната част на роклята ѝ, после Блейк затвори отново очи и се отдаде на благодатните водни струи.

Горе в стаята си Диона подреждаше и се приготвяше за масажа, който правеше на Блейк след процедурата с тангентора. Действията ѝ обаче бяха съвсем механични. Разговорът им беше непринуден, дори напълно обикновен, ала под прикритието на думите тя долавяше съвсем различното му настроение. Той я гледаше и я виждаше като жена, а не просто като негов терапевт. Този успех я плашеше, но и вдъхновяваше, защото не бе смятала, че ще стане така бързо, очакваше да отнеме много повече време, докато привлече вниманието му. Особеният начин, по който я измерваше с поглед, пращаше послания, каквито Диона не бе свикнала да разгадава. Като терапевт инстинктивно знаеше от какво има нужда пациентът ѝ, ала като жена бе в пълен мрак. Дори не беше съвсем сигурна дали не я гледаше с насмешка.

— Добре, достатъчно — изхриптя Блейк и прекъсна нишката на мисълта ѝ. — Надявам се Албърта да не ми има зъб, защото съм гладен. Как мислиш, дали ще ми даде да ям?

— Сирина и аз ще ти подхвърлим каквото ни остане — обеща щедро Диона и си спечели признателния му поглед.

След няколко минути той легеше по корем на масата за масаж с увит около хълбоците пешкир и въздишаше доволно, докато умелите ѝ, силни пръсти вършеха своето вълшебство върху плътта му. Подпрял брада на скръстените под главата си ръце, с отсъстващ и същевременно вгълбен поглед, имаше вид на човек, зает с някакви свои важни замисли.

— След колко време ще мога да ходя? — попита.

Диона продължи да разтрива краката му, като внимателно обмисляше отговора.

— Какво точно имаш предвид? Докато направиш първите крачки или да ходиш без чужда помощ?

— Първите крачки.

— В общи черти, да речем, шест седмици, макар това да е само приблизително — предупреди го тя. — Не се хващай за думата. Може да стане за четири-пет седмици или пък да отнеме два месеца. Зависи доколко добре сме съставили рехабилитационната ти програма. Ако се напругаш прекалено, това може да ти навреди и тогава ще е нужно повече време.

— Кога ще намалее болката?

— Когато мускулите ти привикнат към тежестта на тялото и техниката на движението. Още ли чувстваш краката си вдървени?

— Не, да им се не знае! — изръмжа Блейк с чувство. — Вече усещам като ме пипаш. Но след онова схващане миналата нощ вече не съм сигурен дали изобщо искам да ги чувствам.

— Все трябва да си платиш някак — подразни го Диона и шеговито го плесна отзад. — Обръщай се!

— Харесва ми тази рокля — промърмори той, когато лежеше на гръб и можеше да я вижда. Тя не вдигна поглед и съзнателно се постара да не нарушава ритъма на пръстите си. Тъй като Диона не отговори, Блейк опита малко по-настойчиво: — Имаш страхотни крака! Всеки ден те гледам, при това полуоблечена, а досега не съм забелязвал колко хубави са краката ти, докато не те видях с рокля.

Тя изви вежда. Това му изявление потвърди подозрението ѝ, че не я беше възприемал истински като жена. Беше се навела полуобърната с гръб към него и усърдно разтриваше прасеца на десния му крак с надеждата, че енергичният масаж ще предотврати донякъде възможните спазми. Когато топлатата, му длан докосна голото ѝ бедро под полата, Диона ахна сподавено и едва не подскочи.

— Блейк! — викна ядно и със сила блъсна ръката му, за да я махне изпод роклята. — Престани! Какво правиш?

— Ти си играеш с моите крака, нали? — отвърна ѝ благо. — Честната игра изисква и обратното.

Пръстите му бяха между краката ѝ, а палецът галеше външната страна на бедрото! Тя потръпна от усещането и инстинктивно стисна крака да спре тръгналата му нагоре ръка. Лицето ѝ пламна ярко.

— Това ми харесва — прошепна той дрезгаво, с блеснали очи. — Имаш силни крака, гладки и закръглени. Знаеш ли какво е усещането? Сякаш пипам прохладна коприна, която струи между пръстите ми.

Диона се изви, за да се откопчи, ала за неин ужас ръката му се озова още по-нагоре. Тя си пое дълбоко дъх и го задържа, остана неподвижна, с широко отворени, уплашени очи, като се мъчеше да овладее страха, сгърчил на топка стомаха ѝ. Сърцето ѝ се блъскаше като пияно в гърдите.

— Пусни ме, моля те — прошепна едва, с надеждата, че ако говори тихо, няма да си проличи как трепери гласът ѝ.

— Добре — съгласи се Блейк и на устните му трепна усмивка. Диона тъкмо си отдъхна облекчено и той добави: — Ако ме целунеш.

Сега сърцето ѝ заби така лудо, че тя притисна ръце в гърдите си, сякаш можеше да го успокои.

— Аз... Само един път ли?

— Не мога да кажа — повлече Блейк с прикован в устните ѝ поглед. — Може би да, а може би не. Зависи дали ще ни хареса. За Бога, Дий, нали аз вече те целунах! Няма да нарушиш някакъв свещен обет за необвързване с пациенти. Не бих нарекъл една целувка кой знае какво обвързване.

Въпреки усилията ѝ да държи краката си плътно стиснати и да попречи на блуждаещите му пръсти, той някак си успя да ги придвижи малко по-нагоре.

— Това е само една целувка — придумваше я ласкаво, протегнал свободната си ръка към нея. — Не бъди свенлива.

Диона не беше свенлива, а ужасена, но я крепеше още мисълта, че това бе Блейк, а не Скот. Само това ѝ даде смелост да се наведе и докосне устните му толкова леко, като едва доловим повей. Отдръпна се и го загледа в очакване. Ръката му остана върху крака ѝ.

— Ти обеща! — напомни му.

— Това не беше никаква целувка — отвърна ѝ той. Изразът в очите му беше напрегнат. — Искам истинска целувка, а не някаква си детска целувчица. Отдавна не съм бил с жена. Искам да почувствам езика ти върху моя.

Тя се наведе нерешително. Не мога да понеса това, мислеше като обезумяла, после се стегна при новата връхлетяла я мисъл. Разбира се, че можеше! Можеше да понесе всичко. Вече бе преживяла най-лошото, което бе могло да ѝ се случи. А това бе просто една целувка и толкоз...

Макар устните ѝ да трепереха, Диона го целуна както той искаше и смаяна усети, че Блейк също започна да трепери. Махна ръката си от

крака ѝ и я прегърна, ала не със сила, а като гальовен жест на близост, който не я разтревожи, не предизвика безпокойството ѝ. Космите по гърдите му я гъделичкаха, долавяше леката му мъжка миризма, чувстваше топлината на тялото му. Брадата му драскаше нежната ѝ кожа, езикът му леко си играеше с нейния. Тя стоеше с отворени очи, но сега бавно ги затвори и се загуби в един свят на усещания, където тъмнината усилваше възприятията на докосванията и миризмите.

Нали това бе искала, напомни си като през мъгла. Не бе и помисляла, че то щеше да ѝ достави удоволствие, ала възбудата, започнала да пълзи по тялото ѝ, донесе със себе си топлина, която можеше да означава само наслада.

— Господи, колко хубаво миришеш! — пое си дъх Блейк, като прекъсна целувката и зарови лице в меката ямка между рамото и шията ѝ. — Какъв е този парфюм?

Диона замаяно си припомняше всички парфюми, които бе пробвала през деня в магазините.

— Съчетание от много — призна смутена.

Той се засмя и потърси отново устните ѝ. Този път целувката му беше по-дълбока, по-силна, но тя не възропта, напротив, отвърна му по същия начин и накрая Блейк се отпусна със стон върху масата.

— Възползваш се от един умиращ от глад мъж — изпъшка той, а Диона прихна.

— Надявам се Албърта да те остави без ядене — обезсърчи го допълнително и се извърна да скрие все още пламтящите си бузи.

Зае се ненужно да прибира някои дреболии, ала когато отново се обърна, видя, че Блейк не ѝ обръщаше внимание. Успя да си придаде спокоен израз и му помогна да се облече, но усещаше у него някаква решителност, която я обезпокои. Чувството не спря да я преследва и по време на вечерята, докато Сирина го забавляваше с една напълно съчинена история за тяхното пътешествие по магазините.

Какво ли си беше наумил? Беше се мъчила да скалпи и приведе в действие стигащ до нелепости план, а сега я глождеше чувството, че не тя, а той имаше таен замисъл, че бе предприел някакво свое начинание.

СЕДМА ГЛАВА

— Диона, може ли да поговоря с теб? Насаме, моля те.

Лицето на Ричард беше напрегнато и тя го изгледа внимателно, учудена от така явно прозиращата горчивина в изражението му. Хвърли поглед покрай него към вратата на кабинета и той прочете мисълта ѝ.

— Тя играе шах с Блейк — каза мрачно. Пъхна ръце в джобовете и се отправи към вратата, водеща на двора.

Диона се поколеба само миг и го последва. Не ѝ се щеше после да има приказки, че те двамата правят опити да се усамотят, но пък знаеше, че Ричард няма никакви непочтени мисли спрямо нея. И изобщо защо трябваше да се чувства виновна заради дружелюбното си отношение към него? Сирина бе продължила да показва стремеж към приятеляване с нея, а и тя самата откри, че всъщност я харесваше. Двамата с Блейк много си приличаха — със своята прямота и упоритата неотстъпчивост пред трудностите. Понякога я смущаваше мисълта, че Сирина би могла по-лесно да я следи под маската на приятелството, ала все повече ѝ се струваше, че това опасение бе породено от собствената ѝ, превърнала се в навик предпазливост, а не от някакви умишлени действия на Сирина или нейно бъдещо подозрение държание.

— Нещата не вървят ли добре? — попита Диона тихо.

Той се засмя горчиво и потри врата си.

— Ами, да ти кажа, не. Не зная защо — рече унило. — Опитвах се, но непрекъснато някъде в съзнанието ми се върти мисълта, че тя никога няма да ме обича така, както обича Блейк, че никога няма да имам за нея такова значение, каквото има той, а това ме трови, трудно ми е дори да се доближа до нея.

Преди да отговори, Диона внимателно подбра думите си, откъсвайки ги като горски цветя.

— Да се чувстваш засегнат е до известна степен нормално. Сблъсквам се с подобни ситуации непрекъснато, Ричард. Една такава

злополука действително е удар за всички близки на пострадалия. Ако е дете, може да се стигне до сериозни недоразумения между родителите или да предизвика озлоблението на другите деца в семейството. При такива обстоятелства един човек обсебва по-голяма част от вниманието, а на останалите това не им харесва и те негодуват.

— Караш ме да се срамувам и да изглеждам дребнав — изви устни Ричард в кисела гримаса.

— Ни най-малко, това просто си е човешко. — Гласът ѝ бе изпълнен с топлота и съчувствие. Очите му пробягаха по нежното ѝ, мило лице. — Всичко ще се оправи — увери го тя.

— Дали достатъчно скоро, за да бъде спасен бракът ми? — рече той посърнало. — Понякога почти я мразя и това е дяволски странно, защото причината е, че не ме обича така, както аз я обичам.

— Защо стоварваш цялата вина върху нея? — попита Диона. — Защо не насочваш част от негодуванието си към Блейк? И не мразиш, да речем, него, задето отнема цялото ѝ внимание?

Той се засмя, почти развеселен.

— Ами защото съм влюбен в нея, а не в него. Не ме засяга на кого обръща внимание... Стига да не нарани теб.

Тя изтръпна, а очите ѝ станаха огромни — дълбоки и бездънни. Във вечерния полуздрач те искряха като на котка, с цвета на старо злато.

— Как да ме нарани? — попита с пресипнал глас.

— Като те накара да се влюбиш в него — отвърна Ричард. Беше достатъчно проникателен, да може от пръв поглед да оцени ситуацията. — Наблюдавах те как се променяш през последните две седмици. И преди си беше хубава, ала Бог е свидетел, сега си зашеметяваща. Просто... сияеш. Тези нови дрехи, изражението върху лицето ти, дори начина, по който се движиш... Всичко се е променило. Той сега се нуждае от теб толкова много, че всички други са изскочили от ума му, но как ще бъде после? Когато проходи отново, пак ли ще те гледа така, сякаш очите му са залепнали за теб?

— Случвало се е пациенти да се влюбват в мен — отрони Диона.

— Не се и съмнявам, ала ти самата някога преди влюбвала ли си се в свой пациент? — попита я с неумолима настойчивост.

— Не съм влюбена в него.

Трябваше по най-неоспорим начин да обори това негово предположение, да отхвърли от себе си дори мисълта за подобна възможност. Нямаше как да е влюбена в Блейк.

— Разпознавам симптомите — възрази Ричард.

Колкото и неловък да беше разговорът, когато обсъждаха Сирина, Диона безкрайно го предпочиташе пред насоката, в която беше поел сега.

— Не строя въздушни замъци — заяви тя и сви юмруци в усилие да не се разтрепери. — Когато Блейк започне да ходи, аз си отивам и поемам друг случай. Това ми е известно от самото начало. Винаги съм била лично обвързана със своите пациенти — каза и се усмихна едва-едва.

Ето това бе всичко — просто присъщото ѝ всеотдайно внимание към неин пациент.

Ричард поклати недоверчиво глава.

— Твърде си прозорлива спрямо другите, за да си толкова сляпа по отношение на себе си — каза.

Старите страхове, познати по форма, но странно непонятни по същина, забиха нокти в стомаха ѝ. Сляпа! Тази дума, която употреби Ричард. Не, помисли си с тревога. Не бе работата в това, че бе сляпа, а че нарочно не искаше да види. Беше издигнала защитна стена между себе си и всичко, което би могло да я заплашва. Знаеше, че стената бе там, ала ако не я поглеждаше, ако не ѝ се налагаше да се крие зад нея, то можеше да се преструва, че я няма. На два пъти Блейк я беше принудил да се изправи очи в очи с миналото, което с толкова труд се бе постарала да загърби, а той така и не разбра на какво мъчително изпитание я беше подложил. Сега и Ричард, макар да използваше хладния си аналитичен ум, а не инстинктивната прозорливост, с която Блейк действаше, се опита да стори същото.

— Не съм сляпа — пророни Диона. — Зная коя съм и каква съм. Зная какво мога и какво не мога. Изпитала съм го на собствения си гръб.

— Грещиш — отвърна ѝ. Сивите му очи я гледаха замислено. — Знаеш само това, на което хората мислят, че си способна.

Беше толкова вярно, че тя почти залитна, сякаш я бяха ударили. Панически пропъди мисълта, стегна се и мобилизира всичките си душевни сили.

— Мислех, че искаш да разговаряш с мен за Сирина — напомни със спокойна твърдост и му даде да разбере, че няма намерение повече да говори за себе си.

— Така беше, но после реших да не те притеснявам. Имаш предостатъчно грижи в момента. В края на краищата, Сирина и аз сами трябва да си оправим недоразуменията, безполезно е да искаме съвет от някой друг.

Като крачеха редом, те се върнаха обратно вътре и се отправиха към кабинета. Сирина седеше с гръб към вратата и не се обърна, ала напрегнатата ѝ поза съвсем точно им подсказа какъв бе изразът на лицето ѝ. Тя мразеше да губи и влагаше всичките си старания да бие Блейк. Макар да я биваше в играта на шах, той несъмнено бе по-добър. Обикновено Сирина дивееше от възторг, ако успяваше понякога да го срази.

Блейк обаче вдигна глава, когато двамата влязоха заедно, и лицето му застина в суров, решителен израз. Очите му се присвиха.

По-късно вечерта, когато Диона надникна в спалнята, за да му пожелае лека нощ, той каза с привидно спокойствие:

— Дий, бракът на Сирина виси на косъм. Предупреждавам те — не прави нищо, поради което този косъм да се скъса. Тя обича Ричард и ако го загуби, това ще я съсипе.

— Не съм рушителка на семейства или улици — отвърна му рязко тя.

От гняв и обида по бузите ѝ избиха червени петна. Беше оставил лампата запалена, очевидно в очакване да се отбие, както обикновено, в стаята му за лека нощ, така че ясно видя заплашителния му израз. Смут и болка се примесиха с гнева ѝ и я накараха да се разтрепери вътрешно. Как той можеше дори да си помисли...

— Не съм като майка си — отрони Диона задавено, обърна се и тръшна вратата.

Побягна към стаята си, макар да чу повелителния му глас, който я догони, викайки я настойчиво.

Беше обидена и ядосана едновременно, но годините самодисциплина ѝ помогнаха да заспи дълбоко и без сънища. Когато след няколко часа я събуди звънът на будилника, се чувстваше по-добре. В следващия миг свъси вежди. Стори ѝ се, че все още го чува да

я вика, сякаш в подсъзнанието ѝ отекваше нейното име. Седна в леглото, наклони глава на една страна и се заслуша.

— Дий! Дяволите да го вземат!

След толкова изминали седмици добре можеше да разпознае тази специфична нотка в гласа му, когато я викаше. Означаваше, че го боли. Тя скочи и, както си беше по нощница, без да наметне нещо, изтича до стаята му.

Запали лампата. Блейк седеше и разтриваше левия си прасец, а лицето му бе изкривено в болезнена гримаса.

— Стъпалото също — процеди през зъби.

Диона хвана ходилото и силом върна пръстите в нормалното им положение, като заби палци във възглавничката на стъпалото, нещо натисна и разтри нужното място. Той рухна върху възглавницата, гърдите му бързо се повдигаха и спадаха, докато си поемаше въздух.

— Спокойно, ще се оправи — говореше тя и умело движеше ръце от глезена до коляното му.

Вниманието ѝ беше напълно погълнато и не забеляза начина, по който я наблюдаваше Блейк. След няколко минути изпъна крака му, размърда го в глезена, после придърпа чаршафа нагоре да го завие.

— Готово — каза и вдигна глава с усмивка.

Усмивката ѝ тутакси избледня, щом срещна погледа му. Тъмносините му очи бяха бурни и завладяващи като развълнувано море. Диона се стъписа от този взор, устните ѝ трепнаха и се разтвориха. Очите му бавно се спуснаха надолу. Тогава тя осъзна, че гърдите ѝ бяха почти на показ през тънката полупрозрачна материя на нощницата. Напрегнатото пулсиращо усещане ѝ подсказа, че зърната им се бяха втвърдили и набъбнали, ала не смееше да сведе поглед, за да се убеди. Дрехата все едно не прикриваше много.

Не можа да издържи погледа му и отвърна очи. Гъстите ѝ мигли се спуснаха да скрият мислите. Но изведнъж очите ѝ се разшириха. За малко щеше да извика, ала се спря в последната секунда.

Скочи на крака, напълно забравила за гледката, която прозрачната ѝ нощница разкриваше. Беше постигнала целта си, но не изпитваше самодоволство. Беше слисана, устата ѝ пресъхна, а сърцето ѝ удряше като с чук. Преглътна и гласът ѝ беше твърде хриплив, за да звучи не принудено:

— Май ми спомена, че си импотентен.

Мина миг, преди думите ѝ да имат въздействие. Той изглеждаше не по-малко смаян от нея, после сведе поглед надолу към краката си. Стисна челюсти и изруга на глас.

Внезапно гореща вълна заля лицето ѝ и то пламна ярко. Беше нелепо да стои така, ала не можеше да помръдне. Стоеше като омагьосана, напълно объркана от реакцията си или по-скоро поради липсата на такава. Хипнотизирана като птичка пред кобра. Сравнението ѝ се стори твърде фройдистко.

— Сигурно съм станал ясновидец — прошепна дрезгаво Блейк. — Току-що си мислех, че това нищожно парче плат върху теб може да възбуди и мъртвец.

Диона не можа дори да се усмихне. Но способността ѝ да се движи внезапно се възвърна и тя напусна стаята толкова бързо, колкото да не изглежда, че тича презглава.

Продължаваше да усеща смущаваща сухота в устата, докато събличаше издайническото прилепващо одеяние и си слагаше старата нощница. Вече нямаше нужда да се облича прелъстително. Блейк беше се справил с този важен за него проблем, а пък тя трябваше да има ум в главата и да не си играе повече с огъня.

Единственият проблем, както откри през следващите дни, беше, че той сякаш не забелязваше отново настъпилата промяна в облеклото ѝ — връщането към предишните ѝ дрехи и далеч по-скромните нощници. Не казваше нищо, ала когато бяха заедно, Диона непрекъснато чувстваше синия пламък на погледа му върху себе си. В хода на заниманията им те бяха в постоянно съприкосновение, а докато го масажираше, Блейк често обвиваше пръсти около крака ѝ и тя постепенно започна да свиква с това докосване, както и с честия допир на телата им, когато плуваха заедно в басейна.

Много по-скоро, отколкото беше очаквала, той се изправи сам, без да използва ръцете си. Олюля се за миг, но краката му издържаха и успя да запази равновесие. Трудеше се по-усърдно от който и да било друг неин пациент, твърдо решен да постави край на зависимостта си от инвалидната количка. Всяка нощ плащаше за тая своя упоритост с болезнени спазми, които го караха жестоко да страда, ала не бяха в състояние да го принудят да намали убийственото темпо, налагано от самия него. Диона вече не ръководеше тренировките му. Можеше единствено да бди и да се опитва да го възпира от прекомерни

натоварвания, с които да си причини вреда, както и да отпуска напрегнатите му мускули в края на всяка серия упражнения било с масаж или със сеанс под тангентора.

Понякога буца засядаше на гърлото ѝ, като го наблюдаваше как се напъва до крайност, със стиснати зъби и изпъкнали от усилието жили на врата. Скоро всичко щеше да свърши, работата ѝ тук щеше да е приключена и тя ще се прехвърли на следващия пациент. Блейк вече беше напълно различен човек от онзи, когото бе видяла за първи път преди близо пет месеца. Беше твърд като камък, е бакърен загар, тялото му набраздено от стегнати мускули. Беше върнал теглото си, дори качил малко отгоре, но без грам тлъстина — само здрави мускули — и имаше вид на професионален атлет. Беше ѝ трудно да анализира чувствата, които я вълнуваха, когато го съзерцаваше. Разбира се — гордост, дори някакво собственическо чувство. Ала имаше и нещо друго, нещо, което я караше да изпитва особена топлина и отмала. В същото време обаче се усещаше по-жизнена от всякога. Гледаше го, позволяваше му да я докосва, чувстваше го по-близък, отколкото изобщо бе допускала, че бе възможно. Диона познаваше този човек, познаваше непримиримата му гордост и неотстъпчивост пред трудностите, лудата му глава, която го тикаше към опасности и го караше със смях да приема всяко предизвикателство. Познаваше бързия му, остър ум, гневните изблици, нежността му. Беше ѝ познат вкусът на устните му, неговият мирис, усещането на плътта му под пръстите ѝ.

Той започна да се превръща в такава значителна част от самата нея, че когато си позволяваше да мисли за това, то я плашеше. Не биваше да допуска това да се случи. Блейк се нуждаеше от нея вече все по-малко и по-малко и някой ден в близко бъдеще той щеше да се върне отново към работата си, а тя щеше да си отиде. За първи път мисълта за заминаването ѝ се стори мъчителна. Обичаше тази просторна, прохладна къща, гладките плочи на пода, ведрината на белите стени. Дългите летни дни, прекарани заедно с него в басейна, споделеният смях, часовете на труд, дори потта и сълзите бяха изковали спойка, свързваща ги по начин, който Диона не знаеше дали бе по силите ѝ да понесе.

Не беше лесно да признае, че го обича, но отмина лятото, заизнизваха се и позлатените есенни дни и тя престана опитите да

крие този факт от себе си. Беше минала през достатъчно премеждия, беше преживяла твърде много в миналото, за да се самозаблуждава дълго. Горчиво-сладка беше мисълта, че най-сетне обича мъж, защото не очакваше от това да излезе нещо. Да го обича беше едно, ала съвсем друго — да му позволи той да я обича. Душата ѝ се стягаше, когато го гледаше, очите ѝ се замъгляваха от непонятна тъга, но Диона се хвърли с една-единствена решимост, обсебила ума ѝ, да натрупа колкото можеше повече спомени, да не позволи на минали сенки да помрачат оставащото им време, през което още можеха да бъдат заедно. Събираше като златни песъчинки и като съкровище пазеше гърления му смях, гневните проклетия, когато краката не го слушаха, трапчинката, появяваща се на бузата му, когато вдигаше глава и я поглеждаше с ликуваща усмивка при всеки успех.

Блейк беше толкова пълен с живот, толкова по мъжки енергичен, че имаше нужда от жена във всеки смисъл на думата. Тя го обичаше, ала беше наясно, че не може да го задоволи по начина, който бе най-важен за него. Той беше в голяма степен човек от плът и кръв и тази част от неговата същност започваше да става все по-очевидна с всеки изминал ден, да се изиявява все по-силно с възвръщането на властта над собственото му тяло. Диона не искаше да го товари с хаоса на мрачните си спомени, който лежеше под повърхността на привидното ѝ спокойствие и уравновесеност. Това заплетено кълбо от страх, болка и печал бе нейно бреме. Нямаше да го кара да се чувства виновен, че се бе влюбила в него. Дори това да я убиеше, да я разкъсаше на парчета отвътре, тя щеше да запази отношенията им без сътресения, такива, каквито бяха, щеше да насочва и води лечението му през останалите седмици, щеше да празнува заедно с него първите му, така важни стъпки, а после тихо щеше да си отиде. Години бе правила точно това, отдавала бе тялото и душата си на пациентите... Не, ако трябваше да е безмилостно откровена, то никога преди не беше отдавала така душата и тялото си, както на Блейк, само на него. Той така и нямаше да го узнае. Диона щеше да се сбогува с усмивка, щеше да си отиде, а Блейк отново щеше да вземе живота си в ръце. Може би щеше да си спомня понякога за нея, а може би и не.

Очите ѝ бяха като фотоапарат, който неуморно, с жадна ненаситност запечатваше неговия образ и го проектираше безспир в съзнанието ѝ, в сънищата, във всяка частица от нейното същество.

И ето, че една сутрин тя влезе в стаята му и го завари да лежи по гръб, втренчил се с някаква неистова съсредоточеност в краката си.

— Гледай! — изсумтя и Диона погледна.

Пот беше избила по лицето му, ръцете бяха стиснати в юмруци, а пръстите на краката му се помръднаха... Той отметна назад глава и ѝ хвърли ликуваща, победоносна усмивка. Вътрешният ѝ обектив прещрака и пред очите ѝ изплува друга картина — навъсенният поглед, който ѝ отправи една вечер, когато го победи в проточила се шахматна схватка и Блейк се развилня по същия начин, както когато я изненада за първи път в салона да вдига щанги. Засмян или намръщен, той беше най-хубавото нещо, случвало се някога в живота ѝ, и тя не можеше да му се нагледа.

Просто не беше справедливо един мъж, така богат с качествата си, така надарен с всички ценности на мъжествеността, да я омайва със своята сила, със смеха и жизнеността си, а Диона да знае, че ѝ бе недостъпен.

Дълбоко в дивните ѝ златисти очи се спотайваше цял един свят на безмълвно страдание и макар в чуждо присъствие тя напълно да се владееше, насаме чертите ѝ отразяваха тази тиха печал.

Беше толкова погълната от откритието за своята любов и от съжаление за това, което не бе писано да бъде, че не забеляза в онзи миг проникателния син поглед, който разпозна изживяваната от нея болка и реши да разбере причината.

Когато първите дни на ноември понамалиха изпепеляващата жегата на Финикс до поносимите двадесетина градуса, решителният момент, от който толкова се беше страхувала и при все това неуморно се бе трудила за настъпването му, най-после дойде. Блейк беше на успоредката цяла сутрин и влачеше крака в буквалния смисъл, толкова потен, че спортните му гащета бяха потъмнели и залепнали за тялото. Тя самата беше така изтощена от навеждане и изправяне, от това, да стои клекнала до него и да движи стъпалата му, че по едно време рухна на пода?

— Нека си починем малко — изпухтя задъхана.

Ноздрите му се разшириха и той издаде звук, наподобяващ заплашителното ръмжене на звяр. С ръце, стиснали лоста, и оголени зъби, Блейк напрегна мускули и за кой ли път напъна отново. Десният му крак помръдна конвулсивно напред. Див вик се изтръгна от гърдите

му и той увисна на лоста, а главата му клюмна. Разтреперана, Диона скочи и протегна ръце към него, но преди да го докосне, Блейк изпъна пак рамене и започна нов агонизиращ опит с левия крак. Отметна глава назад, загълта въздух с отворена уста, а всеки мускул на тялото му изпъкна от напрежение, когато най-сетне и левият крак се премести, влачейки се малко повече от другия, но все пак помръдна напред. Тя стоеше като вкоренена отстрани и лицето ѝ бе мокро от сълзи, стичащи се тихо и неусетно.

— Проклятие — промърмори той на себе си, като се тресеше от неимоверното усилие, което му струваше опитът да направи още една крачка. — Дай пак!

Диона не можа да издържи повече и със задавен вик се спусна натам, обви ръце около кръста му и скри лице на потното рамо. Блейк се олюля, ала запази равновесие и я притисна толкова силно с жилавите си ръце, че тя изстена от болка.

— Ах ти, магьоснице! — изпъшка той и зарови пръсти в разпилените ѝ коси. Усука стиснатия кичур черна грива и отметна леко главата ѝ назад, за да го откъсне от рамото си и да види мокрите ѝ страни, блестящите, плувнали в сълзи очи, треперещите устни. — Ти, упорита, красива вълшебнице, ти, дете за косата ме издърпа от тази инвалидна количка! Шшш, не плачи — добави с променен тон, преливащ от нежност. Наведе се и бавно попи с устни капките върху ресниците ѝ. — Не плачи... — повтаряше тихо и следваше дирите, оставени от сълзите по бузите ѝ и надолу към устните, откъдето ги облиза с език. — Смей се с мен, скъпа, празнувай с мен! Да гръмнем шампанско! Само ако знаеш какво означава това за мен! Край, никакви сълзи — шепнеше и изписваше думите върху лицето ѝ, а когато и последната отзвуча, устните му останаха върху нейните.

Диона сяпо се бе вкопчила в него, чуваше гласа му, но смисълът на думите не стигаше до съзнанието ѝ. Ръцете му бяха живи вериги, които я държаха прикована до тялото му, голите му крака опираха нейните, гърдите ѝ се притискаха в тъмно окосмената му гръд, а тя не се страхуваше. Не и от Блейк. Неговият вкус беше силен и опиващ, езикът му настойчив, търсещ, завоевателен. Диона неволно отвърна на целувката му, правейки свои собствени открития. Той лекичко захапа езика ѝ, после го всмукна в устата си, а тя слисано понечи да се отдръпне. Коленете ѝ се подгънаха и увисна, подпряна върху него,

което се оказа достатъчно, за да наруши нестабилното му равновесие. Блейк залитна настрани и двамата се срутиха на пода в плетеница от ръце и крака, ала той така и не я пусна. Отново и отново устните му намираха нейните, искаха неща, които Диона не знаеше как да даде, но и доставяха безумно, непознато удоволствие, което я олюляваше като дърво под ураганен вятър.

Ноктите ѝ се забиха в раменете му и тя се притисна в него с безразсъдното желание да усили усещането на допира. Нито веднъж не се сети за Скот. Блейк беше нейния свят. Неговата миризма на мъжка пот пълнеше ноздрите ѝ, неговата хлъзгава и гореща кожа чувстваше под пръстите си, неговия непоносимо възбуждащ вкус усещаше в устата си. В един незнаен миг целувките му бяха престанали да бъдат израз на ликуване и тържество и се превърнаха в чисто мъжки — искащи, даващи, разтърсващи. А може и изобщо да не са били ликуващи, мислеше Диона замаяно.

Внезапно той се откъсна от устните ѝ и зарови лице в меката извивка на шията ѝ. Когато проговори, гласът му бе дрезгав от сподавен смях:

— Забелязала ли си колко време прекарваме с теб в търкаляне по пода?

В това имаше повече горчива истина, отколкото шега, ала в състоянието на изострени чувства, в което беше изпаднала, тя го възприе откъм забавната му страна и избухна неудържимо. Блейк се приповдигна на лакът и я загледа с особен блясък в очите. Синевата им сякаш бе озарена от вътрешен, невидим пламък. Протегна ръка и я пхна под тениската ѝ, остави я да лежи леко и ласкаво върху голата плът. Интимното, но не заплашително докосване я укроти почти тутакси, Диона притихна и прикова в него огромните си, неразгадаеми очи, в които все още проблясваха сълзи.

— Случаят несъмнено плаче за шампанско — промърмори той, наведе се и притисна леко устни в нейните, после бързо се отдръпна, преди наново да се възроди откривателският му плам.

Тя беше се посъвзела и донякъде възвърнала самообладанието си.

— Определено за шампанско! — потвърди с готовност. — Ала първо да станем от земята.

Скочи пъргаво на крака и му протегна ръка. Блейк се подпря, намести ходилата си в удобно положение и като я хвана с две ръце за лакътя, използва нейната ръка за лост, с помощта, на който да се изправи. Напегна се, успя да стане, за миг се олюля, но запази равновесие.

— И сега какво? — попита.

Друг би решил, че въпросът се отнасяше за следващите близки минути, ала Диона го познаваше толкова добре, живееше в такова съзвучие с мислите му, че знаеше за какво пита. За по-нататъшния процес на лечението.

— Повторения — отвърна му. — Колкото повече го правиш, толкова по-лесно ще става. От друга страна обаче не се насилвай прекалено, за да не направиш някоя беля. Човек става несръчен, когато е уморен, може да паднеш и да си счупиш ръка или крак и тогава загубеното време ще създаде истински трудности.

— Каж ми точен срок! — настоя Блейк.

Тя поклати неодобрително глава, макар да ѝ бе известна тази негова припряност. Беше нетърпелив, не умееше да чака и пришпорваше дори самия себе си.

— До седмица ти гарантирам прилична форма — не му позволи да пришпорва и нея. — Но твърдо ще мога да изпълня обещанието си да проходиш чак за Коледа.

— Шест седмици — пресметна той.

— С бастун — додаде бързо Диона.

Блейк я изгледа.

— Без бастун — отвърна натъртено.

Тя повдигна рамене. Ако си бе наумил да ходи без бастун, значи най-вероятно така и щеше да направи.

— Смятах да се захвана пак с работата си — заяви той, като не сваляше поглед от нея.

Диона вдигна очи и се почувства уловена в мрежата на синия му взор, оплетена като безпомощна муха в здрава паяжина.

— Бих могъл да го направя още сега, ала не искам това да попречи на терапията — продължи Блейк. — Какво ще кажеш за началото на годината? Напреднал ли ще съм достатъчно, та работата да не е пречка за по-нататъшното ми подобрение?

Гърлото ѝ се сви. В началото на новата година тя вече нямаше да бъде тук. Преглътна и каза с тих, но равен глас:

— Дотогава ще си приключил с терапията и можеш да се върнеш към обичайното си всекидневие. Ако искаш да продължиш тренировъчната програма, това зависи от теб. Имаш каквото ти трябва — цялото оборудване, необходимите съоръжения са тук. Няма да ти се налага да работиш толкова усилено като досега, защото основите са изградени и нулевата точка е преодоляна. Това, което трябва да правиш в случай, че желаеш да продължиш, е да поддържаш сегашното си ниво, а това няма да изисква толкова напрегнати занимания. Ако искаш, мога да ти съставя програма, която да си следваш, за да съхраниш настоящата добра форма.

От очите му изригнаха сини мълнии.

— Какво значи „да си следвам“? — попита раздразнено и я хвана за китката. Пръстите му се склчиха здраво около нея.

Диона се чувстваше пред вътрешен срыв. Нима той не разбираше, че лечението бе приключило и тя трябваше да си замине? Всъщност може и да не си даваше сметка за това. Пациентите обикновено биваха толкова погълнати от себе си, от хода на своето възстановяване, че и през ум не им минаваше за чуждите задължения, живееха сякаш извън останалата действителност. Нея самата от седмици я терзаше съзнанието, че скоро трябваше да го напусне, беше време Блейк също да го проумее.

— Няма да съм тук — отвърна му кротко и изпъна рамене. — Аз съм терапевт, с това си изкарвам хляба. Дотогава ще съм поела друг случай. Ти повече няма да имаш нужда от мен — ще ходиш, ще работиш, всичко, което си правил и преди... Макар да трябва малко да изчакаш със следващото катерене по планините.

— Ти си моят терапевт — натърти той на притежанието и я стисна по-силно.

Диона се засмя тъжно.

— Собственическите ти чувства са естествени. От месеци сме се уединили в един наш свят и ти беше зависим от мен повече от когото и да било друг в живота, с изключение на майка си. Представата ти сега е изкривена, ала когато започнеш отново работа и се върнеш към обичайното си всекидневие, всичко ще си дойде на мястото. Повярвай ми, само месец след като си отида, ти няма дори да си спомняш за мен.

Под бронзовия му тен изби тъмна червенина.

— Да не искаш да кажеш, че просто ще обърнеш гръб и ще си тръгнеш? — попита с невярващи нотки в гласа.

Тя се разтрепери. Губеше всякаква почва под краката си. Очите ѝ се напълниха със сълзи. От години вече не плачеше, беше се отучила още в детството, но тук май ѝ се случваше често, Блейк беше разклатил дълго граденото ѝ самообладание. Диона се разрида в ръцете му и се усмихна през сълзи.

— Да не мислиш, че ми е толкова лесно? Аз също... преживявах, вълнувах се, не ми е било безразлично. Винаги... малко се влюбвам в пациентите си. Ала това минава... Ти ще възобновиш предишния си живот, а аз ще отида при друг пациент и...

— Проклет да съм, ако те оставя да идеш при друг мъж и да се влюбиш в него! — прекъсна я разгорещено той. Ноздрите му потръпваха.

Без да иска, тя се разсмя.

— Не е задължително всичките ми пациенти да са мъже. Голяма част от тях са деца.

— Не е там работата — изопна се изведнъж лицето му. — Аз още имам нужда от теб — натърти Блейк.

— Ох, Блейк... — отрони Диона полу с хлип, полу със смях. — Минавала съм през това безброй пъти. Аз съм един навик, една опора, нищо повече, а ти дори не се нуждаеш вече от тази опора. Ако си тръгна още днес, пак ще си добре.

— Това е въпрос на гледна точка — изсумтя той. Повдигна ръката ѝ, потърка я в брадясалата си буза, после докосна с устни пръстите ѝ. — Нахлу в живота ми, завзе къщата ми, дните ми, мене... Как мислиш, че се забравя един ураган?

— Дори и да не ме забравиш, един ден, и то много скоро, ще откриеш, че повече нямаш нужда от мен. Хайде — добави тя кратко, с преднамерено оживление в гласа. — Какво става с шампанското?

Пиха шампанско. Блейк събра всички и бързо видяха дъното на бутилката. Анхела прие новината за успеха на Блейк като ахна сподавено. Албърта се забрави дотолкова, че отправи на Диона самодоволна съучастническа усмивка и изпи три чаши. Мургавото, мрачно лице на Мигел изведнъж просветна, озарявайки се от първата усмивка, която Диона зърна върху него. Той вдигна чашата си към

Блейк в мълчалива наздравица, а щом очите на двамата мъже се срещнаха, в тях се мярна за миг някакъв само техничен спомен.

По време на вечерята се разля още една бутилка шампанско. Когато Блейк обяви добрата новина, Сирина се хвърли в обятията му, тялото ѝ се разтrese от сълзи на облекчение. Трябваше им известно време, за да я успокоят, тя беше като обезумяла от радост. Лицето на Ричард, чийто израз ставаше все по-напрегнат и затворен с течение на всяка изминала седмица, изведнъж се отпусна, сякаш тежестта на цялата вселена се стовари от плещите му.

— Слава Богу! — каза от все сърце. — Най-сетне мога да се отдам на това свое нервно разстройство, което отлагам вече две години.

Всички се разсмяха, а Блейк се обади:

— Ако някой заслужава дълъг отдых, то това си ти. Веднага щом отново се впрегна в работа, ти се освобождаваш от задължения най-малко за месец.

Ричард повдигна уморено рамене.

— Няма да откажа — рече.

Сирина хвърли на мъжа си решителен, изпълнен с радостно оживление поглед.

— Какво ще кажеш за Хаваите? Можем цял месец да прекараме в рая. Няма да ставаме от плажа.

Ричард сви устни.

— Може би по-късно. Мисля, че просто имам нужда да остана за малко насаме със себе си.

Сирина се облегна назад, сякаш я беше зашлевил. Пребледня. Блейк погледна сестра си и, разбрал потресението ѝ, в очите му проблесна гняв. Диона го докосна по ръкава, за да го възпре. Каквито и търкания да имаше между Сирина и Ричард, те трябваше да ги изгледят сами. Блейк не биваше непрекъснато да проправя пъртина на сестра си, това всъщност пораждаше голяма част от недоразуменията. Той беше толкова важен за нея, че Ричард се чувстваше незначим.

След миг Сирина се съвзе и вдигна глава, като че забележката на Ричард изобщо не я бе засегнала. Диона може само да се възхити на високия ѝ дух. Беше горда и упорита жена. Съвсем излишно беше брат ѝ да води битките вместо нея. Единствено бе нужно тя самата да го проумее и да накара Блейк също да го разбере.

Вечерята представляваше поразителна смесица на ястия, които нормално не се поднасяха заедно, и Диона заподозря, че Албърта още празнуваше. Когато пълнената кокошка бе последвана от риба, тя вече беше сигурна, че трите чаши шампанско ѝ бяха дошли в повече. Направи грешка да хвърли поглед към Блейк и едва сдържаният смях, изписан на лицето му, дойде в повече и на нея. Внезапно всички на масата избухнаха в смях, който пропъди тягостното мълчание, увиснало след сцената отпреди малко.

За да не наранят чувствата на Албърта, положиха героични усилия да изядат всичко, сложено пред тях, въпреки че тя явно се беше увлякла и приготвила значително по-голямо количество от обикновено. И хубаво, че я биваше като готвачка дори в пийнало състояние, инак старанията им щяха да се окажат непосилни.

От време на време от кухнята започна да се разнася тананикане и само мисълта, че Албърта, а не някой друг пееше, беше достатъчна да предизвика нов пристъп на веселие. Те пак прихнаха, а Диона се смя, докато я заболя коремът. Шампанското очевидно също си беше казало думата и тя подозираше, че в момента всяко нещо би ги разсмяло.

Беше станало много по-късно от обичайното, когато Сирина и Ричард си тръгнаха и, ако не друго, виното изглежда бе скъсило дистанцията помежду им. Наложиха се Ричард да подкрепя залитащата си съпруга до колата. Сирина направо висеше върху му и се смееше като смахната. Диона беше горе-долу по-трезва, за да може да прецени и да се зарадва, че на Ричард алкохолът му понасяше сравнително добре, защото той щеше да шофира. Но беше същевременно достатъчно пияна, за да я връхлети нов пристъп на смях, когато си помисли колко добре си беше Блейк, че все още използваше инвалидната количка, иначе, ако ходеше и трябваше да ѝ помага, никога не би могъл да се справи и да я качи нагоре по стълбите в това ѝ състояние.

Той настоя тя да му помогне да се съблече и Диона го сложи да си легне като малко дете. Наведе се да оправи чаршафа, а Блейк я хвана за ръката и я дръпна. След изпитото шампанско чувството ѝ за равновесие не беше на най-доброто си ниво и тя се стовари върху него. Той прекъсна кискането ѝ с бавна, съннена целувка, понаместил я и я притиснал в обятията си.

— Спи с мен — каза, затвори очи и тутакси сам заспа.

Диона се усмихна малко тъжно. Всички лампи още горяха, а тя беше облечена с официалната си рокля в тъмносиньо, сложила я специално за празничния случай. Не биваше да пие чак толкова. След минута-две лекичко се освободи от поотпусналата се в съня му прегръдка и се измъкна от леглото. Угаси лампите и се отправи към стаята си. Съблече роклята и небрежно я пусна на пода. Също заспа дълбоко и на следната сутрин се събуди с ужасно главоболие и примамливото желание да остане цял ден в леглото.

С бъдеща възхищение, ала и немалка болка, сила на волята, калена чрез желязна самодисциплина, Диона стана, взе душ и се захвана с обичайните дейности и задължения. Шампанското не се бе отразило на Блейк в същата степен и той беше свеж и бодър, както обикновено напоследък, готов за упражненията. Тя му помогна да загрее, после го остави да продължи сам и отиде да глътне два аспирина.

Тъкмо се канеше да слезе пак долу и се появи Сирина — сияеща, с извити в непомрачима усмивка устни.

— Привет! — възкликна жизнерадостно. — Къде е Блейк?

Диона ѝ отговори и тя заяви:

— Чудесно! Идвам при теб, не при него. Искях само да те попитам как върви преследването?

Отне ѝ няколко мига, преди да схване какво имаше предвид Сирина. Нейният таен „план“ да съблазнява Блейк се оказа толкова краткотраен, че като го гледаше сега след време, ѝ се стори глупаво, задето се бе тревожила за толкова незначително нещо. Други тревоги бяха обсебили вниманието и грижите ѝ.

— Всичко е наред — отговори и се усмихна насила. — Смятам, че при теб също всичко е наред. Изглеждаш тази сутрин по-добре от очакваното.

Сирина ѝ намигна.

— Май не трябваше да пия толкова много — призна без следа от угризения. — Просто не беше случай за изтърване. Взех пример от теб — щом ти можеш да преследваш мъжа, когото искаш, защо и аз да не мога? Та той ми е съпруг, за Бога! Тъй че снощи го прелъстих.

Въпреки цепещото я главоболие, Диона се разсмя. Сирина също се засмя.

— Войната още не е спечелена, но си възвърнах някои от изгубените територии. Решила съм да забременея.

— Смяташ ли, че е разумно?

Толкова много неща можеха да се объркат. Ако бракът ѝ се провалеше, тогава Сирина щеше сама да отглежда детето. Или пък ако Ричард останеше заради бебето, то положението би било трудно поносимо, нетърпимо за всички, които имаха отношение.

— Познавам Ричард — обади се Сирина уверено. — Той ми е обиден и ще му трябва известно време, докато ми прости, ала съм напълно сигурна, че ме обича. Да имам дете от него ще му покаже, че аз също много го обичам.

— Това, от което той наистина има нужда, е да знае, че го обичаш повече от Блейк — рече Диона.

Чувстваше се малко неловко да дава съвети. Какво знаеше тя за любовта? Собственият ѝ кратък опит в брачния живот беше катастрофален.

— То си е така! Обичам Ричард съвсем по друг начин от Блейк.

— Ако се изправиш пред ситуация, когато можеш да спасиш само един от тях, не двамата, кого ще избавиш?

Сирина пребледня и я зяпна втренчено.

— Помисли върху това — каза меко Диона. — Ето какво иска Ричард. Вашият брачен обет е бил да се отречете от всички останали.

— Казваш ми, че трябва да оставя Блейк, да го изключа от живота си?

— Не напълно, просто да ограничиш времето, което му посвещаващ.

— И да не идвам на вечеря всеки ден, така ли?

— Сигурна съм, че Ричард се чуди коя от двете къщи смяташ за свой дом.

Сирина беше борбена натура. Тя осъзна думите ѝ и за миг изглеждаше уплашена. После изпъна рамене и вирна брадичка.

— Права си — каза твърдо. — И си едно чудо! — Спусна се и сепна Диона с невъздържана прегръдка. — Горкият Ричард, не знае какво го чака! Ще го обсипя, направо ще го задуша с нежност и любеща грижовност. А ти ще бъдеш кръстница на бебето! — добави тържествуващо и хитро намигна.

— Ще го запомня — отвърна Диона, но след като Сирина си тръгна, се почуди дали самата Сирина ще го помни дълго. По това време Диона отдавна щеше да е далеч оттук.

ОСМА ГЛАВА

На другия ден, без да спомене на някого, Диона започна да си урежда поемането на нов случай. Щеше да си даде малко време, за да отшуми болката от загубата на Блейк, да свикне да се събужда сутрин с мисълта, че него го няма в съседната стая. Смяташе да започне със следващия пациент в края на януари. Веднага след Нова година Блейк се връщаше на работа и тя щеше да си тръгне, вероятно там някъде.

Сега, когато успехът беше на една ръка разстояние, Блейк наблюдаваше върху тренировките по-усилено и от преди. Диона изостави опитите си да обуздава прекомерните му напъни. Наблюдаваше го как се мъчи на успоредката, целият плувнал в пот, как ругае непрестанно като заклинание срещу болката и умората, а когато изнемогваше дотолкова, че не бе в състояние да продължи, тя масажираше изтощеното му тяло, прачеше го в басейна, после пак го масажираше. Следеше диетата му по-строго от когато и да било, като знаеше колко много се нуждае от силна храна точно в момента. Когато нощем краката му се сгърчваха от спазми, Диона ги разтриваше. За него спиране нямаше.

Беше време да остави инвалидната количка. Тя му купи проходилка — полупреграда на четири крака, която му осигуряваше нужното равновесие и стабилност, както и задоволството да върви на собствен ход. За него то бе толкова голямо, че охотно търпеше мудността на това придвижване и неимоверните усилия, които му струваше.

Той не повдигна дума за внезапното отсъствие на Сирина от вечерната трапеза, а Албърта незабавно нагоди както менюто, така и приготвяното количество. Пълният набор от ястия почти напълно изчезна. Вместо това тя започна да сервира малка, лека вечеря и Диона често заварваше на масата свещи и гарафа с вино. Интимната атмосфера беше още един шип, който раздираше сърцето ѝ, но така, както Блейк изтрайваше болката от терапията, така и тя посрещаше

своята мъка. Бяха и останали само броени дни с него, а те летяха така бързо, та имаше чувството, че се бе спуснала да гони и лови сенки.

В Деня на благодарността, следвайки упътванията на Блейк, Диона караше към дома на Сирина, където бяха канени на вечеря. Ако не се смяташе транспортирането му от болницата до вкъщи, това беше първото излизане на Блейк след злополуката и той седеше като вкаменен, с изопнато от напрежение тяло, сякаш всичките му сетива се надпреварваха да попият усещането. За две години Скотсдейл беше се променил, колите бяха различни, облеклото не беше същото. Диона се чудеше дали и небето над пустинята не му се струваше по-синьо, а слънцето по-ярко.

— Кога ще мога да шофирам? — попита я по едно време.

— Когато рефлексите ти станат достатъчно бързи. Скоро — обеща му разсеяно.

Тя самата рядко караше кола и трябваше да внимава какво прави. Подскочи, когато ръката му легна на коляното ѝ, после се плъзна под полата и потупа бедрото.

— Следващата седмица започвам да тренирам — каза Блейк. — Ще отидем в пустинята, далеч от движението.

— Да, добре — отвърна Диона със свит от напрежение глас.

Топлата му длан продължаваше да лежи върху крака ѝ. Докосванията му не бяха новост, често се случваше да се допре до нея, даряваше я с целувки и потупвания, ала сега, когато не беше облечена с обичайните шорти, жестът изглеждаше някак непривичен, далеч по-интимен.

Устните му се извиха в усмивка.

— Харесва ми тази рокля — забеляза.

Тя го стрелна под око. Той очевидно харесваше всяка нейна рокля. Определено си падаше по краката. Блейк се примъкна по-близо и наведе глава да помирише парфюма ѝ, сложен специално за случая. Топлият му дъх я погъделичка, преди да усети устните му върху шията си. В същото време ръката му се плъзна по-нагоре и колата се метна опасно встрани, докато Диона успее да извърти кормилото и да я изправи.

— Престани! — избухна тя, като безуспешно опитваше да избута ръката му. — Пречиш ми! И бездруго не карам добре.

— Ами тогава хвани волана с две ръце — посъветва я той със смях. — И аз съм в тази кола, както се сещаш. Как бих направил нещо, та да се блъснем?

— Ах ти, негодник! — извика Диона, когато пръстите му започнаха да я галят напред-назад по бедрото. — По дяволите, Блейк, няма ли да престанеш! Не съм ти кукла за игра!

— Аз не си играя — промърмори той. Пръстите му поеха понагоре.

Тя безразсъдно пусна кормилото и го хвана с две ръце за китката. Колата поднесе силно и Блейк най-сетне си махна ръката, сграбчи волана, като изруга, и успя да овладее машината.

— Май е по-добре да започна да карам още отсега — подхвърли.

— По-добре е да идеш пеш до Сирина! — озъби му се Диона с пламнало лице.

Той отметна глава и се разсмя.

— Не можеш да си представиш колко хубаво прозвуча това, драга моя! Ще ми отнеме малко време, но мога да го направя! Господи, отново се чувствам като човек!

Тя внезапно осъзна, че духът му бе на седмото небе — естествен резултат от постигнатата победа и усещането да е във вкъщи, на воля. Беше луд от удоволствие, опиянен от новооткритата свобода, избавен от оковите на собственото си тяло. Ала все пак се намираха в кола и Диона се опасяваше да не стане някоя беля.

— Сериозно ти говоря да спреш с лудориите! — каза му остро.

Блейк се усмихна бавно, с една спираща дъха усмивка.

— Уважаема, ако реша да правя лудории, ти първа ще го разбереш.

— Защо не започнеш работа още утре? — тръсна глава ядно.

— През празниците е затворено. Няма какво да правя.

— Аз ще ти намеря какво да правиш! — закани се Диона.

— Какво например?

— Ще си събираш зъбите от паважа!

Той вдигна ръце в престорена уплаха.

— Добре де, добре! Ще бъда послушен. Инак следващото нещо е да ме пратиш в леглото без вечеря. Не че ще имам нещо против да си легна всъщност, защото винаги идваш да ме завиеш и мога да те гледам как припкаш наоколо в онези твои нощнички, дето ги смяташ

за уж много скромни и благоприлични... Къщата на Сирина е онази с каменните основи и дървения втори етаж.

Последното навигаторско указание Блейк направи тъкмо когато тя се канеше да го скастри отново. Диона зави по стръмния път нагоре, където къщата се гушеше току в полите на планината. Докато слезе и заобиколи колата, за да помогне на Блейк да се пребори с проходилката, Сирина и Ричард излязоха на верандата да ги посрещнат.

Стъпалата бяха проблем за Блейк, но той ги преодоля. Сирина го наблюдаваше с тревожен израз, ала не изтича да му помогне. Стоеше твърдо до Ричард, хванала го под ръка. Диона вървеше на едно стъпало зад Блейк не от раболепие, а за да го подхване, ако случайно се спънеше. Той се обърна през рамо и се усмихна.

— Не е зле, а?

— Същински козел — отвърна му тя, като само Блейк схвана скрития смисъл.

Отправи ѝ още една от своите зашеметяващи усмивки.

— Имаш пред вид пъргав планински козел?

Диона сви рамене.

— Козелът си е козел и нищо друго, освен козел.

Очите му обещаха отмъщение, но за момента не я грозеше опасност. А ако предприемеше нещо на връщане, тогава тя щеше да излезе от колата и да върви пеш!

Традиционната за случая вечеря ги накара да пъшкат още преди да бе приключила. После Блейк и Ричард се оттеглиха да говорят по работа, а Диона помогна на Сирина да разтребят масата. Имаха готвачка, ала Сирина спомена, че я е пуснала в почивка до края на седмицата.

— Нямам нищо против да съм сама с Ричард — осведоми тя Диона и се подсмихна.

— Добре ли върви операция „На лов за мъжа“? — попита Диона.

— Горе-долу — засмя се Сирина. — Понякога успявам да... ъ... подкопая съпротивата му. После пак става леден към мен. Но смятам, че съм на път да спечеля битката. Между другото, забеляза, че вече съм спряла да ходя при Блейк всеки ден.

— Попита ли те нещо?

— Кой, Ричард? За нищо на света! Ала ми се обажда всеки следобед за някоя дреболия, като че ми прави проверки.

Те си размениха някои забележки за магарешкия инат и мъжкото твърдоглавие като цяло, а когато привършиха с почистването на кухнята и най-после се появиха в гостната, завариха Блейк и Ричард все така увлечени в разговор за компанията и някакви предстоящи проекти. Двете се спогледаха и свиха рамене. Изуха обувките си и се настаняха пред телевизора. Сирина натисна дистанционното и на екрана се появиха два футболни отбора, носещи се вихрено един срещу друг.

След десетина минути мъжете прекратиха служебния разговор и се присъединиха към тях. Диона обичаше футбол и нямаше нищо против да гледа мача, а както изглеждаше, Сирина също бе почитателка на този спорт. Отначало Диона не обърна внимание на праметнатата през рамото ѝ ръка, която си лежеше там най-небрежно. Постепенно докосването стана по-осезаемо, пръстите помилваха шията ѝ. Без да бе наясно как се бе случило, тя видя, че седи облегната на гърдите му, а Блейк силно я прегръща.

Стреснатото ѝ дръпване докара лукава усмивка върху устните му, но той само още по-здраво я притисна.

— Шшт. Просто си гледай — промърмори.

Диона беше толкова смутена, че нищо от видяното не стигаше до съзнанието ѝ, ала излъчваната от тялото му топлина, като че я накара да се поотпусне. Блейк нямаше как да не се държи прилично тук, така че тя можеше свободно да вкуси и да се наслади на усещането, да вдишва замайващата му миризма. И бездруго скоро щяха да ѝ останат единствено спомените за него.

Времето минаваше бързо. Не беше за вярване, но пак огладняха и всеки правеше периодични курсове до хладилника, където си спретваше огромни сандвичи с пуешко месо, маруля и домати или каквото там намереше. Сладокусникът Блейк погълна остатък от яagodовата торта. Атмосферата беше непринудена и приятна и стана обект на коментара му по обратния път към вкъщи късно вечерта.

— Сирина и Ричард изглежда са си поогладили разногласията — обади се, като ѝ хвърли кос поглед на слабата светлина от таблото.

— Мисля, че я карат добре — отвърна предпазливо Диона с невъзмутим тон. Нямаше намерение да разгласява какво ѝ беше казала

Сирина.

Когато се прибраха, тя го погледна право в очите и се усмихна.

— Наистина смятам, че повече е излишно да те завивам — рече с доловима язвителност. — Вече си голям, а и сега си напълно подвижен. Ще се видим сутринта. Лека нощ.

Влезе в стаята си и го чу да имитира отчаяното писукане на пиле, при това така сполучливо, че прехапа устни, за да не се разсмее на глас. Чудовище!

Ала след някой и друг час, когато викът му я изтръгна от дълбок сън, Диона не се поколеба. Побърза да отиде в спалнята му и щракна лампата. Той лежеше по корем, безпомощно омотан в чаршафа при опита да достигне левия си крак.

— Кротко, успокой се — заговори му тя, докато оголи и бързо взе да разтрива схванатия прасец.

След малко, щом болката отзвуча, Блейк се отпусна облекчено.

— Колко ще продължава всичко това? — избоботи, заровил лице във възглавницата.

— Докато мускулите ти свикнат на натоварването и прекомерните изисквания, които им поставяш. Но не е толкова зле, колкото беше. Ето, десният крак вече много по-рядко ти се схваща от преди.

— Така е, обаче левият от самото начало се влочи повече от десния. Ще си остана куц, нали?

— Това никой не може да знае, ала какво значение има? Ще изглеждаш чаровен и неустоим с бастунче.

Той се разсмя и се претърколи по гръб, като омота чаршафа още повече. Въпреки заканата си от снощи, Диона се наведе и несъзнателно взе да го оправя.

— Успял си да пометеш леглото като природно бедствие — отбеляза не без основание.

— Спах неспокойно тази нощ — отвърна. Гласът му внезапно бе станал дрезгав.

Тя вдигна глава и ръцете ѝ замръзнаха във въздуха. Блейк се бе вторачил в нея с прикован в гърдите ѝ поглед. В очите му се четеше такова необуздано желание, такава стръв, че Диона би побягнала, ако имаше сили за това и не се чувстваше като вцепенена. Продължи да

седи на ръба на леглото, хипнотизирана от погледа му, който любовно и с неприкрита страст обхождаше женствените извивки на тялото ѝ.

— Драга, това, което вършиш с мен, си е чисто престъпление — изстена той с пресеклив глас.

Тя почувства странен, почти болезнен напън в гърдите си, който я накара да притвори очи.

— Трябва да вървя — пророни несигурно, но не бе в състояние да помръдне, дори животът ѝ да зависеше от това.

— Не, не си отивай — помоли Блейк. — Нека да те докосна... Боже Господи, трябва да те докосна!

Усети как пръстите му запълзяха нежно и леко по гърдите ѝ. Ахна и още по-силно стисна очи. Сърцето ѝ сякаш спря да бие. Това непознато усещане на мъжко докосване в миг събуди ужасния кошмар от болка и унижение и Диона издаде сподавен вик на протест.

— Дий, скъпа, отвори си очите! Погледни ме, виж как треперя. Свят ми се завива, като те докосвам! — шепнеше той пламенно. — Опиянявам се само от аромата ти.

Миглите ѝ изпърхаха и тя видя, че се бе примъкнал по-близо, видя лицето на Блейк, а не на Скот, сините му очи — тъмни и бурни като морето, изпълнени с невероятен копнеж. Треперещите му пръсти продължаваха леко да милват гърдите ѝ, а топлината им я изгаряше дори през нощницата.

— Стига... Недей — едва-едва промълви Диона, без да може да овладее треперенето на гласа си. — Не бива така.

— Имам нужда от теб — придумваше я ласкаво той. — От толкова дълго... Нима можеш да отречеш колко много си ми нужна? Моля те! Позволи ми да те докосна, истински да те докосна. Нека да махна тази бабешка нощница и да те видя.

Докато думите в объркан дрезгав шепот се ронеха от устните му, пръстите му се плъзнаха по дрехата и започнаха да освобождават всяко едно от малките копчета, които стигаха от врата до талията. Тя седеше безпомощно, потресена, онемяла от първобитния зов на желанието му. Бавно, с прехласнато внимание Блейк разтвори нощницата и я смъкна от гладките ѝ мургави рамене, свали я надолу по ръцете и я оголи до кръста.

— Мечтаех си за това — изхриптя. — Видях те онази сутрин... Беше толкова съвършена, така дяволски женствена, че ми секна дъхът.

Той нежно взе гърдата ѝ в длан и очерта с пръсти пищната форма, сякаш я извайваше.

Диона започна да трепери, неовладени тръпки пронизваха цялото ѝ тяло. Не знаеше какво да направи, как да постъпи. Не знаеше как да се държи с него. Нямаше друг опит, освен със съпруга си, а изживяното бе един ужас от начало до край, нищо, което да се сравни със сладката болка от докосванията на Блейк. Сладка... ала съвсем не болка. Беше нещо... невероятно. Непознато. Във вените ѝ бушуваше някакво ликуващо тържество, което разпалваше кръвта ѝ, караше я да се чувства глупаво и щастливо омаломощена. Искаше ѝ се да се отпусне редом с него на леглото, но не можеше да го стори. Въпреки радостта, която изпитваше тялото, съзнанието ѝ бе заключено.

Сега гърдите ѝ бяха в двете му шепи. Блейк наведе глава и тя си пое конвулсивно дъх, втреничила с ужасено вцепенение поглед в разрошените му коси. Езикът му се показва и облиза връхчето на гърдата ѝ, после той издиша топла струя върху него и с доволство съзерцаваше как зърното се стегна и набъбна насреща му.

— Това е прекрасно! — промълви и направи същото с другата гърда.

Най-после Диона си възвърна способността да се движи. Пръстите ѝ се заровиха в косата му. В ума ѝ неясно се въртеше мисълта, че трябва да го отблъсне, ала вместо това притисна с ръце главата му, привлече го по-близо до себе си и устните му жадно засмукаха нежната плът като огладняло дете.

Блейк пусна наедриялото зърно, легна назад, а ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и я задърпаха надолу, докато тя почти цялата легна върху му. Започна да я целува с къси, яростни целувки, които жулеха устните ѝ.

— Искам те! — шептеше задъхано. — Моля те! Толкова те желая! Позволи ми да те любя!

Диона изстена — пронизващ, сърцераздирателен вопъл, в който се съдържаше и надигналото се в душата ѝ зашеметяващо вълнение, и страхът да отиде по-далеч.

— Не мога! — извика тя и очите ѝ внезапно плувнаха в сълзи. — Не знаеш за какво ме молиш.

— Зная — промълви той, като обхождаше с устни лицето ѝ. — Моля те, позволи ми да те любя! Искам те до болка. Не мога да спя от

желание по теб, сънувам те. Позволи ми да бъда мъж, нека да потъна в теб и забравя последните две години. Направи ме отново цял! — умоляваше я.

Диона толкова дълго се бе грижила за него, страдала заедно с него, беше изпитвала болката му, празнувала победите му, обичаше го... Как би могла да му откаже сега? Скоро щеше да си отиде и никога повече нямаше да усети омайващия му вкус. Но не бе в състояние да спре неконтролируемото треперене. Боеше се, до смърт се страхуваше от това, което щеше да последва. Заради него обаче щеше да издържи. Този единствен път. Нанесените ѝ от Скот рани я бяха погубили завинаги, не ѝ даваха да почувства удоволствието да е с мъж.

Когато Блейк се претърколи и ловко се настани отгоре ѝ, прималяващият страх размаха криле в стомаха ѝ и заплаши да надделее.

Той видя втренчения, неподвижен поглед в огромните ѝ очи и започна да ѝ говори тихо и нежно, за да я накара да дойде на себе си. Тя го погледна с безмълвно отчаяние. Ноктите ѝ се забиха в раменете му.

— Всичко е наред — прошепна Блейк утешително. — Знаеш, че няма да ти сторя нищо лошо. Никога не бих ти причинил зло. Хайде да махнем това от теб.

Като ѝ говореше така, той започна да съблича смъкнатата до кръста ѝ нощница. Изхлузи я през хълбоците и я свали надолу по бедрата. Приповдигна се на лакът и я загледа, като поглъщаше всички подробности, за които толкова време само бе мечтал и предвкусвал. Укроти треперещата си ръка, постави длан на корема ѝ и я плъзна по кадифената кожа. Единият му пръст потъна в малката стегната дупчица на пъпа и Диона извика глухо, ала макар ноктите ѝ да одраха гърба му, като оставиха ярки червени следи, неистовият страх бе напуснал лицето ѝ. Очите ѝ бяха приковани в него, казваха му безмълвно, че за него тя бе способна на всичко, че бе готова да го направи. Боеше се, но му вярваше и щеше да му даде този последен подарък, удоволствието от своето тяло.

Ръката му се спусна надолу, вмъкна се между бедрата ѝ, милваше ги, както се бе опитвал да прави и преди, галеше ги навред, сякаш ги разучаваше. Диона потресена стисна зъби, помъчи се да овладее

инстинктивното движение, ала краката ѝ сами се стегнаха в усилие да се избавят от чуждото нашествие.

— Скъпа, недей! — изстена Блейк. — Нищо лошо няма да ти сторя, кълна се!

Тя преглътна, бавно дойде на себе си и насила накара бедрата си да се отпуснат. Той целият трепереше, тялото му се ороси от пот, лицето му бе пламнало, сякаш от треска. Диона чувстваше жарта под ръцете си и замаяно се почуди дали Блейк наистина не изгаряше в треска. Очите му блестяха безумно, устните му бяха алени и изпръхнали. Тя вдигна ръка от рамото му, докосна лицето му и я сложи върху горящите му устни.

— Всичко е наред — отрони едва. — Готова съм.

— О, Боже, не, не си — изпъшка той и целуна пръста ѝ. — Искам да те изчакам, но не вярвам, че ще мога.

— Всичко е наред — повтори тя и със задавен вик той се отпусна и легна върху нея.

Цялата любов, която изпитваше към него, се надигна и я заля, направи тялото ѝ покорно и отзивчиво. Гледаше го с широко отворени, приковани в лицето му очи, и съзнаваше, че това бе Блейк и че бе готова да направи всичко за него. И макар сърцето ѝ да удряше в гърдите с разрушителна сила, макар цялото ѝ тяло да се тресеше, Диона стисна раменете му и го привлече плътно към себе си.

Той се опита да бъде нежен, ала годините въздържание бяха помели способността да се овладява. Когато разтвори краката ѝ и почувства копринената мекота на бедрата ѝ да обгръща слабините му, Блейк изстена силно и проникна в нея с един-единствен мощен тласък.

Горещи сълзи жегнаха клепачите ѝ и започнаха да се стичат по бузите ѝ. Не беше изтезанието, което очакваше, но тялото ѝ бе недокосвано дванадесет години и болката от проникването му се оказва твърде осезаема. Имаше и друго. Тя смаяно осъзна, че плътта ѝ не се стремеше да се избави от него. Лежеше все така кротко отдолу му, а от очите ѝ с нова сила рукохна сълзи. Разрида се истински и неудържимо. Ала не от болка — тя вече отшумяваше — заплака от внезапното съзнание, че Блейк ѝ даваше толкова, колкото и вземаше. Беше ѝ върнал нейната женска същност. Годините в крайна сметка бяха извършили своето целително чудо. Нужен ѝ беше Блейк, за да може до

го разбере, именно Блейк, за да я накара да обича така, та да превъзмogne миналото.

Той вдигна глава от шията ѝ, видя сълзите ѝ и пребледня.

— О, не! — прошепна. — Дий, какво направих? Ще спра...

Ненадейно към сълзите се примеси усмивка. Диона го притисна здраво, за да не може да се отдръпне.

— Не спирай — засмя се през сълзи тя и думите сами се заизливаха от устата ѝ. — Аз не знам... Нямах представа! Не, изобщо не спирай...

Блейк улови бълбукащия порой от слова с устни, целуна я буйно и страстно, почувства се опиянен от облекчение.

— Трябва да мога да спра — рече задъхано, започнал ритмично да се движи върху нея. — Но това са повече от две години, скъпа, едва ли ще мога да чакам...

— Тогава недей — промълви тя тихо. Очите ѝ сияеха. — Сега е за теб.

Той я целуна пак, с още по-неутолим плам от преди.

— Следващият път ще е за теб — обеща дрезгаво, само миг преди да се забрави напълно.

Диона го беше притиснала плътно до себе си, приемаше тялото му и неудържимите, почти яростни движения, прегръщаше го, галеше го и след миг бурята бе преминала, и Блейк се отпусна върху ѝ.

Тя усещаше бързите удари на сърцето му, както лежеше притихнал върху нея, чувстваше топлия му дъх върху рамото си, струйката пот, която се стичаше от тялото му върху корема ѝ. Помилва разпиляната му коса и намести удобно главата му върху рамото си. Той измърмори нещо и сложи ръка на гърдите ѝ. Диона чакаше, притисната под тежестта му, докато тялото му се отпусна и Блейк постепенно се унесе в сън.

Тя с изненада забеляза, че лампата светеше ярко — на никой от двамата не им бе хрумвало да я угасят.

От изтощение чувстваше тялото си натежало, ала не можеше да заспи. Тази нощ се оказа повратна точка в живота ѝ, но Диона не знаеше в каква посока да поеме. Дали пък случилото се да не бе чак толкова значимо? Блейк ѝ беше показал, че нямаше защо повече да се страхува от мъжко докосване, ала какво от това? Ако мъжът не бе Блейк, то какво значение имаше? Тя не искаше друг. Само любовта,

която изпитваше към него, ѝ бе дала сили да се откопчи от ноктите на страха, да се измъкне от стените на затвора, в който бе живяла. Ако я нямаше тази любов, то всичко ѝ бе все едно.

Нито пък щеше да се повтори, осъзна Диона с внезапна яснота. Не можеше да позволи подобно нещо отново. Тя бе терапевт, а Блейк — неин пациент. Беше нарушила собствения си професионален кодекс, напълно забравила правилата и нормите, които сама си бе създала. Това, което се случи, бе най-голямата ѝ грешка. Почувства се сломена. Бе късно за разкаяние, но угризенията не ѝ даваха покой.

Ала каквото и да станеше оттук нататък, Диона трябваше да помни, че скоро си заминаваше, че присъствието ѝ в живота на Блейк бе само временно. Трябва да беше много глупава, за да рискува работата си заради нещо толкова преходно и мимолетно. Трябваше да се досетя, че това ще се случи, кореше се съкрушено. Трябваше да видя как приближава. Беше естествено той да усети влечение към нея — единствената достъпна в момента за него жена. Но тя самата бе така погълната от своите неволи, така объркана от ненадейно зародилата се любов, та не можа навреме да разбере, че постъпките му не бяха просто лудории и закачливи опити да я дразни.

Диона лекичко го отмести встрани. Блейк спеше така дълбоко, че дори не шавна. Тя бавно и внимателно седна на леглото, взе хвърлената нощница и я нахлузи, преди да стане. Слиса се от непознатата слабост, обзела тялото ѝ, от непривичната тъпа болка. Отправи се тихо към вратата и излезе, като пътъм угаси лампата.

В стаята си застана пред леглото и се зачуди дали да си ляга пак. Съзнаваше, че щеше да е напразно, защото изобщо нямаше да е в състояние да заспи отново. Твърде много усещания, твърде много спомени терзаеха ума и тялото ѝ. Часовникът на шкафчето сочеше малко след три. Все едно, щеше да будува останалата част от нощта.

Изведнъж се почувства странно празна. Разкаянието разпръскваше и заличаваше горчиво-сладостното удоволствие, което откри в обятията на Блейк, и не ѝ оставяше нищо. За един кратък миг в ръцете му Диона се бе почувствала безумно жива, като че всичките ѝ окови бяха рухнали. Ала действителността беше различна. Знаеше, че тази нощ всъщност не означаваше нищо за него, освен моментно задоволяване на прегладнялото му за секс тяло. Беше видяла как всичко това се задава на хоризонта, как се стъстява и заплашва да се

разрази, но не ѝ стигна разум да го предотврати. Напротив, пое удара с цялата му мощ.

Ала нали грешките бяха за това, да се учим от тях? По-добри от всякакви учебници и писания. И преди се бе съземала и продължавала нататък, щеше да го направи и сега. Важното бе да помни, че всяко нещо си има край, а краят на времето ѝ с Блейк наближаваше с пълна скорост, с неизбежността на съдбата.

От тази мисъл се почувства смазана, душата ѝ сякаш се сгърчи. Угнетена и посърнала, тя излезе на терасата. Пустинният въздух беше студен и Диона потрепери, щом я лъхна и като че ожули горящата ѝ от възбуда кожа. Но това само ѝ подейства благотворно. Тази нощ се беше оказала един емоционален слалом, писта с опасни остри завои, едно спускане, което я потресе, смая и обърка. Премина от страх и боязън, до съгласие и покорство, имаше радост и забрава, последвани от угризения и ново примирение, а ето, че сега пак се боеше, страхуваше се дали ще може да събере и слепи парчетата, на които се бе пръснало цялото ѝ същество, дали животът ѝ без Блейк нямаше да е така кух, че да стане безполезен. Боеше се дори от това, че страхът, който той прогони, беше най-силната ѝ защита.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Внезапният ярък лъч в мрака на терасата накара сърцето ѝ да подскочи. Извърна глава и видя, че светлината идваше от стъклената, плъзгаща се врата към стаята на Блейк. Какво ли го бе събудило? Вратата си остана затворена и Диона отново се обърна, вперила очи в тъмнеещите сенки на градината. Надяваше се да не дойде да я търси, защото не бе сигурна, че точно сега би могла да се изправи лице в лице с него. Може би сутринта — когато навлечеше обичайната си „терапевтска униформа“ от шорти и тениска и когато се заемеха с всекидневните упражнения. Навярно дотогава щеше да си е възвърнала самообладанието и щеше да се държи сякаш нищо особено не се бе случило. Но сега се чувстваше разнищана, всеки нерв беше като оголен. Облегна уморено чело на парапета. Дори не усещаше колко студено бе станало навън.

Тихо бръмчене стигна до слуха ѝ и тя се намръщи. Вдигна глава. Идваше от нейната стая... После спря зад гърба ѝ. Вече знаеше. Блейк бе взел инвалидната количка, защото с нея се придвижваше по-бързо, отколкото с проходилката. Цялото ѝ тяло се стегна, докато го чуваше как става и се мъчи да запази равновесие, ала не си даде труд да се обърне. Остана с чело върху студения метал на парапета и без сама да си вярва, разчиташе той да разбере, че не желаше да я безпокоят и искаше да бъде сама.

Отначало усети ръцете му върху раменете си, после твърдото му, топло тяло, притиснато в гърба ѝ, и дъха му в косите си.

— Дий, ще замръзнеш тук — прошепна Блейк. — Ела вътре. Ще поговорим и ще те стопля.

Диона преглътна.

— Няма за какво да говорим.

— Има, и то много! — отвърна ѝ той със суровост, каквато никога преди не бе чувала в гласа му и която я накара да трепне. Блейк почувства преминалата тръпка и я притисна по-силно до себе си. — Кожата ти е ледена и идваш с мен веднага. Разстроена си, скъпа, и

имаш нужда от грижи и внимание. Мислех, че нещата са ми ясни, но ти тази вечер ме хвърли в пълен смут. Не знам какво криеш и от какво се страхуваш, ала да пукна, ако не го разбере преди края на нощта!

— Нощта вече свърши — отвърна тя отпаднало. — Вече е утро.

— Недей да спориш с мен. В случай, че не си забелязала, аз съм гол-голеничък и замръзвам от студ, но ще стоя тук с теб, ако не дойдеш вътре, и като взема да хвана пневмония, целият ти труд, който хвърли за мен, ще иде по дяволите. Хайде — подкани я по-ласкаво, — няма от какво да се боиш. Само ще поговорим.

Диона поклати глава и дългата ѝ черна коса се разпиля по лицето му.

— Нищо не разбираш. Не се боя, никога не съм се страхувала от теб.

— Е, това все пак е нещо — измърмори той, сложи ръка на кръста ѝ и я побутна да върви.

Тя се предаде и безчувствено се остави да я отведе, като леко се подпираше на нея за стабилност. Блейк спря да запали лампата в нейната стая, затвори вратата и я побутна към леглото.

— Хайде, влизай под завивката! — заповяда ѝ. — Колко време стоя там? Дори в стаята е доста хладно.

Диона сви рамене. Нима имаше някакво значение колко бе стояла? Направи, както ѝ каза, и се сгуши в леглото, като придърпа дебелия юрган до шията си. Блейк ѝ хвърли кос поглед и при вида на безжизнения, вкаменен израз върху бледото ѝ лице сви мрачно устни. Повдигна завивката и се пхна до нея. Тя го погледна стреснато.

— И на мен ми е студено — каза ѝ той и това не бе лъжа, само част от истината.

Сложи ръка зад врата ѝ, а с другата я прегърна през кръста и я уви като пашкул с тялото си. Отначало Диона стоеше вцепенена, после топлината му започна да прониква в нея, да сгрява премръзналото ѝ тяло. Взе да трепери. Блейк съвсем лекичко я притисна и тя несъзнателно откликна на движението и се сгуши по-близо до излъчваната топлина. Когато главата ѝ се намести на рамото му, а краката им се сплетоха, той отметна тежката ѝ коса, паднала върху лицето, и я целуна по челото.

— Удобно ли ти е? — попита тихо.

Удобно не беше думата. Тя се чувстваше така грохнала, че нямаше сили да помръдне натежалите си крайници. Ала кимна, защото Блейк изглежда очакваше отговор. Имаше ли някакво значение? Просто беше уморена, така уморена...

След малко той се обади със заблуждаваща небрежност:

— Май спомена, че си била омъжена.

Диона вдигна изненадано глава и се вторачи в него.

— Бях.

Какво искаше да каже?

Блейк нежно прокара пръсти през косата ѝ и отново намести главата ѝ върху рамото си.

— Тогава защо беше... толкова болезнено за теб? — прошепна в ухото ѝ. — Щях да припадна като си помислих, че може да си девствена.

За миг умът ѝ беше празен, докато се опитваше да разбере какво ѝ говори. После внезапно проумя и ярка червенина заля бузите ѝ.

— Не съм девствена — каза дрезгаво. — Просто не съм... от много време, беше отдавна.

— От колко време?

С нарастваща тревога долови твърдата непреклонност в гласа му, едва прикривана от спокойния тон. Искеше да узнае всичко, да разбули до една тайните ѝ. На два пъти преди беше пробивал защитната ѝ стена на забравата, беше я принудил да си спомни болката и падението, за които тя така упорито се стараяше никога да не мисли. Нима му харесваше да ѝ причинява страдание?

— Колко отдавна? — повтори той неумолимо. — Кажете ми, скъпа, защото няма да напуснеш това легло, докато не разбера.

Диона стисна отчаяно очи и преглътна с усилие. Устата ѝ беше пресъхнала. Все едно, нека да му каже и да се свършва с това.

— Дванадесет години — отрони глухо накрая, свряла лице на шията му.

— Разбирам.

Дали? Дали наистина разбираше? Можеше ли изобщо някой мъж да разбере какво ставаше в душата на една жена, чието тяло е било подложено на насилие? Непоносимо горчивата болка се изкопчи на воля и я задуши. Блейк се ровеше в душата ѝ така, сякаш разглобяваше часовник, за да види как работи, и не го беше грижа дали ще спре да

работи, след като вече бе разбрал защо тиктака. Тя сви юмруци да го отблъсне, но бе минало времето, когато можеше да се мери по сила с него. Той не помръдна, продължи да я държи притисната до себе си. След миг Диона се отказа от напразните усилия и с вцепенено примирение остана да лежи до него.

Блейк я прегърна през рамо и я привлече по-близо, сякаш да я предпази от нещо.

— Дванадесет години не са малко време — подхвана уж неспригнато. — Трябва да си била още дете. Сега на колко си?

— Тридесет.

Тя чу стържещия звук от острието на страха в гласа си, почувства как сърцето ѝ се втурна да препуска, усети пресекливото си, хрипливо дишане. И така вече му беше казала твърде много, сега той можеше да нареди парчетата от мозайката и да види цялата грозна картина.

— Значи си била на осемнадесет... Нали така ми каза? Че си била на осемнадесет, когато си се омъжила? Оттогава не си ли се влюбила? Сигурен съм, че мъжете те харесват. С това лице и тяло и мен ме караш да се разтапям като масло на слънце. Защо не си позволила на никой да те люби?

— Това си е моя работа! — сопна се Диона остро и пак понечи да се извърти по-далеч от него. Попречиха ѝ преплетените му в нейните крака и здравата прегръдка. Ала не успя да я усмири.

— Мъжете не „любят“ жените! — викна тя гневно. — Те ги измъчват, унижават ги, казват „К’во става? Фригидна ли си?“ Пусни ме!

— Не мога — отвърна ѝ със странно развълнуван глас.

Диона не бе в състояние да обръща внимание на това, как му бяха повлияли думите ѝ. Започна да се дърпа и съпротивлява истински — риташе го по краката, опитваше се да издере лицето му, извиваше се неистово в усилие да скочи от леглото. Блейк успя да сграбчи ръцете ѝ, преди да го бе докопала, после я обърна и претърколи, докато се озова в плен под него, притисната от тежестта му.

— Диона, стига! Престани! — викна ѝ. — Кажи ми най-сетне! Кажи, по дяволите! Изнасилена ли си била?

— Да! — изхлипа тя, после също кресна през едва сдържани сълзи: — Да, да, да! Мътните да те вземат! Не искам да си спомням!

Толкова ли не разбираш? Това ме убива!

Нови, болезнено раздиращи ридания се надигнаха към гърлото ѝ, но Диона не заплака. Очите ѝ бяха сухи, горящи, ала гърдите ѝ все така се вдигаха и спускаха конвулсивно и продължи да се чува онзи ужасен звук, сякаш тя се задушаваше от непоносима болка, която ѝ бе невъзможно да изтърпи.

Той отметна назад глава и скръцна със зъби. От гърлото му се изтръгна глухо ръмжение като на звяр, а жилите на врата му се издуха от ярост. Тялото му трепереше от нуждата да излее яда си, но отчаяното хлипане на жената до него го принуди да осъзнае, че бе длъжен да се овладее и да я утеши. Прегърна я и започна да я милва нежно, плъзгаше ръце нагоре-надолу по тялото ѝ и усещаше дори през нощницата гладките, стегнати мускули. Устните му се заровиха в косата ѝ, откриха прохладната нежност на клепачите, кадифената еластичност на екзотичните скули, благодатната свежест на меките ѝ устни. Говореше ѝ тихо, шепнеше ѝ мили, галювни слова, уверяваше я, че е прекрасна, с накъсан от вълнение глас ѝ казваше колко я желае. Обещаваше ѝ с думи и тяло, че никога няма да я нарани и обиди, напомняше ѝ неотдавнашния миг, когато му беше повярвала и му бе позволила да я люби. Споменът за това разпали отново кръвта му, ала неговото желание можеше да почака. Нейните нужди бяха на първо място — на жена, която бе изживяла твърде тежко страдание, бе понесла прекалено голяма болка.

Диона постепенно се успокои. Протегна бавно ръце и ги обви около него. Отпусна се изнемоцяло върху гърдите му. Беше уморена, смазана от емоционалното напрежение тази нощ, но Блейк трябваше да узнае всичко докрай затова се обади пак:

— Разкажи ми.

— Блейк, недей — простена тя и извърна отмаляло глава. — Не мога...

— Можеш, трябва! — не отстъпи той. — Затова ли се разведе? Мъжът ти не е могъл да понесе случилото се, така ли?

Въпросите му се сипеха върху ѝ като камъни, удряха я тежко и я нараняваха. Тя се задърпа от ръцете му. Блейк я хвана за брадичката и я завъртя пак към себе си, за да вижда израза на лицето ѝ.

— Що за животно е бил, та да ти обърне гръб, когато най-много си се нуждаела от него? Да не би да е смятал, че вината е твоя?

Силен, неестествено остър смях се изтръгна от нея и Диона бързо закри с ръка устата си, уплашена от надигащата се истерия.

— Той... Ха-ха!... Ох, колко смешно! Не, той нямаше никакви проблеми да понесе случилото се. Той го направи! Мъжът ми беше този, който ме изнасили!

Блейк се вкамени, смаян както от думите ѝ, така и от начина, по който отново бе започнала пронизително да се смее. Тя се разхълца в опит да спре и полагаше видими усилия да се овладее. Успя да го направи, ала ѝ потрябва цялата вътрешна сила, която притежаваше, и сега лежеше в ръцете му, усещайки как всички чувства я напускат, изтичат от нея, оставят я празна, изцедена...

— Разкажи ми! — настоя той отново с толкова дрезгав и променен глас, че ѝ бе трудно да го познае.

А нейното сърце бе спряло лудешкия си бяг и сега биеше бавно и тромаво. Диона несъзнателно се зачуди на тежките му удари, но какво значение имаше всъщност? Нима има някакво значение, мислеше като през мъгла. Тази нощ бе изтърпяла всичко, на което бе способна...

— Диона! — подкани я Блейк.

— Не зная защо се омъжих за него — подхвана тя изнурено. — Не мисля, че изобщо съм го обичала. Ала той беше красив и имаше пари — нещо, което аз няхах. Омая ме с тях. Купуваше ми различни неща, водеше ме на разни места, казваше колко много ме обича. Ето, това, струва ми се, беше причината — казваше, че ме обича. Разбираш ли, никой никога не ми го бе казвал преди. Но въпреки всичко аз дълго се държах на разстояние и Скот не можа да го понесе. Мисля, че не беше свикнал някой да му отказва нещо. Тъй че се ожени за мен.

Блейк я чакаше да продължи и когато Диона не го стори, той я побутна леко.

— Давай нататък.

Тя бавно вдигна клепачи. Погледна го с невиждащи очи — блестящите загадъчни златни езера потъмняха като кехлибар под сянката на ресниците.

— През първата брачна нощ ми причини болка — каза Диона просто. — Беше толкова груб... Аз започнах да се съпротивлявам. Бях силна още тогава и го изблъсках от мен. Той побесня... Принуди ме насила... И не гледаше какво прави. На мен ми беше за първи път и помислих, че умирам. — Тя въздъхна тежко. — Тогава разбрах, че

женитбата ми е била ужасна грешка. Исках да си отида, да се махна, ала той не ме пускаше. Всяка нощ се борех с него отново и той отново ме насилваше. Казваше, че „ще ме научи да бъда жена, дори ако му се наложи да ми счупи всички кокали“. Но аз не спирах да се съпротивлявам — шепнеше Диона като на себе си. — Не можех просто да лежа и да го оставя да прави това с мен. Трябваше да се опълча, инак чувствах, че нещо вътре в мен ще умре. И така, колкото повече се борех, толкова по-жесток ставаше той. Започна да ме бие...

Блейк изруга яростно и тя подскочи. Закри с шепи лицето си. Беше така потънала в горчивия спомен, че реагира както тогава — опита да се защити. Проклятието на Блейк се превърна в стон и той я прегърна, бавно свали ръцете ѝ.

— Извинявай, скъпа, не исках да те стресна — рече притеснено. — Когато започна да те бие, ти не се ли обърна към полицията?

— Не знаех, че той не може да го прави — отвърна унило Диона. — Бях толкова глупава още, нямах представа. После разбрах, ала по онова време си мислех, че той има законното право да върши каквото си иска с мен, като изключим убийството. Ставаше все по-зле и по-зле. Почти спря да иска секс — просто веднага започваше да ме бие. Понякога му щукваше и пак ме изнасилваше, колкото можеше по-грубо, но повечето пъти не се стигаше до това, ограничаваше се само с боя.

— И ти остана при него три месеца, така ли? Нали толкова спомена, че е продължил бракът ти?

— Дори по-малко. Имам предвид стоенето при него. Не мога да си спомня точно... Една вечер той ме блъсна по стълбите и аз се приземих в болница, със счупена ръка и мозъчно сътресение. Прекарах там няколко дни, а сестрата се досети, че не съм се спънала просто ей така, на слизане по стълбата. Тя поговори с мен, после дойде и един адвокат да разговаряме. Не се върнах при Скот. Когато ме изписаха от болницата, сестрата ме взе у тях. — Диона вече се беше поуспокоила, по-лесно понасяше спомените. Продължи с по-нормален глас. — Семейството на Скот беше ужасено от случилото се. Те бяха добри хора и когато подадох молба за развод, накараха Скот да се съгласи. Оказаха ми голяма подкрепа, платиха обучението ми за терапевт, държах Скот далеч от мен, дори го закараха на психиатрична

консултация. Сигурно е дала резултат — сега той е женен повторно и изглежда са много щастливи. Има две дъщери.

— Ти поддържаш връзка с него? — попита невярващо Блейк.

— О, не! — поклати глава Диона. — Ала докато майка му беше жива, не ме изпускаше от очи, един вид — бдеше над мен като ангел — хранител. Така и не можа да се примири и да забрави това, което се случи с мен. Сякаш се чувстваше виновна, понеже Скот беше неин син. Тя ми каза, че се е оженил, а после и за внучките, когато се родиха. Почина преди две години.

— Значи оттогава той си живее щастливо, а ти влачиш болката през всички тези години! — избухна Блейк. — Страхуваш се някой да не те пипне, държиш хората на безопасно разстояние от себе си, водиш един... полуживот!

— Не съм била нещастна — възрази Диона вяло и притвори очи.

Беше толкова уморена... Сега той знаеше всичко, а тя се чувстваше празна, като че ли целият ужас, който я изпълваше така дълго, беше изтекъл и я бе оставил опустошена. Топлината от тялото на Блейк беше толкова уютно сгряваща в студената стая, ритмичните глухи удари на сърцето му така успокояващи! Усещаше яките му ръце, които я пазеха и в които се чувстваше в безопасност, усещаше силата му, която ѝ вдъхваше сигурност. Диона беше му дала тази сила. Съвсем справедливо бе сега самата да разчита на нея. Обърна лице към него и видиша опияняващата я миризма на тялото му, стори ѝ се, че усеща вкуса ѝ върху езика си. Миришеше на мъж, на пот и на свежа трева, аромат, който ѝ се изплъзваше, когато опитваше да го потърси навън. От него лъхаше мирисът на любов, напомнящ за невероятната нощ. Тя въздъхна дълбоко и заспа, а всичките ѝ сетива, всичките ѝ възприятия останаха преизпълнени с него.

Когато се събуди, беше сама в леглото и ярката светлина, нахлуваща в стаята, говореше, че утрото отдавна бе минало. Не бе имала достатъчно късмет и нито миг от събитията през изминалата нощ не се беше заличил от съзнанието ѝ. Учуди се как Блейк бе могъл да си тръгне, без да го усети — обикновено спеше изключително леко и най-малкият шум бе в състояние да я събуди. Но все още се чувстваше толкова уморена... Беше като премачкана, с натежало и сякаш тромаво и непохватно тяло, със забавени реакции.

Измъкна се от леглото, стана и след една-две крачки вече съвсем се поразя от непривичната отпадналост, която усети. Следващата ѝ мисъл също не я ободри. Как може да се държи така неразумно, да сглупи дотолкова, та да позволи на Блейк да я люби? Беше се зарекла и се стараеше тези последни дни с него да минат с колкото можеше по-малко емоционални сътресения, а ето, че сама направи положението до невъзможност сложно. Не биваше изобщо да се захваща с безумната идея да възбужда мъжките му желания. Та какво ли знаеше тя за мъжете и как да се оправя с тях? Не може да се справи и със себе си дори, щом се стигна до това. Той каза: „Имам нужда от теб“ и тя се разтопи като преспа на припек. Истинско падение, рече си презрително. Сигурно му е била прозрачна отначало докрай. И като връх на всичко, му разказа за Скот.

Вътрешно Диона кипеше от гняв срещу себе си, мятеше се в пълно объркване, раздираха я неловкост и смущение. С години бе успявала да се владее, да е господар на постъпките и мислите си, да се предпазва от затъване в тинестото блато на миналото. Вярно, не се чувстваше спокойно и непринудено с мъжете. Е, и какво от това? Много жени прекрасно я карат и без мъже. Само като се сети как се бе залепила за него, как рева и хълца, ѝ идеше да умре от срам! Самотната ѝ натура се бунтуваше срещу излагането на показ пред когото и да било, дори пред човека, който от месеци запълваше дните и нощите ѝ.

Ала силата на волята си каза думата и този път. Помогна ѝ да се стегне и успокои нервите си, да започне деня така, сякаш бе най-обикновен, с нищо неотличаващ се от другите. Взе си душ, облече се и отиде направо в гимнастическия салон, където знаеше, че ще намери Блейк. Нямаше смисъл да отлага срещата си с него, защото времето едва ли щеше да я направи по-лесна. След като бе неизбежно, най-добре бе да се свърши бързо.

Когато отвори вратата, той извърна очи и я погледна, но не каза нищо. Лежеше по корем и вдигаше тежести с краката. Продължи да го прави, напълно погълнат от заниманието. Изискванията, които сам предявяваше към тялото си, му струваха много усилия. Бавно, ала с постоянен ритъм вдигаше всеки крак подред.

— От колко време го правиш? — попита Диона сурово, забравила за чувството на неудобство и неловкост, които я терзаеха

преди малко, в мига щом на преден план изникнаха професионалните ѝ отговорности.

— Половин час... — изхърка Блейк.

— Достатъчно! Спри веднага! — нареди му. — Прекалил си. Нищо чудно, че краката ти протестират. Какво се опитваш да направиш, да ги накажеш, че не са работили две години ли?

Той се отпусна с пъшкане.

— Опитвам се да се измъкна от проходилката — отвърна ѝ раздразнено. — Искам да ходя сам, без да се подпирам.

— Ако скъсаш някой мускул, ще се подпираш по-дълго от необходимото — озъби му се и тя. — Откога те гледам как се пънеш извън всякакви разумни граници, но вече край на това! Ръководя терапията ти, а не съм зрител. Ако не съблюдаваш указанията ми, няма никаква полза да стоя повече тук.

Очите му потъмняха като приближаваща, буря.

— Да не искаш да кажеш, че ще си отидеш?

— Зависи от теб — отсече твърдо Диона. — Ако правиш каквото ти се казва и стриктно изпълняваш тренировъчната си програма — оставам. Ако смяташ да пренебрегваш съветите ми и изобщо всичко, което ти говоря, и да вършиш каквото си знаеш, то няма смисъл да си губя времето тук.

Лицето му стана мораво от гняв и тя разбра, че въпреки всичко Блейк не бе свикнал да му се налагат и да отстъпва пред някого. Всеки миг очакваше да ѝ каже да си стяга багажа и Диона изпъна гръб, готова да чуе думите, които щяха да сложат край на времето ѝ, прекарвано с него. Той стисна челюсти и изръмжа:

— Добре, уважаема, ти си шефът. — После добави с по-друг тон: — Какво ти става днес? Раздразнителна си като гърмяща змия.

Заля я нелепо облекчение както от отложеното изгнание, така и от познатата заядливост на думите му и успокояващата насмешлива ирония в гласа. С тях можеше да се справи, ала знаеше без всякакво съмнение, че нямаше да е в състояние да се справи с положението, ако Блейк отвореше дума за интимната им близост през отминалата нощ или пък направеше опит да я целуне, да речем, и изобщо да се държи като любовник.

Много сериозно беше решила да възстанови между тях отношенията терапевт — пациент, така че през цялото време твърдо

устояваше на старанията му да я дразни и неизменно посрещаше със студен израз закачките и лукавия блясък на смеещите му се очи. Към края на заниманията те вече бяха настръхнали един срещу друг и наежено си ръмжаха като две улични псета. Диона, която не бе слагала в уста нищо целия ден, беше толкова гладна, че чак ѝ прилошаваше и това допълнително усили враждебното ѝ настроение.

Когато най-сетне дойде време за вечеря, тялото ѝ бе започнало не на шега да се бунтува срещу лошото отношение към него. Чувстваше, че ѝ се повдига, виеше ѝ се свят, а като слизаше надолу по стълбата, краката ѝ се разтрепериха и трябваше да се подпре на перилата. Беше твърде заета със задачата да преодолее оставащите няколко стъпала, та нито чу Блейк зад гърба си, нито усети изпитателния му поглед.

Успя да се добере до столовата и рухна на стола, довольна, че не се бе проснала на пода. След секунда влезе и той, мина край нея и се насочи право към кухнята. На нея ѝ беше толкова лошо, че не можа и да се учуди на тази странност — за първи път през всички месеци, откакто живееше тук, го виждаше да влиза в кухнята.

Начаса се появи Албърта с вдигаща пара купичка и я сложи пред нея.

— Изяж това веднага! — нареди ѝ с дълбокия си, гърлен и нетърпящ излишни възражения глас.

Тя започна да сърба бавно, защото не се доверяваше на своя разбунтувал се стомах. Още докато ядеше, започна да се чувства по-добре и стомахът ѝ се поуспокои. След като свърши със супата, вече не трепереше и замайването премина. Вдигна поглед и видя, че Блейк я наблюдаваше мълчаливо, седнал насреща ѝ. Диона се изчерви и изпусна лъжицата. Лицето ѝ пламна от смущение. Бе започнала да яде, без дори да се сети да го изчака.

— Мила моя — подзе той безстрастно, — ти придаваш напълно нов смисъл на думата „инат“.

Тя сведе очи и не отговори, тъй като не бе сигурна дали Блейк имаше предвид това, колко бе прегладняла, или нещо друго. Опасяваше се, че бе „нещо друго“ и просто не бе в състояние да води кротък и обикновен разговор за случилото се между тях.

Положи все пак усилия да приеме временното примирие и да прекрати бойните действия, но без да сваля защитата си и на йота. Нервите ѝ обаче бяха обтегнати до предел. Не можеше да се смее

заедно с него при тези опустошителни чувства, които бушуваха в душата ѝ, ала се усмихваше и говореше, старателно избягвайки да среща погледа му. Така успя да изкара безопасно вечерта, докато стана време за лягане и можеше да се извини и да си тръгне.

Беше вече в леглото, втренчила поглед в тавана, когато го чу да я вика. Сякаш досущ се повтаряше предната нощ и Диона се вцепени. Изби я студена пот. Не можеше да отиде там, не и след случилото се последния път. Не бе възможно да има схващане, защото го бе чула да идва само преди пет минути. Дори не си бе легнал още.

Лежеше и яростно си повтаряше, че няма да иде. Блейк пак я повика. Многогодишният навик не изтрая и започна да я човърка. Той ѝ беше пациент и я викаше. Можеше само да надникне и провери, да се убеди, че няма нищо и после да си отиде, ако всичко бе наред.

Тя неохотно се надигна от леглото, като този път облече халата и го завърза стегнато. Никакво ходене повече в неговата стая само по нощница. Мисълта за ръцете му върху гърдите ѝ обърка дишането ѝ. Странна болка сякаш жегна и опари плътта ѝ, където я беше докосвал.

Когато отвори вратата, бе изненадана да го заvari вече в леглото.

— Какво искаш? — попита студено от прага.

Блейк въздъхна ѝ седна, като смачка на топка възглавниците зад гърба си.

— Трябва да поговорим — каза.

Диона замръзна.

— Щом толкова ти се говори, запиши се в някой ораторски клуб — отвърна му след миг.

— Снощи се любихме — започна той без заобикалки и мина направо към същността на въпроса. Тя трепна. — Изпатила си си от бившия си съпруг и мога да разбера защо си предпазлива, но миналата нощ не беше толкова гибелна за теб. Ти ме целуваше, беше отзивчива. Тогава защо днес се държиш така, все едно аз съм този, който те е изнасилил?

Диона въздъхна и поклати глава. Спуснатата ѝ коса се люшна. Как да му обясни? Едва ли щеше да разбере нещо, което дори самата тя не разбираше напълно. Просто знаеше от собствен горчив опит, че обичта води до болка и страдание. Искаше да се държи на разстояние от него не толкова физически, колкото се стремеше към емоционална дистанция, преди да ѝ бе отнел всичко и от нея да остане само

черупката — празна и непотребна. Ала имаше едно нещо, което беше длъжен да проумее. Най-сетне Диона вдигна очи.

— Случилото се миналата нощ повече няма да се повтори — каза с нисък и ясен глас. — Аз съм твой терапевт, а ти мой пациент. Това е единствената връзка, която мога да допусна между нас.

— След дъжд качулка! — рече Блейк присмехулно. — Какъв е смисълът да залостваш клетката, след като птичето вече е излетяло?

— Не е съвсем така. Ти имаше съмнения относно сексуалните си способности след претърпяната злополука, а това пречеше на терапията ти. Миналата нощ тези съмнения отпаднаха. Тя беше началото и краят на въпросните ни взаимоотношения.

Лицето му потъмня.

— По дяволите! — изръмжа. Цялата му веселост изчезна. — Да не искаш да кажеш, че снощното е било просто един терапевтичен сеанс?

Диона стисна устни при грубостта му.

— Позна — каза само и излезе от стаята, като плътно затвори вратата след себе си.

Върна се в леглото с пълното съзнание, че бе безполезно и да помисля да заспи отново, макар все пак да положи усилия. Трябваше да си замине. Просто не можеше да остане до Нова година при така създалото се обтегнато положение. Блейк беше почти напълно възстановен, времето и редовните тренировки щяха да довършат останалото. Той нямаше нужда повече от нея, а други хора действително се нуждаеха от помощта ѝ.

Вратата на спалнята ѝ се отвори и Блейк се появи там без проходилката, като пристъпваше бавно и внимателно.

Прекося стаята и спря до леглото.

— Ако смяташ да бягаш, не мога да те хвана — каза кротко.

Тя го знаеше, но продължи да лежи на място, без да сваля поглед от него. Беше гол, високото му, красиво тяло безсрамно изложено пред очите ѝ. Съзерцаваше го ѝ не можеше да не почувства вълнение, тръпка на гордост при вида на очертаващите се мускули, на стройното изящество на тази фигура. Беше красива и беше нейно творение.

Той повдигна чаршафа, пхна се в леглото до нея и я обгърна тутакси с топлината на тялото си. Искаше ѝ се да потъне в плътта му, ала вместо това направи още един опит да се предпази.

— Това няма да помогне — каза със страдалчески, накъсан от мъка глас.

— Вече помогна, само дето не си го признаваш.

Блейк я прегърна, притегли я до себе си и се прилепи към нея с цялото си тяло. Тежка въздишка се отрони сякаш от дъното на душата ѝ. Дъхът ѝ погъделичка косматата му гръд, а тялото ѝ се отпусна с предателско доволство.

Той повдигна брадичката ѝ и я целуна. Устните му бяха меки, езикът му си проправи нежно път в устата ѝ, после бавно се оттегли.

— Дай да изясним един въпрос още сега — подхвана Блейк. — Аз те излъгах, но си мислех, че така ще е най-добре, за да не те уплаша. Желаех те откакто... По дяволите, май беше още от първия път, щом те видях. Ала със сигурност от момента, когато те замерих с чинията, а ти се засмя по най-възхитителния начин, който някога бях чувал.

Диона сви учудено вежди.

— Желаел си ме? Но нали не можеше...

— Именно това е, за което те излъгах — призна той и я целуна отново.

Тя се дръпна, бузите ѝ пламнаха.

— Какво? — възкликна, сразена от мисълта за старанията, които бе положила, за да го изкуши, а също и за хвърлените на вятъра пари, които похарчи за прелъстителни одежди.

Блейк тревожно се взираше в разгневеното ѝ лице, ала се осмели и пак я прегърна.

— Забелязах някои неща, които ме накараха да мисля, че с теб са се отнесли лошо — опита се да ѝ обясни.

— Та реши, значи, да ми покажеш какво губя! — избухна Диона и го заудря по гърдите. — От всички подли, егоистични твари на света ти си най-противната!

Той се засмя и нежно я усмири.

— Не е съвсем така. Желаех те, но не исках да те стряскам. Затова се престорих, че не съм в състояние да те имам. Исках единствено да ме опознаеш, да ми се довериш, та да имам поне някакъв шанс. Сетне ти взе да се обличаш в онези тънки блузки и тесни панталонки, които ми замъглиха разсъдъка. Ти, ей Богу, направо ме побърка — продължи дрезгаво Блейк. — Непрекъснато ме

докосваше, докарваше ме до лудост, мислех, че ще се пръсна по шевовите, а в същото време трябваше да крия всичко това, не биваше да разбереш как ми действаш. Не си ли се запитвала защо се пънех като откачен?

Тя си пое дъх на пресекулки.

— Заради това ли беше?

— Естествено, че заради това — докосна той с пръст устните ѝ. — Опитвах също да те накарам да свикнеш с моите докосвания, а това допълнително влоши нещата. Пощурявах всеки път, когато те целувах, всеки път, щом се допирах до тялото ти.

Диона затвори очи и си припомни множеството случаи, когато я беше гледал с онзи особен, горещ плам в очите. Една опитна жена веднага би разбрала, че Блейк не бе импотентен, ала в това отношение самата тя беше съвсем невежа. Хвана се като шаран.

— Сигурно си си умирал от смях — отрони съкрушено.

— Съвсем не ми беше до смях, дори и да бе имало нещо забавно. А то нямаше — отвърна той. — Мисълта, че някой ти е сторил зло, ме вбесяваше така, та ми идеше да разкъсам този тип на парченца. Който и да е бил, той беше причината ти да се страхуваш от мен. Бих направил всичко, за да те накарам да ми вярваш, да ми позволиш да те обичам.

Диона прехапа устни. Толкова би желала да му повярва, но можеше ли? Думите му звучаха така, сякаш бе загрижен за нея, но всъщност не го ли вълнуваше само собственото му желание? Тя знаеше колко бе чувствителен спрямо недъга си, колко се пазеше да не го зърне някой, та било това и Сирина. Не би допуснал да го видят във форма, по-лоша от идеалната. И, естествено, не би искал да се люби с жена, която изпитва жалост към него заради усилията, които му струва ходенето или, не дай Боже, която би го пожелала от нездравеолюбопитство. А самата нея явно смяташе за безопасна в това отношение, защото тя знаеше вече всичко за него и нямаше да е нито шокирана, нито любопитна или съжаляваща го.

— Казваш, значи, че си имал сексуален апетит, а аз съм ти била поддръка? — подхвърли горчиво.

— Боже мой, Дий! — прозвуча потресено гласът му. — Май изобщо не можеш да схванеш, а? Толкова ли е трудно да повярваш, че не става дума за секс „изобщо“, а за това, че желая именно теб?

Преживяхме толкова много неща заедно, минахме през толкова изпитания! Ти ме прегръщаше, когато ме мъчеха такива болки, че повече не издържах, аз те успокоявах миналата нощ, когато се страхуваше, ала все пак ми повери себе си. Ти за мен не си просто един сексуален отдушник. Ти си жената, която желая. Искам всичко в теб — твой характер, твоята опърничавост, силата ти, дори дяволското ти твърдоглавие. И всичко това, защото ти си едно невероятно обичливо създание.

— Добре, прощавам ти — рече Диона изнурено. — Да не говорим повече за това. Изморена съм и не мога да разсъждавам трезво.

Блейк я изгледа и нетърпение прекоси лицето му.

— С теб не може да се излезе на глава, нали? — попита бавно. — Защо ли само си губих времето да ти обяснявам? Трябваше просто да ти покажа, както ще сторя ей сегичка...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Диона рязко се дръпна, златистите ѝ очи заискриха.

— Всички мъже ли използвате сила, когато жената не ви иска? — процеди тя през зъби. — Предупреждавам те, Блейк, ще се съпротивлявам. Навярно няма да мога да те спра, но ще си изпатиш.

Той се засмя тихо.

— Не се и съмнявам! — Вдигна свитата ѝ в юмрук ръка, поднесе я към устните си и целуна поотделно всяко кокалче. — Скъпа, нямам намерение да те принуждавам. Искам да те целувам и да ти казвам колко си прелестна, да правя всичко, което мога да измисля, за да ти доставя удоволствие. Първият път беше за мен, нали си спомняш? Вторият ще е за теб. Да ти покажа ли?

— Опитваш да ме изкушиш — изтърси Диона.

— Ъ-хъ. Как е, удава ли ми се?

— Не!

— Проклятие! Ще трябва тогава да пробвам нещо друго, как мислиш? — засмя се пак Блейк и притисна топлите си устни до китката ѝ. — Толкова си сладичка, дори когато си ми сърдита.

— Не съм! — сопна се тя, едва ли не почувствала се обидена от комплимента. — Няма нито едно „сладичко“ място по мен.

— Ухаеш сладостно — продължи той. — И на вкус си сладка. Ти си като едно сладко мъчение. Трябва да се казваш Шампана вместо Диона, защото така ме опияняваш, че не знам какви ги върша.

— Измамник!

— Какво ли е могло да ме вдъхнови, преди да те познавам? — запита Блейк с патос. — Сгромолясването от планинските зъбери бледнее в сравнение с караниците с теб.

Това вече ѝ дойде в повече. Насмешката в гласа му я смути, дори я разстрои, ала той явно го намираше за забавно. Тя извърна глава, за да скрие издайническата влага в очите си.

— Радвам се, че ти доставя такова удоволствие — отрони.

Лежеше сковано в прегръдката му, устните ѝ бяха твърди и неподатливи на целувките му и след малко Блейк се отдръпна.

— Изобщо ли не ме искаш? — прошепна, сгушен в косите ѝ. — Не ти ли беше хубаво миналата нощ? Заради това ли не искаш?

— Не знам заради какво! — избухна Диона. — И аз не разбирам какво искам, нито пък ми е ясно какво искаш ти. Чувствам се като риба на сухо и това няма как да ми харесва!

Чувството на безсилие, което изпитваше, се превърна в раздразнение и към него, и към нея самата. Но казваше истината. Умът ѝ бе толкова размътен, съзнанието така объркано, че нищо не я радваше. Усещаше в себе си някаква буйна, несдържана сила, ала нямаше, спасителен отдушник за тази напиреща енергия, граничеща с ярост. Едва сега, след толкова изминали години, затаеният гняв от преживяното насилие, от обидата и унижението, избиваше на повърхността изпод дълбоко замразените ѝ чувства. Искаше ѝ се да го нарани, да го удари, защото той беше мъж и символ на това, което ѝ се бе случило, носител на причиненото ѝ зло, нищо че вината не беше негова. Миналата нощ обаче бе взел надмощие над нея, беше я подмамил с лъжите и истините си, а сега отново се опитваше да го направи.

Тя гневно го избута и го претърколи по гръб. Преди още Блейк да се усети, го беше възседнала с пламнало, диво от развилнели се чувства лице.

— Ако ще има прелъстяване, то ще го направя аз! — озъби му се заканително. — И да не си посмял да мръднеш!

Сините му очи се разтвориха широко и сякаш в тях се мярна разбиране.

— Няма — обеща ѝ с дрезгав глас той.

С чувствено ръмжене Диона се нахвърли върху него, като използваше устата, ръцете, цялото си тяло. Винаги ѝ бе отказвано познание на мъжката сексуалност, а сега този мъж ѝ предлагаше себе си като жертвоприношение и тя го поглъщаше с лакома ненаситност. Вече познаваше по-голямата част от тялото му — силните, стегнати мускули, които масажираше, твърдите къдрави кичури по гърдите и краката, които усещаше под пръстите си, мъжката му миризма, от която ноздрите ѝ потрепваха и се разширяваха. Но сега Диона го изучаваше и вкушваше целия, поемаше го като закопняла за дъжд земя.

Гризеше ухото му, хапеше брадичката, устните, притискаше уста в меката кожа на слепоочието и усещаше там бесните удари на сърцето му. Целуваше очите, протегнатата шия, рамото, спускаше се надолу по ръката и чувствителната сгъвка на лакътя.

Той потръпна, когато езикът ѝ мина през дланите му и изстена високо, щом засмука пръстите.

— Шшт! — изшътка му тя сърдито, надвесена над него.

Не искаше да я прекъсва, да нарушава неудържимия ѝ устрем, непознатия, немислимо сладостен захлас. Като изучаваше тялото му, Диона усещаше как нейното оживява, как се сгрява, като нещо стояло дълго замразено, а сега бавно затоплящо се. Придвижи се нагоре, облиза ключицата по цялата дължина, после плъзна езика си сред къдравите косми на гърдите, докато намери скритите там твърди зърна. Бяха корави като малки диаманти. Захапа ги и силна тръпка на възбуда разтърси тялото му.

Плоският му корем, набразден от потрепващи под докосванията ѝ мускули, привлече алчните ѝ устни, които проследиха косматата ивица надолу, предприеха неочаквано нападение върху пъпа и влажно се хлъзнаха още по-надолу. Копринената ѝ коса се разстла върху му, докато тя целуваше краката от бедрото до пръстите, хапеше го по свивката на коляното, играеше си с език по вътрешната страна на стъпалото, а после пое обратния път нагоре.

Блейк трепереше с всеки мускул, тялото му бе така изпънато, че се опираше върху леглото само с рамене и пети. Беше впил ръце в страничните дъски на леглото и се гърчеше в мъчителен екстаз.

— Моля те... Моля те! — хриптеше безпаметно. — Пипни ме! По дяволите, не издържам повече! Не мога!

— Можеш! — рече Диона задъхано.

Ръката ѝ започна да го опознава с леки докосвания, едва доловими движения, нежно поглаждане и от гърлото му се изтръгна звук, подобен на вой.

Внезапно тя проумя. За тази жизнена енергия, за тази накупяла сила и буйна мощ имаше само един отдушник, само едно място за успокоение и това бяха тайнствените дълбини на нейната женственост. Мъжът и жената бяха създадени за съединение, двете половини трябваше да се слейт и станат едно цяло. Диона застина бездиханна,

изумена, сякаш светът беше се променил в миг и нищо вече не бе същото.

Тялото му се беше превърнало в дъга, в болезнено натегната тетива.

— Вземи ме... — прошепна той като молба и заповед едновременно, а тя се усмихна — една сияйна, загадъчна усмивка, която го заслепи с радостта си.

— Да — промълви Диона, отпусна се бавно и със сладостно мъчителна нежност се намести върху него.

Пое го с лекота. Блейк извика, ала остана да лежи неподвижен и я остави да се движи както желае. Тя вдигна поглед. Очите им се срещнаха и взряха едни в други с безмълвен шепот. Диона бе опиянена, зашеметена от истинското им единение, от изгарящите пламъци на удоволствието, които бушуваха в тялото ѝ. Всички прегради бяха пометени, изчезнаха страховете и среднощните кошмари, които ѝ пречеха да се наслади на пълното си отдаване на мъжа, когото обича. Чувствената ѝ природа не беше повече подвластна на минали събития. Не трябваше повече да се отрича от себе си. Вече не. Боже мили, никога вече! Той беше я освободил и не просто ѝ позволи да бъде самата себе си, а я направи цяла, накара жената в нея да тържествува. Това си личеше в отнесенния му, замаян поглед, в неистовото потръпване на тялото.

Тя му се отдаваше, обожаваше го, наслаждаваше му се, използваше го, потъваше дълбоко във водовъртежа на дивни усещания и на драго сърце приемаше това удавничеството. Почувства, че изгаря жива в жаравата на собственото си тяло, когато удоволствието нарасна и стана непоносимо, но не можеше да спре. Стенанията и сподавените викове, които непрестанно се изтръгваха от него, се смесиха с нейните сладни стонове, докато накрая удоволствието се превърна в опустошителен огън и я погълна. Диона чу неописуем с думи вик, увиснал в нощния въздух, ѝ не осъзна, че бе неин, както и не разбра, че към него се присъедини и дълбокият, гърлен вик на Блейк, който най-сетне се бе освободил от сладостното мъчение. Тя започна да потъва дълго, дълго, разля се обезсилено върху му. Ръцете му я обвиха, притиснаха я здраво, на сигурно и безопасно място.

Целуваше я, устните му обхождаха цялото ѝ лице, преди да се спрат на устата и да пият жадно като изворна вода. Те останаха да

лежат така прегърнати дълго време, като си разменяха морни, бавни целувки.

— Ти ме разби — промърмори той.

— Напротив, слепих те отново — отвърна Диона сънено.

— Разнищи ме, драга.

— Не ти ли хареса?

— И още как! — В гърлото му заклокочи смях. — Искан ли изобщо питане? — После стана сериозен и отметна косата от лицето ѝ, за да я погледне в очите. — Беше ли ти добре?

Тя се усмихна и зарови глава на гърдите му.

— Искан ли изобщо питане?

— Някакви неприятни моменти?

— Никакви — отвърна Диона и се прозя.

— Ей, негоднице, върху мен ли се каниш да заспиш? — възмути се шеговито Блейк, но ръцете му продължаваха нежно да я гаят. — Уморена си, нали? Тогава спи, любима. И не шавай. Искан да остана с теб цяла нощ.

Тя сигурно щеше да се изчерви, ако не беше така отмаляла, така довольна, като котка на припек. Чувстваше се безтелесна, отпусната кротко върху него, защитена в прегръдката му. Притихна и се унесе, чувайки до ухото си отмерените удари на сърцето му.

Събудиха я на зазоряване бавните му, внимателни движения. В стаята беше студено, ала тях двамата ги сгриваше възбудата, която започна да се прокрадва предпазливо. Нямаше припряност, нито нужда да се бърза. Той се шегуваше и я разсмиваше, закачаше я и я дразнеше, разказваше ѝ весели случки и смехът сякаш разпалваше вътрешния ѝ огън. Познаваше тялото ѝ толкова добре, както Диона неговото, знаеше как да я докосва и да я накара да се извива от удоволствие, как постепенно да я възкачи до замайващите висини на насладата и удовлетворението. Нейното всеотдайно доверие висеше осезателно помежду им, прозираше в чистия блясък на очите ѝ, когато му разрешаваше да прави с нея всичко, което му харесва. А когато я обърна по гръб и я прикова под тежестта си, никаква сянка от предишните страхове не помрачи радостта ѝ. Блейк беше спечелил доверието ѝ през изминалата нощ, когато предостави тялото си за нейна наслада. Нима тя би могла да му откаже своето?

А удоволствието беше взаимно, то бе също и нейно — дълбоко и сияйно удоволствие, което спираше дъха ѝ. Беше така силно, така всеобхватно и възторжено, че Диона за малко да изрази на глас своята любов, но стисна зъби, за да не излетят думите. Изживяното с него време бе безценно, ала мимолетно и нямаше нужда да го обременява с чувства, на които той не можеше да отвърне.

— Искам да прекарам целия ден в леглото с теб — прошепна Блейк, като милваше с устни кадифената ѝ кожа. — Но ако не се появим, скоро Албърта сама ще нахълта тук. Снощи тя се разтревожи за теб не по-малко, отколкото бях обезпокоен и аз.

Диона зарови ръце в гъстата му черна коса.

— Защо си се тревожил? Нали знаеше от какво бях разстроена?

— Да, ала не съм искал да те измъчвам, не мислех, че старите рани са още толкова болезнени. Изглеждаше съсипана. Но станалото — станало.

Той се наведе и целуна примамливо изпъкналия хълм на гърдата ѝ. Усмихна се лукаво при вида на тръпката, която получи като недвусмислен отговор.

Изкъпаха се заедно, след това Блейк се изтегна на леглото и започна да ѝ дава указания какво да облече. Искаше да си сложи съблазнително прилепващите къси панталонки, които носеше преди, и очите му заблестяха, докато я гледаше как ги обува. Самият той трябваше да иде до стаята си, за да се облече, защото беше дошъл през нощта чисто гол, както и чисто гол излезе в коридора, като все още се движеше твърде бавно, ала с растяща увереност и гъвкава грация. Сълзи на гордост замъглиха очите ѝ, докато гледаше подире му.

— Днес денят е хубав — рече Албърта със странно самодоволство, докато им сервираше закуската.

Бе толкова необичайно тя да подхване разговор, да се обади по някакъв повод или изобщо да обели дума, че Диона я погледна стреснато, но не можа да прочете нищо по безстрастното ѝ, както винаги, лице.

— Хубав е — потвърди важно Блейк и отправи на Диона бавна, многозначителна усмивка, от която кръвта ѝ запулсира.

Упражненията този ден минаха вяло и продължиха твърде кратко. На Блейк изглежда му беше по-интересно да я съзерцава, отколкото да вдига щангите или да бърхти на ходещата пътечка. Беше спокоен и отпуснат, задоволството го обгръщаше като златисто сияние. Този път, вместо да се опитва да го възпира, Диона го гълчеше за слабите му старания.

— Ако продължаваш в същия дух, смятам значително да намаля дневната ти дажба.

Той не възропта.

— Както кажеш — съгласи се унесено, с приковани в краката й очи. — Ти си шефът.

Тя се засмя и се предаде. Щом не искаше да тренира на уредите, тогава трябваше поне да походи повече. За разлика от напоследък, навън не беше много студено и те тръгнаха да се разхождат из парка. Единствената му опора при ходенето беше да я държи през кръста. Диона забеляза, че Блейк вече куцаше по-малко, дори левият му крак не се провлачваше така силно, както преди.

— Размислих — обяви той, когато тръгнаха обратно към къщата. — Няма смисъл да чакам до Нова година, за да се върна на работа. Започвам в понеделник. Ще привиквам постепенно и ще се ориентирам как вървят нещата, преди Ричард да излезе в отпуск.

Тя се закова на място и прегледняла се втренчи в него. Блейк забеляза тревожния израз на лицето й, ала го изтълкува погрешно. Засмя се и я прегърна.

— Нищо няма да ми стане — увери я. — Ще работя само преди обяд. На половин ден, обещавам. После се връщам вкъщи и отново се оставям в ръцете ти. Можеш да правиш с мен каквото пожелаеш, докато грохна, ако това ти харесва.

Диона прехапа устни.

— Щом си в състояние да се върнеш на работа, значи изобщо няма нужда да оставам тук — каза тихо.

Той се намръщи и я прегърна по-силно.

— Има, и още как! Дори не си и помисляй да ме изоставяш, скъпа, защото няма да ти позволя. Ти си част от мен. Веднъж вече говорихме по този въпрос и се разбрахме. Оставаш тук!

— Нищо не сме се разбирали — възрази тя. — Аз трябва да работя, да се издържа...

— Ако искаш, естествено, може и да работиш — прекъсна я Блейк. — Но не е задължително. Аз мога да те издържам.

Диона се дръпна рязко. От възмущение по лицето ѝ избиха петна.

— Не съм ти момиче на повикване! — изстреля гневно. — Или домашно кученце.

Той спря и постави ръце на хълбоците си.

— Съгласен съм, ала нямам предвид нито едно от двете — каза, като и в неговия тон се прокрадна надигащо се раздражение. — Думата ми е за брак, уважаема госпожице, „докато смъртта ни раздели“.

Тя едва ли щеше да е по-смаяна, ако Блейк пред очите ѝ се беше превърнал в малко зелено човече. Зяпна го втрещено.

— Не говориш сериозно.

— Защо да не говоря сериозно? — сопна се той ядосано. — И това ми било отговор на първото предложение за женитба, което правя в живота си!

Диона не можа да се сдържи и се разсмя на искреното негодувание в гласа му, макар да не ѝ беше до смях. Съзнаваше, не — добре знаеше колко скоро щеше да я забрави. Просто Блейк още беше под влияние на силната им връзка терапевт — пациент, усложнена допълнително от интимните им отношения. Беше си давала сметка, че прави грешка, допускайки тези отношения, но съвсем не бе подозирала, че той ще възприеме нещата по такъв начин, та да ѝ предлага брак.

— Не мога да се омъжа за теб — каза и поклати глава, за да придаде по-голяма убедителност на отказа.

— И защо?

— Защото нищо няма да излезе.

— Защо няма да излезе? Живеем заедно близо половин година и не можеш да кажеш, че не се разбираме. Понякога дори сме си прекарвали чудесно. Е, карали сме се, естествено, ала в това се състои половината от веселбата. А и не можеш да отречеш също, че ме обичаш, защото го знам — довърши той твърдо.

Тя го гледаше с ням ужас. Толкова се бе старала да не му го покаже, но той все едно беше прозрял истината. Бе срутил жалките ѝ преградни стени, които тя издигаше, за да се предпази. Не, не можеше

да остане нито минута повече. Трябваше незабавно да си тръгне, да се махне от него, докато все още бе в състояние да го направи.

— Няма смисъл да протакаме — отвърна му. — Заминавам още днес.

Знаеше, че без подкрепата ѝ Блейк не можеше да върви редом с нея, без да изостане. Съвестта ѝ се колебаеше дали да го остави сам да се прибере — ами ако падне? Ала самата се чувстваше така, сякаш дяволът безмилостно я гони по петите, затова се обърна и бързо тръгна към къщата. Качи се направо в стаята си и започна да си стяга багажа. Действаше живо и не след дълго всичко лежеше на спретнати купчинки. Тогава обаче се сети, че заради новите дрехи, които бе купила, нямаше да може да побере всичко в двата куфара. Или трябваше да ги остави, или да купи още един куфар. Но пък ако беше с три куфара, щеше да ѝ се наложи да помоли някого да я откара с кола... Господи, къде ѝ беше умът? Винаги можеше да си викне такси. Не бе нужно да моли никого за каквото и да било.

— Дий, няма да заминаваш — каза Блейк кротко, застанал на вратата. — Върни всичко обратно и се успокой.

— Трябва да замина. Няма никаква причина да оставам.

Той напразно си хабеше силите да я успокоява. Диона беше напълно спокойна, както винаги, когато знаеше какво трябва да направи.

— Аз не съм ли достатъчна причина, за да останеш? Ти ме обичаш. От доста време го зная. Виждам го в очите ти, когато ме гледаш, личи си в докосванията ти, в гласа ти, във всичко. Ти ме караш да се чувствам като великан, мила. И дори да се нуждаех от доказателство, ти ми го даде, като ми позволи да те любя. Не си жена, която би се отдала на някого без любов. Обичаш ме, нищо че си такъв инат и не ми го казваш с думи.

— Вече ти казах — промълви тя със сподавен от мъка глас. — Винаги се влюбвам в пациентите си, това на практика дори се налага.

— Ама не си лягаш с всички тях, нали?

Отговорът му беше известен и нещастното ѝ поклащане на главата беше напълно излишно, както и прошепнатото „не“.

— Нещата не са едностранни — продължи Блейк, приближи се и я прегърна през кръста. — Аз също те обичам, толкова много, та чак

ме боли. Значи, ти ме обичаш и аз те обичам. Тогава какво поестествено от това, да се оженим?

— Ала ти не ме обичаш! — извика Диона, загубила самообладание при тези негови толкова скъпоценни думи.

Не беше справедливо да е така наказана заради това, че го обича, но в този живот явно за всичко трябваше да се плаща. Затова, че се бе осмелила да прегреша, сега плащаше със сърцето си. Опита да се освободи от оковите на плътта, от ръцете му, които я прегръщаха, ала той просто не я пусна — стисна я малко по-здраво, но достатъчно, за да ѝ попречи. След ново безуспешно усилие тя отпусна глава на рамото му.

— Само си мислиш, че ме обичаш — изхлипа със задавен от сълзи глас. — Случвало ми се е и преди — пациентът става толкова зависим от мен, толкова силно обвързан, че бърка чувството на нужда с любов. Това не трае дълго, Блейк, повярвай ми. Всъщност ти не ме обичаш, просто в момента аз за теб съм като единствената играчка на едно дете. Когато започнеш отново работа, ще се срещнеш с други жени и всичко пак ще си дойде по местата: И за двама ни би било ужасно да се омъжа за теб и след това да разбереш, че е било грешка.

— Аз съм мъж — подхвана той бавно. — Имало е други жени, които съм пожелавал, други жени, които са събуждали интереса ми, ала повярвай, че съм достатъчно интелигентен, за да разбера разликата между начина, по който съм се чувствал с тях, и начина, по който се чувствам с теб. Аз искам да бъда с теб, да разговарям с теб, да се карам с теб, да те гледам как се смееш, да те любя. Ако това не е любов, скъпа, то в такъв случай никой не знае какво е.

— Аз зная, а и ти също.

Блейк въздъхна нетърпеливо.

— Както винаги, с теб не може да се излезе на глава, нали? Щом не желаеш да слушаш доводи, тогава нека да сключим едно споразумение. Става ли?

Диона присви предпазливо очи.

— Зависи.

Той се усмихна и поклати глава.

— Човек би ме взел за масов убиец, ако съди по това, как ме гледаш. Става дума за една много проста спогодба. Твърдиш, че щом започна да излизам и да срещам други жени, които да сравнявам с теб,

ще разбере, че чувството ми към теб е само временно увлечение. От друга страна, аз пък твърдя, че те обичам и ще продължавам да те обичам, без оглед броя на жените, които ще ми се мяркат пред погледа. За да изясним въпроса, е нужно само да останеш, докато имам възможността да направя сравнението, за което говориш. Просто, нали?

Тя вдигна рамене.

— В сделките те бива, за това спор няма. Специално при тази ползата е изцяло твоя — печелиш и в двата случая. Ясно ми е, че възнамеряваш да спиш с мен и съм достатъчно честна пред себе си, за да призная, че точно така и ще стане. А пък, ако решиш в крайна сметка, че е било само едно преходно увлечение, то нищо не губиш, а получаваш партньор в леглото за времето, докато размишляваш по въпроса.

— Ти също не оставаш съвсем без нищо — засмя се Блейк.

Лукавият блясък в очите издаде мисълта му по-ясно, отколкото ако бе изречена с думи, и на Диона ѝ идеше да го цапне, но изглежда той винаги успяваше да я разсмее, независимо от настроението ѝ.

— Да, бе! — разсмя се тя също. — Получавам теб в леглото.

— Че да не е зле? — заяви Блейк наперено.

— Добре си плетеш мрежата, господин Ремингтън — рече Диона през смях, който не можа да потисне, въпреки старанията.

— Не само това правя добре — додаде той и я притисна в обятията си. Докосна с устни шията ѝ и тя потръпна, ресниците ѝ бавно премрежиха очите: — Мисли си, че е терапия — каза ѝ сериозно. — Нещо като отплата за собствените ти усилия. Ти ми даде причина да живея, а аз ще ти покажа как да живееш.

— Егоистично.

— Истински.

— Не мога.

Блейк я раздруса, после пак я прегърна и предяви нежен, ала настойчив иск към устните ѝ, като се промуши през бариерата на зъбите и взе лежащото зад тях съкровище.

— Можеш — рече с кротко упорство. — Защото те обичам. Защото имам нужда от теб.

— В минало време. Имаше нужда. Това е в миналото. Сега си самостоятелен и чудесно се справяш.

— Няма да се справям чудесно, ако ме напуснеш. Кълна се, че ще седна пак в инвалидната количка и няма да стана от нея! Няма да ходя на работа, няма да ям, няма да спя. Искам ти да се грижиш за мен.

— Изнудването няма да мине — предупреди го Диона, като се мъчеше да не се разсмее отново.

— Тогава ще пробвам друга тактика. Моля те! Остани заради мен! Обичам те и ти ме обичаш. Ами ако не си права? Ако грешиш? Представи си, че след десет години все още съм луд по теб, както в момента. Би ли отхвърлила тази вероятност, само защото се страхуваш да повярваш, че е възможно да се случи подобно нещо?

Болката, пронизала сърцето ѝ, бе свидетелство, че най-сетне той беше улучил истинската причина, принуждаваща я да си тръгне. Тя се страхуваше да повярва в любовта, защото никой никога не я бе обичал. Беше вперила в него невиждащ поглед и си даваше сметка, че бе стигнала до един личен кръстопът в живота. Можеше и да заобиколи, безопасно да го избегне, но хората, които постъпваха по най-безопасния начин, така и не узнаваха дали не са се разминали с късмета, готвен им от съдбата, никога не вкусваха опиянението да отдадеш изцяло сърцето си, не рискуваха и затова нищо не печелеха. За всичко се плаща, напомни си Диона сама. Можеше просто да опита. Ако спечелеше, ако по някакво чудо грабнеше златната ябълка, животът ѝ щеше да стане пълноценен. А ако загубеше, нима щеше да ѝ бъде по-зле, отколкото в момента? И така, и инак го обичаше. Щеше ли да бъде болката по-малка, ако го напуснеше сега, а не по-късно?

— Добре — отрони дрезгаво с пълното съзнание, че изгаря мостовите след себе си. Чувстваше горещината от пламъците зад гърба си. — Оставам. Не настоявай да се омъжа за теб, не още. Нека да видим как ще потръгне. По-лесно е да се съвземеш от една неудачна любовна връзка, отколкото от несполучлив брак.

Блейк повдигна вежда.

— Май не си преизпълнена с увереност, а?

— Аз съм... предпазлива — призна си тя. — За мен бракът беше твърде мъчително преживяване. Остави ме да преодолявам препятствията едно по едно. Ако... Ако нещата потръгнат, ще се омъжа за теб, когато пожелаеш.

— Това ще ти го припомня — измърмори той. — Ако питаш мен, бих искал да се оженим веднага. Бих искал още сега да забременееш,

стига да мога. С нетърпение го очаквах и посветих доста време на тази цел, ала сега ще трябва да се вземат предпазни мерки. Всичките ни бебета ще се появят, след като се оженим, и то най-малко девет месеца след това. Няма да допусна никога да брои на пръсти и да се подхилква.

От изумление очите ѝ бяха така широко отворени, че приличаха на огромни златни езера, погълнали цялото ѝ лице. А мисълта за деца беше толкова неимоверно примамлива, че я изкушаваше да се съгласи тутакси да се омъжи за него. Винаги бе искала деца — нужно ѝ беше да даде, да излее цялата безмерна обич, която носеше в душата си. Грижите и ласките, от които я бе лишила майка ѝ, търпеливо чакаха нейното собствено дете. Детето на Блейк — със сини очи, черна коса и онази завладяваща усмивка — дяволита или ленива, лукава или закачлива — при която се появяваха скритите дотогава трапчинки.

Но едно дете не беше нещо, което човек може да залага на карта. Затова Диона не взе да спори, а предложи кротко:

— Ще отида на лекар да ми даде рецепта.

— Не! — възрази твърдо той. В гласа му прозвучаха металически нотки. — Никакви хапчета. Няма да поемаш никакви рискове с организма си, колкото и да са малки. Аз мога да се погрижа за това без всякакви проблеми и точка по въпроса.

Тя нямаше нищо против. Приятно я стопли мисълта, че Блейк бе готов да поеме отговорността за тяхната любов. Прегърна го през врата, сгуши се в него и вдъхна с наслада миризмата му.

— Кажи ми, че ме обичаш — настоя той, хвана лицето ѝ с две ръце и го вдигна нагоре. — Зная, че е така, ала искам да го чуя.

На устните ѝ затрептя плаха усмивка.

— Обичам те.

— Така си и мислех! — рече Блейк доволно и я целуна като награда. — Всичко ще бъде наред, скъпа. Само почакай и ще видиш.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Диона не смееше и да се надява, но изглежда Блейк беше прав. Купи си тънък черен бастун, който приличаше повече на илюзионистки реквизит, отколкото на нещо, което действително служи за опора, и всяка сутрин Мигел го откарваше на работа. Отначало тя се терзаеше през цялото време, докато го нямаше. Притесняваше се, да не би да падне и да се нарани, да не се впусне изведнъж в прекалена дейност, която да го преуморява. След седмица беше принудена да признае, че работата му се отразяваше удивително добре. С всеки изминал ден заякваше, ходеше по-бързо и с по-малко усилия. Излишно бе също да се безпокои, че ще се претовари — той беше в отлична форма благодарение на нейната рехабилитационна програма.

Ала мисълта за всички жени, с които Блейк всекидневно контактуваше, не й даваше покой, направо я влудяваше. Сама бе изпитала притегателната му сила, а лекото накуцване го правеше още по-загадъчно привлекателен. Първия ден, когато той се върна вкъщи, Диона затаи дъх в очакване да й съобщи жизнерадостно: „Е, ти излезе права — беше само едно увлечение. Сега можеш да си отидеш.“

Блейк не каза нищо такова. Прибираше се със същото нетърпение, с каквото тръгваше на работа, и те прекарваха следобедите в гимнастическия салон или плуваха, ако времето беше топло. Декември се случи приятен месец, температурата често се задържаше около два десет-двадесет и три градуса, макар нощите понякога да бяха мразовити. Той реши да поставят нагревател в басейна, за да могат да плуват и нощем, но умът му бе толкова зает, че непрекъснато отлагаше. Тя дори не му и напомняше. Хич не я беше грижа дали басейна ще се затопля, или не. Защо да си дава труд да плува, когато прекарваше нощите къде-къде по-добре в неговите обятия?

Каквото и да се случеше, какъвто и край да бе писан за тяхната история, Диона винаги щеше да го обича заради това, че я освободи от оковите на страха. В ръцете му тя забравяше за миналото и напълно се

отдаваше на удоволствието, което Блейк ѝ доставяше, а също и с радост му го връщаше.

Той беше любовникът, от който се нуждаеше — достатъчно зрял, за да разбира, че търпението се възнаграждава, достатъчно проникателен, за да проявява понякога нетърпение. Даваше и искаше, беше ласкав и находчив, гальовен и изобретателен, смееше се и се шегуваше, личеше си, че бе доволен. Беше щастливо омаян от тялото ѝ, както и тя от неговото, а Диона имаше нужда тъкмо от това неприкрито възхищение. Формиралите я минали събития бяха я направили сдържана и бдителна, бяха я принудили да потиска чувствата си, да се пази от проявата на каквото и да било чувство, та било то и радостно. Пълната откровеност, с която Блейк се отнасяше към нея, я преобрази, послужи ѝ като безопасен трамплин, който извиси женската ѝ сексуална същност, помогна ѝ най-сетне да получи увереност в себе си като жена.

Тези дни на декември бяха най-щастливите в живота ѝ. Тя позна умиротворението и задоволството — не просто едно малко завоевание след преживяния кошмар, а истинското щастие. Ако не се смяташе отсъствието на официална церемония, те сякаш вече бяха женени и с всеки изминал ден идеята да стане негова съпруга започваше твърдо да се вкоренява в ума ѝ, като се промени от неправдоподобна до невъзможна, после до слабо вероятна и стигна накрая до плахото и изпълнено с надежда „може би“. Не си позволяваше да прекрачи отвъд това, като се страхуваше да не предизвика съдбата, ала започна да мечтае за нескончаема поредица от прекарани заедно с него дни и години, дори се улови, че прехвърля на ум имена за децата им.

Той я заведе по магазините за коледно пазаруване — нещо, което никога в живота си не бе правила. Не се беше сближавала с никого дотолкова, че да подарява или получава подаръци и когато Блейк го разбра, той се заложи да организира първата ѝ истинска Коледа така, че да надмине всичките ѝ представи. Къщата бе украсена по един неповторим и, да го наречем, доста непослователен начин — невероятна смесица от традиции и въображение. Всички кактуси се оказаха окичени с ярки разноцветни гирлянди, по някои от тях дори висяха пъстри топки за елха, стига бодлите да бяха достатъчно големи. Поръчани и доставени със самолет, в хладилника се пазеха имел и бодлива зеленика, докато не настъпи моментът да бъдат извадени и да

допълнят украсата на къщата. Албърта също бе обладана от празничния дух и прелистваше готварските книги в търсене на рецепти за традиционни коледни ястия.

Диона разбираше, че всичките им старания бяха за нея и реши сама да се хвърли в подготовката, да се отдаде на радостта. Светът сякаш внезапно се бе изпълнил с хора, които я обичаха и които тя обичаше.

Малко се страхуваше, че Блейк ще я затрупа с множество скъпи подаръци, които биха я притеснили, затова остана доволна и си отдъхна, когато седнала на пода, взе да разопакова предназначенията за нея пакети и откри, че подаръците бяха малки, забавни, някои шеговити и хитроумни. Дълга плоска кутийка, в която можеше да има часовник или скъпоценно колие, съдържаше очарователни дрънкулки, носени на верижка или гривна, които я разсмяха на глас — блестяща рибка, миниатюрен отпечатък от стъпало, плетена пъстроцветна лента, малка сребърна камбанка, която издаде приятен мелодичен звън, когато я разклати. В друга кутийка намери прелестна гривна, върху която можеше да увеси тези малки дреболии. Третият подарък се оказа нашумяла книга, която предната седмица беше разглеждала в книжарницата, а после така и забрави да си я купи, улисана в обикалянето по магазините. Върху главата ѝ се спусна изящен шал от черна дантела и Диона вдигна очи, за да види Ричард, който я наблюдаваше със странна нежност в погледа. Подаръкът на Сирина я накара да ахне и припряно да го пхне обратно в кутията. Сирина се заля от смях, а Блейк незабавно се приближи, измъкна кутията от ръцете ѝ и извади съдържанието на показ — твърде интимна дрешка, изрязана във формата на сърце върху стратегически места.

— Това нещо го пропусна при покупката на всички онези одежди, с които се впусна в битка — рече невинно Сирина, а очите ѝ бяха кристално бистри, като на дете.

— А-а, онези одежди! — въздъхна Блейк многозначително.

Диона грабна дрехата от ръцете му и я постави обратно в кутията. Бузите ѝ пламтяха алено.

— Защо всички сте ме зяпнали? — попита неловко. — Отваряйте си вашите подаръци.

— Защото си много красива гледка — отвърна нежно Блейк, като се наведе така, че само тя да го чуе. — Очите ти светят от радост като

на малко момиченце. Приготвил съм ти и още нещо, което ще... ъ-ъ... разопаковаме по-късно, довечера. Чудя се дали ще ти бъде интересно?

Диона го загледа втренчено, зениците ѝ се разшириха, докато почти погълнаха златистия ирис.

— Ще ми бъде — пророни, а тялото ѝ вече тръпнеше при мисълта за предстоящата нощ, която щяха да прекарат прегърнати в голямото му легло.

— Значи си определяме среща — прошепна той.

Останалите подаръци бяха отворени сред весел смях и взаимни благодарности, после Албърта сервира горещ, ароматен пунш. Диона пиеше рядко и изпитваше ненавист и отвращение към алкохола, датиращи още от най-ранното ѝ детство, но опита пунша, защото беше щастлива, чувстваше се доволна и отпусната, а старите ограничения ненадейно бяха престанали да имат чак такова значение. Уханныят ром се плъзгаше гладко в гърлото ѝ, сгръвяше я, а когато чашата свърши, тя охотно изпи още една.

След като Сирина и Ричард си тръгнаха, Блейк ѝ помогна да се качи по стълбата, като я прикрепяше с ръка през кръста и хихикаше тихо. Диона се облягаше върху му с почти цялата си тежест.

— Какво ти е толкова смешно? — попита го сънливо.

— Ами ти. Полупияна и красива. Знаеш ли, че през последните петнадесет минути от лицето ти не е слизала най-сладката и глупава усмивка на света? Само не смей да заспиваш върху мен, не забравяй, че имаме среща.

Тя спря насред крачка, изви се в ръцете му и плътно се долепи до него.

— Не бих я пропуснала за нищо на света — измърка.

— Ще имам грижата.

Диона се остави да я убеди и си сложи скандалното, изрязано бельо, подарено ѝ от Сирина, а Блейк я люби, както беше облечена с него, ала и това нищожно парче плат изглежда му пречеше и той го смъкна от тялото ѝ.

— Няма нищо по-прекрасно от кожата ти — прошепна, като сипеше целувки по корема ѝ.

Тя се чувстваше замаяна, умът ѝ беше замъглен, но тялото ѝ пулсираше, извиваше се несъзнателно да се нагоди към ритъма на неговите тласъци, които, след като Блейк изостави целувките и я

облада отново, я докараха до висините на блаженството и отвъд тях. Когато свършиха, Диона се отпусна омаломощена и тръпнеща.

— Веднага се връщам — каза той в отговор на роптаещото ѝ мърморене, почувствала, че Блейк се кани да стане от леглото.

Скоро тя отново усети познатата тежест до себе си. Усмихна се, протегна ръка и го докосна, без да отваря очи.

— Не заспивай — предупреди той. — Недей още. Не си видяла последния подарък.

Клепачите ѝ трепнаха и се отвориха.

— Но аз мислех, че ти... Когато ние... Помислих си, че... — започна да заеква Диона объркано.

Блейк се засмя, подпря я с ръка зад гърба и я изправи да седне.

— Радвам се, че ти е харесало, обаче имам още нещичко за теб — каза и постави в скута ѝ продълговата плоска кутия.

— Но нали ми подари толкова много неща! — възрази тя, вече разсънена.

— Но не и такава. Това е по-специално. Хайде, отвори го.

Седеше до нея, прегърнал я през раменете, и я гледаше с усмивка как се мъчи да развърже изящната златиста панделка с внезапно станали непохватни пръсти. Диона вдигна капака и онемяла се втренчи във верижката, лежаща върху копринената подплата като златна паяжина. Към нея беше прикачено красиво изваяно тъмночервено сърце.

— Това... Та това е рубин! — ахна тя.

— Не — взе той медальона и го сложи на врата ѝ. — Това е моето сърце.

Верижката беше дълга и рубиненото сърце се плъзна надолу и спотаи между гърдите ѝ, проблясвайки с тъмен огън върху медената ѝ кожа.

— Носи го винаги — прошепна Блейк, приковал очи в съблазнителната извивка, където се приюти подаръкът му. — И моето сърце вечно ще е редом с твоето.

Една-единствена кристална сълза се отрони от върха на ресниците ѝ и се спусна надолу по бузата. Той се наведе и я улови с език.

— Гodeжен пръстен не е достатъчно добър за теб, така че ти връчвам гodeжно сърце. Ще го носиш ли, мила? Ще се омъжиш ли за

мен?

Диона го гледаше с такива огромни и дълбоки очи, в които целият свят можеше да потъне. Един месец споделяше леглото му, като се опитваше да се подготви за деня, в който нямаше повече да го прави. Вкусваше и се наслаждаваше на всеки миг, прекаран заедно с него, в старанието си да запази и съхрани удоволствието, както катеричката събира жълъди, за да се подsigури срещу неволите на лютата зима. Беше сигурна, че Блейк ще загуби интерес към нея, ала всеки ден той се връщаше, взимаше я в обятията си, галеше я, казваше ѝ, че я обича. Може би този чуден сън да не бе сън в крайна сметка? Може би бе действителност? Дали да не се осмели и да повярва?

— Да — чу се да мълви с треперещ глас, щом сърцето и копнежът ѝ надвиха разума. — Но... Дай ми време да свикна с тази мисъл. Струва ми се толкова нереална — обади се все пак разумът, опитвайки с последни усилия да намери загубената почва.

— Съвсем реална си е — измърмори Блейк и плъзна ръка надолу, където топлата ѝ едра гърда напълни шепата му. Разгледа истинското съвършенство на нежната плът, твърдото малко зърно с форма на череша, което се отзова незабавно на ласката. Тялото му се стегна от напирашщото желание, което вечно не можеше да задоволи. Полека взе да я накланя, докато я положи по гръб. — Нямам предвид дълъг годеж — рече разсеяно. — Две седмици са достатъчни.

— Блейк! Аз си мислех за месеци, не за седмици!

Той я изгледа напрегнато, после тя забеляза мярналата се уплаха и несигурност на лицето му, след което погледът му се смекчи и устните му се отпуснаха в усмивка.

— В такъв случай ти определи деня, скъпа, само да не е след повече от шест месеца и гледай да не избереш първи април или куков ден.

Диона се помъчи да прецени, ала съзнанието ѝ внезапно пак се замая, напълно погълнато от усещането за твърдата грапавина на ръката му, сновяща по тялото ѝ. Пръстите му се пъхнаха между краката ѝ и тя извика на глас, гореща сладостна тръпка я прониза цялата.

— Май може би — каза унесено, без изобщо да я бе грижа повече.

Блейк също не беше съвсем на себе си, завладян от женствената прелест под ръката си, като с усилие се мъчеше да вникне в думите.

— „Май“? — повтори озадачено и малко стреснато. — Как така „може би“?

— Не май и не може би, а месец Май — поясни Диона членоразделно.

— Какво за месец май? — промърмори той и се наведе да вкуси набъбналите зърна, които го изкушаваха. Бързо бе загубил всякакъв интерес към разговора.

— Тогава ще се оженим — успя да пророни тя, а тялото ѝ започна само да се полюшва и извива.

Смисълът на тези думи успя да стигна до съзнанието му и Блейк вдигна глава.

— Не мога ли да те убедя да се омъжиш за мен по-рано?

— Аз... Не зная — изстена Диона.

Ноктите и се впиха в раменете му. Сигурно можеше да я накара да склони на всичко, което поиска, при състоянието ѝ в момента. Макар да се бяха любили съвсем скоро, желанието, което я изпълваше, бе толкова буйно и напористо, сякаш оттогава бяха минали години. Тя се извъртя към него, закръгленото ѝ меко тяло го притисна и той разбра без думи какво ѝ се искаше. Легна по гръб и я насочи с ръце, а Диона се разля върху него и го погълна в себе си. Ставаше като обезумяла, когато го любеше по този начин. Дългите ѝ черни коси рукунаха и се разстлаха по раменете ѝ, спуснаха се върху лицето му, щом се наведе напред. Тя сякаш се прекланяше в обожанието си, изпълнявайки древен и чувствен танц на любовта. Рубиненото сърце лежеше между гърдите ѝ като капка течен огън.

Два дни нищо не разваляше магията на щастието, чието вълшебство ги бе завладяло. Всички се радваха на годежа — от мълчаливия, необщителен Мигел до оживената Сирина. Албърта изглеждаше самодоволна, като че всичко това беше нейно дело, а пък Анхела си тананикаше през цялото време. Очевидно една сватба бе точно това, което всички желаеха. Сирина им предаде поздравленията на Ричард. От настръхналото ѝ отношение към Диона и държанието ѝ нащрек в началото на познанството им не беше останал и помен.

На третия ден Сирина пристигна за вечеря сама. Беше бледа, но спокойна и сдържана.

— Не е зле да ви кажа, преди да го е направил някой друг — подхвана. — Ние с Ричард не живеем заедно.

Диона сподави изуменото си ахване. Та те толкова добре се разбираха напоследък! Дори беше престанала да обръща особено внимание на отношенията им. Хвърли бърз поглед към Блейк и отново се слиса, този път от изражението му. Познаваше го усмихнат, любещ, сърдит и присмехулен, дори уплашен, ала никога преди не го бе виждала такъв зъл и страшен. Внезапно осъзна, че никога всъщност не бе усещала истински силата на личността му, защото се бе старал да съобразява действията и държанието си с нея. Сега, в готовността да защити сестра си, стоманената му воля и властност изплуваха на повърхността.

— Какво искаш да направя? — попита с убийствено спокоен глас.

Сирина го погледна и дори се поусмихна, очите ѝ преливаха от обич.

— Нищо — отвърна просто. — Това си е между мен и Ричард и трябва сама да се справя. Само те моля, Блейк, нека то да не се намесва в деловите ви отношения и да пречи на работата. Вината е повече моя, отколкото негова, и няма да е честно да си го изкарваш на Ричард.

— Как така да е твоя вината? — изръмжа той.

— Затова, че не съм пораснала и гледах само себе си, докато не стана прекалено късно — отвърна му тя и в тона ѝ се прокрадна същата металическа нотка, независимо от кроткия ѝ, къде-къде по-мек глас. — Няма да се предам, да вдигна ръце и да се примиря без борба. Не ми задавай повече въпроси, защото няма да получиш отговор. Той е мой съпруг и това си е наша лична работа.

Блейк я гледа мълчаливо известно време, после кимна късо.

— Добре. Но знай, че стига да ми кажеш, ще направя всичко, което мога.

— Зная, разбира се — отпусна се лицето ѝ. — Обаче аз просто съм длъжна сама да се оправя. Трябва да се науча сама да водя своите битки.

При последните думи Сирина стрелна Диона с поглед, който казваше: „Виждаш ли, опитвам се“. Диона кимна с разбиране, отмести очи и забеляза, че Блейк я наблюдаваше с твърд, непреклонен израз и бе станал свидетел на тази кратка безмълвна размяна. Посрещна невъзмутимо погледа му. И да я попита, тя нямаше да му отговори. Ако Сирина пожелаеше брат ѝ да узнае, че съзнателно се стараяше да наложи дистанция помежду им, то в такъв случай би могла да му обясни. Ако ли пък не, то тогава нека сам да се досеща какво са си казали те двете с поглед. Ричард и Сирина нямаха нужда от повече чужда намеса в брака си. Ако Блейк беше в състояние да проумее, че бе основна причина за раздялата им, навярно щеше да разбере Ричард и да запази приятелските си отношения с него.

По-късно същата нощ, след като я бе любил с настървение, което напълно я замая, омаломощи и почти приспа, той се обади нехайно:

— Какво става между теб и Сирина? Всички тези тайни погледи трябва да означават нещо...

Ама че ненадейно и коварно нападение, помисли Диона и бързо се мъчеше да се окопоти. Беше я любил както обикновено и нарочно изчака, та да я хване сънена и унесена. За да го разсее и позаглади положението, тя се сгуши в него и плъзна ръка надолу по тялото му. Милваше го бавно и, стигнала до бедрата, старанието ѝ бе възнаградено от разтърсилата го силна тръпка.

— Нищо не става — промълви Диона, като го целуваше нежно по гърдите. — Просто един разговор, който бяхме водили, когато ходихме с нея по магазините да купуваме онези дрехи, които толкова харесваш. Тя май питае тайна страст към еротичното бельо. Сама ги избира всичките, а после ми подари и онова боди за Коледа.

Пръстите му се сключиха здраво около китката ѝ и Блейк махна ръката ѝ от тялото си. Пресегна се и запали лампата. В облялата ги светлина Диона виждаше как се напруга да разгадае изражението ѝ. Помъчи се да прикрие мислите си, ала тревожна студенина започна да пълзи по кожата ѝ, както бе впил в нея пронизващ поглед.

— Не сменяй темата и престани да увърташ! — заповяда ѝ рязко. — Сирина те предупреждаваше да стоиш далече от Ричард, нали?

Пак същото! Диона се наежи. Чувстваше се едновременно ядосана и обидена от тези нападки, от постоянните му обвинения, че тайно се вижда с Ричард. Как можеше изобщо да си помисли такова

нещо? Само преди два дни се бе съгласила да се омъжи за него, а по никой начин не бе в състояние да му избие от ума, че нямаше нищо общо с друг мъж. Изправи се и седна в леглото. Беше прекалено кипнала, за да я е грижа, че чаршафът се смъкна и я остави съвсем гола.

— Какво те прихваща? — изстреля гневно. — Въртиш едно и също като развалена грамофонна плоча. Какво те кара да ме подозираш? Защо винаги аз да съм причината за всяко недоразумение между Сирина и Ричард?

— Защото Ричард не може да си отлепи очите от теб, когато сте заедно — отвърна й, свил твърдо устни.

— А аз каква отговорност нося за очите на Ричард? Какво съм виновна?

От несправедливостта му й идеше да зареве.

— А не си ли? — озъби се той. — Гледаш го така, сякаш му пращаш тайни послания.

— Току-що ме обвини, че правя същото и със Сирина. И с нея ли имам любовна връзка? — избухна тя.

Стисна ръце в юмруци, като полагаше усилия да обуздае обзелата я ярост. Би било глупаво и безполезно да загуби самообладание. Пое дълбоко дъх, за да се успокои, и насила опита да се отпусне.

Блейк я гледаше с присвити очи.

— Ако няма какво да криеш, тогава защо не ми отговориш какво имаше предвид Сирина с това, което ти каза? — попита.

Още едно коварно нападение, отбеляза Диона със съзнанието, че отново я беше издебнал в момент, когато тя слабо се владееше.

— Щом си толкова любопитен, защо не попиташ нея самата? — отвърна заядливо и си легна пак, обърна се с гръб към него и придърпа чаршафа до брадичката си.

Чу как въздухът изсвистя през зъбите му миг преди завивката да излети, захвърлена в края на леглото. Желязна ръка се впи в рамото й и я обърна.

— Не ми обръщай гръб — предупреди я той тихо, но със затаен гняв и тревожната студенина в душата й се превърна в леден ужас.

Безмълвно, с вкаменено и побеляло лице Диона отхвърли ръката му от рамото си. Никога, никога не бе била в състояние да понася

търпеливо, дори когато съпротивата ѝ бе струвала допълнителна болка. Не разсъждаваше, действаше инстинктивно — несъзнателната реакция на човек, който се бори за оцеляването си. Блейк посегна към нея, раздразнен от това, че отблъсна ръката му, ала тя се изплъзна и скочи от леглото.

Нямаше значение, че насреща ѝ бе Блейк. Някак си това правеше положението още по-лошо. Образът му губеше очертанията си и приемаше този на Скот. Диона усети остра, пробощаща болка, която заплаши да подкоси краката ѝ и да я срути на колене. Беше му се доверила, обичаше го! Как може да се държи така, да се нахвърля върху нея по този начин? Чувството, че бе предадена почти я задуши.

Той също скочи и я хвана тъкмо когато бе поставила ръка на бравата. Сграбчи я за лакътя и я извъртя към себе си.

— Никъде няма да ходиш! — изръмжа. — Връщай се в леглото!

Тя се отскубна и се залепи с цяло тяло върху вратата. Очите ѝ бяха разширени и празни, приковани немигащо в него.

— Не ме докосвай! — прошепна дрезгаво.

Блейк отново посегна, но спря рязко ръката си наскред път, щом видя замръзналия израз в очите ѝ. Беше толкова бледа, почти бяла като платно, та му се стори, че всеки миг ще припадне, ала Диона стоеше изпъната като нащрек.

— Не ме докосвай! — повтори тя пак и той отпусна тежко ръце.

— Успокой се — рече меко. — Всичко е наред. Няма нищо да ти сторя, скъпа. Хайде да си легнем.

Диона не помръдна, само очите ѝ продължаваха напрегнато да следят и дебнат всяко негово движение, колкото и леко да бе то. Дори повдигането на гръдния му кош при всяко вдишване действаше върху възприятията ѝ. Забелязваше лекото помръдване на ноздрите му, присвиването на пръстите.

— Всичко е наред — повтори Блейк утешително. — Дий, ние само спорихме. Просто една малка препирня. Знаеш, че няма да те ударя.

Бавно протегна ръка към нея, а тя вцепенено наблюдаваше приближаващите се пръсти. Без видимо движение на тялото си някак се сви, за да избегне докосването. Миг преди да я достигне, бързо се метна встрани, далеч от заплашителните ръце.

Той не я доближи.

— Къде отиваш? — попита кротко.

Отговор нямаше. Очите ѝ сега бяха бдителни и предпазливи, а не гледаха сяпо втречени.

Блейк протегна и двете си ръце със смирено обърнати нагоре длани.

— Мила, подай ми ръка — прошепна умолително, а отчаянието смразяваше кръвта му. — Моля те, повярвай ми, никога няма да ти причиня болка. Ела пак да си легнем, позволи ми да те прегърна.

Диона не откъсваше поглед от него. Чувстваше се странно, като че наблюдаваше сцената от страни. Беше го изживявала и преди със Скот — сякаш се отделяше от тялото си и така се спасяваше от опасността и ужаса, а това, което ставаше, не се случваше с нея. Тялото ѝ само реагираше в опит да се предпази, докато съзнанието си бе изработило други способности за защита, като спускаше пелена на нереалност върху случващото се. Сега същото се повтаряше с Блейк, но беше някак различно. Скот никога не я бе увещавал, никога не ѝ бе говорил с такъв задавен, умолителен глас. Блейк искаше да му подаде ръка и да се върне с него в леглото, да легне до него, сякаш нищо не бе станало. Ала какво беше станало? Той се ядоса, сграбчи я за рамото и я обърна по гръб... Не, това беше Скот. Той го беше направил веднъж, но тогава те не бяха в леглото.

Тя свъси вежди, вдигна ръце и разтърка челото си. Божичко, ще се отърве ли някога от Скот, от онова, което ѝ беше причинил? Гневът на Блейк беше събудил спомена за едно отминало време и макар да не ги бе объркала напълно един с друг, Диона реагираше както към Скот, а не към Блейк. Блейк нищо не ѝ направи, беше само ядосан, не беше я ударил.

— Дий? Добре ли си?

Любимият, угрижен глас бе повече, отколкото можеше да понесе.

— Не съм — отрони приглушено, все така скрила лице в шепи.

— Чудя се дали изобщо някога ще бъда в ред.

Внезапно почувства ръцете му, които лекичко я докоснаха, после той бавно започна да я привлича към себе си. Усети напрежението му, когато нежно я взе в обятията си.

— Разбира се, че ще бъдеш — целуна я по слепоочието. — Хайде да си легнем, премръзнала си.

Изведнъж тя осъзна колко ѝ бе студено. От нощния хлад я беше втресло. Остави се да я отведе до леглото. Настани я внимателно и грижовно я зави. После заобиколи от другата страна, угаси лампата и се пъхна до нея. Предпазливо, сякаш се боеше да не я стресне, Блейк я прегърна и плътно я притисна до себе си.

— Обичам те — каза в тъмното, като топлият му дъх погъделичка кожата ѝ. — Кълна се, Дий, никога повече няма да те докосна, когато съм ядосан. Твърде много те обичам, за да ти причиня това отново.

Горещи сълзи опариха клепачите ѝ. Защо ѝ се извинява за нещо, което бе всъщност нейна слабост? Колко ли време щеше да трае търпението му, преди да започне да роптае срещу тази зейнала черна пропаст в душата ѝ? Той щеше да се възпира, нямаше да може да се държи естествено с нея и напрежението, което неизбежно щеше да се породи и натрупа, щеше да ги отдалечи един от друг. Нормалните двойки се караха, крещяха си, ала знаеха, че гневът не вреди на любовта им. А Блейк непрестанно щеше да се въздържа, боейки се от нови сцени. Дали нямаше да я намрази заради това, че щеше да се почувства окован, ограничаван? Той заслужаваше някоя цялостна, свободна личност, какъвто бе самият той.

— Може би ще е по-добре, ако си замина, — промълви Диона. Гласът ѝ трепереше, независимо от положеното усилие да прозвучи равно.

Почувства как ръката му под главата ѝ се стегна. Блейк се надигна и се подпря на лакът. Силуетът му неясно надвисна над нея в тъмнината.

— Не! — каза с твърдост, каквато тя самата искаше да покаже, но не бе в състояние да постигне. — Мястото ти е тук и никъде няма да ходиш. Ще се женим, не помниш ли?

— Точно за това говоря. Какъв ще бъде този наш съвместен живот, ако ти непрекъснато следиш какво казваш, какво правиш и се страхуваш да не ме разстроиш? Ще ме намразиш и аз самата ще се ненавиждам!

— Ако това ти е грижата, забрави! — отсече той. — Никога няма да те намразя, така че точка по въпроса!

Суровият му тон я резна като бръснач и Диона замря безмълвно. Питаше се защо е била такава глупачка, тя да си въобразява, че

наистина биха могли да живеят заедно като нормални хора. Досега вече би трябвало да е разбрала, че не бе писано любовта да бъде част от живота ѝ. Блейк не я обичаше. Нима здравият смисъл не ѝ го беше подсказал още от самото начало? Това негово увлечение бе породено от изкушаващото го предизвикателство да я примамва и съблазни, както и от затворената парникова атмосфера, в която двамата прекараха толкова дълго по време на терапията му. В парниците се раждаха чудновати, пищни цветя, които не можеха да виреят в действителния свят. Беше им нужна тяхната защитена от несгоди среда, инак повяхваха и гинеха, изложени на често неприветливите реални условия.

Цветът на неговата страст вече умираше, убит не от заслепението по друга жена, както се бе опасявала, а от всекидневния му досег с реалността.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Да съзнава, че нещо ще се случи, беше едно, а да е готова да го посрещне — съвсем друго. Всеки път, щом вдигнеше очи и уловеше погледа на Блейк, който я наблюдаваше умислено, Диона бързо се извърщаше, за да скрие болката, присвиваща я отвътре. Знаеше, че той се разкайва за предложението, което ѝ беше направил да се омъжи за него, но гордостта не му позволяваше да го оттегли. Навярно никога нямаше да отвори дума и да я помоли да развалят годежа, та се налагаше тя да свърши това тежко дело. Усещаше обаче, че Блейк още не бе готов да признае колко се бе лъгал, затова и сама не предприемаше засега нищо по въпроса. Щеше да разбере кога му бе дошло времето да поговорят и щеше да му върне свободата.

Мина Нова година и както бе решил, той започна да работи по цял ден. Струваше ѝ се, че едвам дочаква да тръгне, а и взе да се връща с куфарче, препълнено с книжа. Диона се питаше дали не си носеше работа за вкъщи като извинение да се затваря в кабинета и да избягва компанията ѝ. После обаче Блейк спомена, че Ричард бе приел предложението му да се оттегли на едномесечна почивка и тя се почувства гузна. Истината беше, че той действително бе потънал до гуша в документи, след като го нямаше Ричард, който да го разтовари и поеме част от работата.

Една нощ Блейк си легна късно след полунощ, въздъхна тежко и се отпусна в леглото. Диона се обърна, докосна го по бузата и прокара пръсти по наболата брада.

— Искаш ли един масаж за отмора? — попита го тихо.

— Би ли ми направила наистина? — изпъшка той. — Вратът и раменете са ми непрекъснато схванати от навеждането над бюрото. Какво да се чудя, че Ричард и Сирина си имат недоразумения? Той я кара две години по този начин — напълно достатъчно всеки да се побърка.

Обърна се по корем, а Диона запретна нощницата над бедрата, възседна го и започна магията си върху напрегнатите му мускули.

Сръчните ѝ пръсти потъваха в плътта му, Блейк стенеше приглушено, ала скоро въздъхна доволно и облекчено, щом първоначалната болка отшумя и напрежението отслабна.

— Виждала ли си се със Сирина напоследък? — попита я.

Ръцете ѝ спряха за миг, после подновиха движенията си.

— Не — отговори му. — Дори не се е обаждала. Ти разговарял ли си с нея?

— Не съм я чувал, откакто беше тук за вечеря и ни съобщи, че с Ричард са разделени. Мисля да ѝ звънна утре. Ах, така е добре, точно тук. Чувствам се като пребит.

Тя разтриваше нагоре-надолу гърба му с кокалчетата на свитите си ръце, като обръщаше особено внимание на местата, които ѝ посочи и които се нуждаеха от повече работа. Той изсумтяваше звучно всеки път, щом минеше през тези чувствителни зони, и накрая Диона се разсмя.

— Грухтиш като прасе — пошегува се.

— Много важно! Нали ми е добре. Масажът определено ми липсваше. На няколко пъти се канех да ти се обадя и да те помоля да дойдеш в офиса, за да ме поразмачкаш, но ми се стори недотам умно да го правим през работно време.

— Че защо? — попита тя иронично, малко ядосана, че я смяташе да пътуваш и предлагаш тук и там услугите си масажист, и далеч по-нервирана от факта, че не бе изпълнил хрумването си.

Блейк се засмя и се преобърна ловко, като тялото му остана между краката ѝ.

— Защото... — подхвана с лукав тон и многозначително погледна надолу, при което Диона също проследи погледа му, — обикновено ми се случваше това по време на твоите масажи. Да ти кажа право, доста зор видях да не забележиш какво става. Ти пък си мислеше, че съм импотентен и така прелестно се стараеше да ми докажеш, че не съм.

Тя отскочи от него като ракета. Цялото ѝ тяло пламна.

— Какво? — викна негодуващо. — Знаел си и си ме оставил да се правя на глупачка?!

Той се разсмя гръмогласно, протегна се и я докопа отново в обятията си.

— Не ми отне много време да загрея — призна със смях. — Сякаш са ти притрябвали някакви си дрешки, за да ме възбудиш... Както и да е, не можех да те оставя да разбереш как ми действаш, за да не те подплаша. Скъпа, не ти ме прелъстяваше, а аз теб, ала се налагаше да си мислиш обратното.

Диона изгаряше от смущение, като се сети за всичко, което беше правила, за предизвикателното си облекло и нелепия начин, по който вероятно бе изглеждала. Почувства ръцете му върху гърдите си и пламна още повече, но този път не от срам и неловкост. Не беше я любил от няколко дни, лягаше си късно и заспиваше веднага, щом докоснеше възглавницата. Ласките му определено и бяха липсвали.

— Нямах нищо против, нали? — попита Блейк тихо и съблече нощницата през главата ѝ. — Защо си облякла това нещо?

— Студено ми е, когато не си до мен — изтегна се тя в ръцете му и усети с наслада как косматото му тяло погъделичка кожата ѝ.

Той изръмжа и я обърна по гръб, зарови лице между гърдите ѝ.

— Сега съм тук и не ти трябва — промърмори с лице, забито в меката ѝ плът.

Облада я бързо и нетърпеливо след дните въздържание. Диона продължаваше да го прегръща дори след като Блейк заспа. Страстта му бе прогонила временно всичките ѝ тревоги и съмнения.

На следващата сутрин по телефона се обади Сирина.

— Току-що говорих с Блейк — съобщи тя и се засмя. — Той практически ми заповяда да те изведа на обяд. Каза, че си започнала да лудваш при неговата заетост с работата. Наистина ли си въобразява, че му вярвам?

Диона също се усмихна.

— Блейк се притеснява, че ти седиш там сама, изпаднала в мрачни размисли, и иска да те изкара за малко от вкъщи. Какво ще кажеш да го ощастливим и да отидем на обяд?

— Защо не? Ще мина да те взема в дванадесет.

— Не съм изпаднала в мрачни размисли — заяви Сирина, като хрупаше репичка. — На Ричард му беше нужно да остане известно време насаме със себе си и аз просто му дадох тази възможност. Не сме се карали или нещо от този сорт. Сега е в Аспен. Обича да кара

ски, а аз така и не се научих. Не се е пързаял, откакто се оженихме, защото все гледаше на мен да ми е добре. Искаше да ми е присърце всичко, което правим. А пък аз не си падам по спорта — обясни с усмивка.

— Не изглеждаш никак разстроена...

— Разбира се, че съм разстроена, но взимам пример от теб и запазвам самообладание при всякакви обстоятелства. — Тя сви леко рамене. — Имахме дълъг разговор, преди да замине, казахме си всичко открито. Това на него му е за първи път. Много го бива да си таи мислите, та понякога чак ми иде да се разкрещя. Решихме, че напоследък напрежението му се е насъбрало в повече и ще е най-добре да сме далеч един от друг за известно време — той да си почине, да си отспи, а сетне да поговорим отново.

— Чувала ли си го, откакто е заминал?

— Не, това беше част от уговорката. Щом се върне, ще уредим нещата веднъж завинаги.

Сирина се беше променила много през месеците от запознанството им, беше станала една уверена в себе си жена. Дори нещата при нея и да не потръгнеха, тя щеше да посрещне бъдещето с вдигната глава. Диона се надяваше същото да се отнася и за нея. Когато Блейк я любеше, тя забравяше за страховете си, че той постепенно ще се отчужди от нея. Ала, все едно, те не можеха да прекарат остатъка от живота си в леглото. Рубиненото сърце почиваше на топло между гърдите ѝ. Беше ѝ казал, че това бе неговото сърце. Диона нямаше да постъпи егоистично и да му го отнеме. Нямаше да го лиши от сърце. Щеше да му го върне.

— Зная какво ще направим — рече твърдо Сирина. — Отиваме по магазините! Ще ти потърсим сватбена рокля.

Пазаруването за Сирина беше като панацея, цял за всичко. Диона се съгласи, макар да не прояви ни най-малък възторг към роклите, които разглеждаха. Как да се вълнува за булчинска рокля, когато сватба нямаше да има?

Когато Блейк се прибра същата вечер, беше толкова капнал от умора, че дори куцаше по-видимо. Докато вечеряха обаче, не пропусна да я подложи на кръстосан разпит. Искаше да узнае дума по дума всичко, каквото бе казала Сирина, как бе изглеждала, била ли е

потисната. Диона се постара да го успокои, но си личеше, че той силно се тревожи за сестра си.

Страстта от миналата нощ не се повтори. Когато най-сетне се добра до леглото, Блейк прехвърли ръка връз нея и заспа, преди още промърмореното „лека нощ“ да се отрони от устата му. Тя дълго слуша равномерно му дишане. Не искаше да спи и да пропуска дори миг от времето, през което бяха заедно.

На следващия ден с кротко примирение Диона взе да урежда бъдещето си — свърза се с доктор Норууд и прие да работи по случай, който той ѝ предложи, после си резервира полет до Милуоки. Пациентът беше все още в болница, ала след три седмици щеше да е в състояние да започне терапията, така че това ѝ даваше още малко време, което да прекара с Блейк.

С всеки ден той се отдалечаваше все повече от нея, ставаше все по-погълнат от работата си, дори все по-рядко прибъгваше до професионалните ѝ умения. В моменти на слабост тя се опитваше да си втълпи, че причината бе голямата му заетост, но и сама не си вярваше за дълго. Постъпи така, както бе правила винаги — скри болката и страданието в най-тъмния ъгъл на душата си и ги ограда с непристъпна стена. Дори мъката да я убиеше, Диона все пак щеше да го напусне, при това спокойно, с изправени рамене, без да го притеснява с рев и сълзи. Нямахше да му харесат, пък тя и бездруго не беше от плачливите. Не искаше също да го засегне и обиди, затова щеше да му обясни, че изпитва някои съмнения относно брака им и смята за добре известно време да поживеят разделени. Щеше да му каже, че бе поела нов пациент, а когато приключеше с него, биха могли отново да обсъдят отношенията си. Съвестта нямаше да го терзае, ако Диона постъпеше по този начин. Напротив, щеше да почувства облекчение, че идеята бе нейна.

Тя узна, че Ричард се бе върнал в града, когато ѝ позвъни и я попита дали би могъл да я види, за да проведе с нея личен разговор. Диона се поколеба и той добави кисело:

— Сирина знае, че съм тук. Тя предложи да говоря с теб.

Защо пък Сирина ще иска те двамата да разговарят? Какво можеше да му каже Диона, което самата Сирина да не би могла да стори? Ала тъй като действително един чужд човек понякога бе в състояние да види отстрани нещата по-ясно, Диона се съгласи.

Ричард пристигна в ранния следобед. Изглеждаше подмладен, загорял от зимното слънце в Аспен и много по-спокоен. На лицето му липсваше обичайният напрегнат израз, заменен бе от усмивка.

— Станала си още по-хубава отпреди! — каза ѝ и се наведе да я целуне по бузата.

Тя не се отдръпна плашливо. Блейк я беше научил, че не всички мъже бяха страшни. Усмихна му се в отговор.

— Ти самият изглеждаш чудесно! Предполагам, вече си се видял със Сирина?

— Снощи вечеряхме заедно. Тя ме прати при теб.

— Но защо? — попита Диона недоумяващо.

Излязоха във вътрешния двор и седнаха на слънце. Къщата го заслоняваше от вятъра и прохладният януарски ден беше приятен. Тя дори не си бе сложила горна дреха.

Ричард се облегна на пейката и постави крак върз крак. Диона отбеляза разсеяно, че бе обут в джинси. За първи път го виждаше облечен неофициално, а синият плетен пуловер правеше сивите му очи да изглеждат сини.

— Защото е умна жена — отвърна той замислено. — От самото начало знаеше за увлечението ми по теб и че бракът ни няма да го бъде, ако ти стоиш между нас.

Тя се ококори.

— Какво? — заекна неуверено. — Но... Но Сирина беше толкова дружелюбна, толкова искрена...

— Както споменах, тя е умна жена. Беше наясно, че ти не отвърщаш с взаимност на моя интерес, че не си в състояние да погледнеш друг, освен Блейк. А с чувствата си към теб ми се налага да се оправям сам.

Диона тръсна глава.

— Та това е чиста глупост! Не си влюбен в мен и никога не си бил. Ти обичаш Сирина.

— Така е — съгласи се той и се засмя. — Ала известно време бях доста объркан. Сирина не даваше вид, че изобщо ме забелязва и ето, че се появи ти, така дяволски красива, та чак беше болезнено човек да те гледа, толкова силна и уверена в себе си. Знаеше какво искаш и не позволяваше на никой да ти се пречка. Контрастът беше поразителен.

Нима в тази светлина я бе виждал? Струвала му се бе силна и самоуверена? Нима не бе разбрал, че това се отнасяше само за работата ѝ, а в личния си живот бе смазана и осакатена, бояща се да допусне, когото и да било близо до себе си? Странно, че такъв проникателен човек като Ричард се бе заблуждавал и не бе прозрял истинската ѝ същност.

— А сега? — попита го.

— Винаги ще ти се възхищавам — усмихна ѝ се радушно той. — Това посещение е просто за душевно успокоение на Сирина. Права си от край до край — обичам я и затова я наказвах, защото разчиташе на Блейк, а не на мен. Признавам, че не звучи много логично, но влюбените често са нелогични.

— Значи тя иска да си сигурен, преди да се върнеш при нея.

— Точно така. И аз съм сигурен. Харесвам ските, ала през цялото време в Аспен жадувах Сирина да е с мен. Можеш да си окачиш табелка за доктор по психология — разсмя се той и я прегърна през рамо.

Диона го изпрати, когато Ричард стана да си ходи, доволна, че бе изгладил проблемите и сложил в ред отношенията си със Сирина, но също и с тягостното чувство, че бе била замесена по някакъв, макар и невинен, начин в цялата тази история. Върна се в двора и пак седна на предишното място. Беше уморена, много уморена от емоционалното напрежение през тези няколко месеца. Затвори очи, вдигна лице към зимното слънце и остави ума си да бездейства.

— От колко време е тук?

Дрезгавият глас разцепи въздуха и тя подскочи стреснато. Изправи се на крака и се обърна, за да се озове срещу Блейк.

— Рано се прибиращ — позапъна се с отговора.

— Знам — каза той рязко. Тонът му бе леден като израз на лицето му. — Напоследък не ми се удаваше да прекарвам много време с теб, та си рекох да те изненадам, щом приключих с работата за днес. Нямах намерение да прекъсна и попреча на нещо — довърши саркастично.

Неприятно усещане в стомаха ѝ я накара да преглътне, преди да отговори.

— Не си попречил — отсече кратко и вирна брадичка.

Внезапно разбра, че моментът бе настъпил и Блейк щеше да използва случая като извинение, за да разтрогне годежа. Не можеше да издържи да го слуша как говори неща, които ѝ късат сърцето. И бездруго всичко щеше да свърши, когато си замине, нямаше защо да остават със спомена за тежките думи, които щяха да си разменят.

— Не е стоял повече от пет минути — каза безизразно и вдигна ръка да го прекъсне, щом понечи да се обади. — Дватама със Сирина са уредили разногласията си и той искаше просто да поговори с мен. Всъщност тя го бе изпратила, ала можеш, естествено, да ѝ се обадиш и да провериш, ако не ми вярваш.

Блейк я стрелна с пронизващ поглед, пристъпи напред и протегна ръка. Диона направи крачка назад. Трябваше да го стори сега, преди да я бе докоснал. Може и да не я обичаше, но беше сигурна, че я желаеше, а всяко съприкосновение помежду им неизбежно водеше до леглото. Това беше още едно нещо, което тя не искаше да преживее — да се люби с него с мисълта, че бе за последен път.

— Сега моментът е не по-лош от всеки друг, за да ти кажа — рече Диона с все така чужд глас и безизразно като маска лице. — Приех да работя по нов случай и след няколко дни заминавам. Такива поне бяха първоначалните ми намерения, ала сега виждам, че е най-добре да тръгна още утре, нали?

Кожата се опъна върху скулите му.

— За какво говориш? — попита той раздразнено.

— За това, че развалям годежа — отвърна тя, вдигнала ръце отзад на врата си в непохватен опит да се справи с фината закопчалка. Най-накрая успя да свали рубиненото сърце. Протегна му го.

Блейк не го взе. Гледаше я втренчено с побеляло лице.

— Защо? — попита, като едва помръдна устни.

Диона въздъхна отпаднало и потри чело.

— Досега още ли не си разбрал, че не ме обичаш?

— Ако мислиш така, защо определи дата за сватбата? — процеди той.

Тя се усмихна едва.

— Тогава се любехме и не бях на себе си — каза с неволна нежност в гласа. — През цялото време знаех, че не ме обичаш! — избухна внезапно в отчаяното си желание да го накара да разбере. Не издържаше повече. — Отстъпих пред настояванията ти, но вече е

време да сложим край. През последните седмици ти се промени, все по-малко и по-малко имаш нужда от мен.

— Отстъпи ми, значи! — кресна Блейк и сви юмруци. — И когато се любехме ли „ми отстъпваше“? Само тия не ми ги разправяй!

Диона премига.

— Не, то беше наистина... И беше грешка. Никога преди не съм се обвързвала по този начин с пациент и повече няма да се повтори. Става твърде сложно...

— Не ти вярвам, уважаема! — викна той разпалено. — Просто искаш да се изнижеш оттук, сякаш нищо не се е случило! Смяташ да ме отбележиш в тефтера като грешка и да забравиш за мен, нали?

Не, Блейк се лъжеше. Никога нямаше да го забрави. Гледаше го със замъглени от болка очи и вътрешно цялата се разкъсваше на части. Започна да й прилошава от пулсиращото в слепоочията главоболие и когато отново му протегна медальона, ръката ѝ трепереше.

— Защо се сърдиш? — попита измъчено. — Трябва да си доволен. Освобождавам те от примката. Само си помисли колко нещастен би бил, ако се ожениш за някого, когото не обичаш.

Той се пресегна и взе верижката. Ситните брънки покапаха в шепата му като златни сълзи. Слънчевите лъчи пронизаха рубиненото сърце, което хвърли огненочервени, сякаш гневни отблясъци. Блейк яростно го пхна в джоба си.

— Тогава какво чакаш още? — викна. — Хайде върви, махай се! Какво искаш да направя? Да падна на колене и да те моля да останеш ли?

Тя се олюля леко.

— Не — промълви. — Никога не съм искала да ме молиш за нищо.

Мина бавно край него, усещаше краката си отмалели и непокорни. Ще си стегне багажа и ще отиде на хотел, ще се опита да хване по-ранен полет от този, който беше резервирала. Нямаше представа, че щеше да бъде толкова трудно, нито че щеше да се почувства така смазана. Беше по-лошо, много по-лошо от всичко, което Скот ѝ бе причинил. Той я нараняваше физически и душевно, ала никога не бе в състояние да докосне сърцето ѝ. Ако напуснеше Блейк, това щеше да я погуби, но бе длъжна да го направи.

Главоболието ѝ се усили и Диона кажи-речи залиташе из стаята, докато събираше дрехите си. На няколко пъти трябваше да се подпре, за да не падне. Съзнанието ѝ бе замъглено, мислите ѝ подскачаха в безпорядък и всичко бе загубило значението си, освен непреодолимото желание да се махне. Трябваше да си тръгне, преди да се бе случило още нещо, защото ѝ се струваше, че мъката щеше да я убие, повече болка не би могла да понесе.

— Спри! — заповяда ѝ тих глас и една ръка я хвана за китката, отскубна от пръстите ѝ дрехите, които хвърляше безразборно в куфара. — Можеш да си стегнеш багажа и по-късно, когато се почувстваш по-добре. Боли те главата, нали?

Тя се извърна да го погледне и пак едва не залитна, защото и се зави свят.

— Да — пророни.

— Така си и мислех. Наблюдавах те как почти пълзиш по стълбите.

Обви ръка около кръста ѝ — едно удивително безстрастно докосване — и я поведе към леглото, където бяха споделили толкова много нощи.

— Хайде, трябва да подремнеш. Учудваш ме, честно казано. Не предполагам, че си с такива изопнати нерви. Това, твоето, е типично главоболие на нервна почва, ако изобщо разбирам нещо от тия работи.

Ръцете му се придвижиха надолу по блузата ѝ, освободиха копчетата от дупките, после я съблякоха.

— Аз почти никога не боледувам — промълви Диона извинително. — Извинявай.

Позволи му да разкопчае сутиена ѝ и да го хвърли настрани. Не, не ставаше въпрос за това, че му бе позволила каквото и да било. Истината беше, че не се чувстваше в състояние да се кара с него и да спори кой ще я съблича. Освен това имаше отчайваща нужда да подремне малко, както ѝ беше предложил. И бездруго му беше известен всеки сантиметър от тялото ѝ.

Сложи я да легне. Свали панталоните ѝ, като я подпря зад гърба, за да я повдигне и да може да ги смъкне надолу. Обувките се изхлузиха заедно с тях. После ръцете му се върнаха и се посуетиха кратко с бикините, които последни бяха останали върху нея.

Той нежно я обърна по корем и тя въздъхна, когато започна да разтрива схванатите мускули на врата ѝ.

— Връщам ти услугата — промърмори Блейк. — Само помисли колко пъти ти си го правила. Отпусни се и заспивай. Твърде си уморена, за да вършиш нещо друго сега. Спи, скъпа.

И Диона наистина заспа, дълбоко и без сънища, успокоена от силните му пръсти, които разсейваха болезненото напрежение в гърба и раменете ѝ.

Беше тъмно, когато се събуди, ала главата вече не я болеше. Чувстваше се замаяна и в първия момент не можа да разбере къде се намира. Премига срещу силуета, надигнал се в мрака от стола до леглото ѝ.

— По-добре ли си? — попита я Блейк.

— Да — отвърна тя и отметна тежките коси от лицето си.

Той запали лампата и приседна на ръба на леглото. Загледа я с присвити очи, сякаш преценяваше дали му казва истината и доколко е добре.

— Благодаря, че се погрижи за мен — рече Диона неловко. — Сега ще си оправя багажа и ще отида на хотел...

— Много късно е, за да ходиш някъде тази вечер — прекъсна я Блейк. — Спа часове наред. Албърта остави една чиния да се топли за теб, ако имаш желание да ядеш. Смятам, че трябва да хапнеш нещо, инак пак ще ти прималее. Не разбирам откъде се е взело това нервно напрежение у теб — добави замислено.

Тя се почувства гладна. Надигна се и седна, като придържаше завивката до гърдите си.

— Струва ми се, че мога да изям цяло теле — каза плачевно.

Той се усмихна.

— Надявам се да склониш и на нещо по-дребно — отвърна и изтегли от купа все още нахвърляни върху леглото дрехи една нощница. Издърпа чаршафа от пръстите ѝ и ѝ нахлузи нощницата през главата, сякаш обличаше малко дете. После намери халата и Диона покорно пхна ръце в ръкавите, докато Блейк го придържаше.

— Няма нужда да ме глезиш — обади се тя смутено. — Чувствам се значително по-добре. След като се наям, искам да си взема душ и тогава съвсем ще се оправя.

— Харесва ми да те глезя — отвърна той. — Само помисли колко много пъти ти си ми помагала да се обличам, колко пъти си ме придумвала да ям, колко пъти си ме вдигала, когато съм се просвал на пода.

Съпроводи я до долу и седя до нея на масата, докато Диона се хранеше. Усещаше прикования му поглед върху себе си, в който вече липсваше предишният гняв. Дали само гордостта не го бе вбесила и подтикнала да ѝ се нахвърли? Съзнаваше ли сега, че е била права?

Тръгнаха да се качват обратно и Блейк вървеше неотклонно на крачка отзад. Тя го изглежда въпросително, когато влезе след нея в спалнята.

— Хайде, вземи си душ — каза ѝ, хвана я за раменете и я обърна по посока на банята. — Ще те почакам тук. Искам да съм сигурен, че си наред, преди да си легна.

— Наред съм — сопна се Диона.

— Оставам и толкова — заяви той твърдо.

Като знаеше, че я чака, тя се изкъпа набързо и когато излезе от банята, го завари да седи на същото място.

— Време е за лягане — усмихна се Блейк и се изправи.

Приблужи се и свали хавлията от раменете ѝ. Тя се плъзна и се свлече на пода. Не беше я завързала, защото щеше веднага пак да я съблича. Той се наведе и я вдигна на ръце. Диона ахна изненадано и го улови през врата. Блейк я сложи на леглото.

— Това пък защо? — погледна го в очите.

— За това — отвърна ѝ тихо и я целуна.

Целувката му беше дълбока и жадна, устата му погълна нейната, езикът му разтвори устните ѝ и се плъзна вътре. Тя изстена и заби пръсти в раменете му.

— Пусни ме — промълви и откопчи устата си.

— Ще те пусна утре — измърмори той. — Тази вечер си моя.

Наведе се отново отгоре ѝ и Диона пак изви глава, за да откаже сладкия еликсир на устните му. Те срещнаха нежната извивка на шията ѝ, ухапах я и тя отново изстена. Ръката му се пхна в деколтето на нощницата и потърка съблазнителните пищни заоблености.

— Блейк... Недей, не го прави — замоли се Диона примаяла.

— Защо? Нали обичаш да докосвам гърдите ти — отвърна ѝ.

Тя се обърна и го погледна. Устните ѝ трепереха.

— Но аз утре си отивам. Така... Ще ми бъде само още по-трудно. Поела съм друг ангажимент и трябва да го изпълня.

— Ясно — измърмори Блейк, без да спира да я гали. — Утре те качвам на самолета, щом това искаш, ала ни остава още тази нощ да бъдем заедно и искам да я прекарам, като те любя. Не ти ли харесва това, което правим? Не ти ли се нрави, че ме караш да си губя ума по теб? Разбира се, че ти харесва. Обезумявам от твоето тяло, което се разстила като топла, мека коприна по мен. Още една нощ, любима. Нека бъдем заедно тази последна нощ.

Точно това Диона не желаше и се бе старала да избегне — да се люби с него с мисълта, че е за последен път — но чувствените обещания, които ѝ даваха ръцете и тялото му, бяха непреодолимо прелъстителни. Още една нощ, още един спомен.

Тя започна безмълвно да разкопчава ризата му. Разгорещената му плът я примами и Диона притисна устни върху гърдите му, усетила къдравите косми и пронизващата я тръпка. Опияняващата възбуда, която я обземаше всеки път, щом той я докоснеше, взе отново връх и тя припряно откопча колана на панталоните му и му помогна да ги изрита. Блейк разтвори краката ѝ и се намести между тях, трескав от вълнение, че Диона вече бе готова за него, без да има нужда от продължителни любовни ласки.

С бавен и плавен тласък проникна в нея, а тя нагоди тялото си към неговите движения и се остави възбудата да я залее и отнесе като помитаща вълна.

Още една нощ. И после край.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нищо не помагаше. Беше си мислила, че дори раната никога да не заздравее напълно, с времето ще ѝ стане по-леко, ала откакто Блейк я качи на самолета на летището Скай Харбър, болката нито се усиляваше, нито намаляваше. Стоеше си вътре в нея и я глождеше, бавно разяждаше душата ѝ. Ако успяваше да я забрави през деня, докато се занимаваше с Кевин — новия ѝ пациент — нощем се връщаше с пълна сила, когато си лягаше сама в леглото и дълго стоеше будна.

Милуоки беше на противоположния край на света от Финикс или поне така ѝ се струваше. За няколко часа беше се озовала от сухата пустиня в грамадни преспи сняг и като че още не можеше да се стопли. Семейство Колбърт бяха приятни, дружелюбни хора, стараеха се да ѝ помагат, с каквото могат за Кевин, а самият той беше очарователен, но не беше Блейк. Детските ръчици, които я прегръщаха така искрено, не задоволяваха нуждата ѝ от неговите силни, мускулести ръце, нито пък влажните, обични целувки на Кевин и по-малката му сестричка Ейми, които получаваха всяка вечер за лека нощ, я караха да забрави как неговите целувки я потапяха в море от удоволствие и блаженство.

Не си бе представяла, че ще ѝ липсват и препирните с Блейк, техните шумни и бурни караници, ала се оказа факт. Чувстваше липсата на всичко, свързано с него — от сутрешното му начумерено настроение и мърморене, до присмехулните му усмивки, когато се шегуваше с нея и я дразнеше.

С глупаво и отчаяно безразсъдство Диона се надяваше едно бебе да е последствие от последната им, прекарана заедно нощ, тъй като тогава той не беше взел предпазни мерки. Близо три седмици копня и живя с това очакване, но после се разбра, че бе било напразно и светът за нея стана още по-черен.

Когато получи по пощата чек за голяма сума, препратен ѝ от доктор Норууд, тя напрегна всички сили, за да не извика на глас от болка, когато зърна подписа. Идеше ѝ да го скъса, ала не го направи.

Чекът беше за предварително договорените пари. Прокара несъзнателно пръсти по наклонения, ъгловат почерк. Стана така, както беше очаквала, както си знаеше, че ще стане — след като вече бе далеч от него, Диона се превръщаше само в част от миналото му. Беше сторила това, което смяташе, че ще е най-добре за него, но не бе подозирала, че самата тя щеше да прекара остатъка от живота си върху тънкото острие на страданието.

С мрачна решителност Диона се зае отново да гради около себе си защитните стени, които Блейк бе срутил. Трябваше да затвори зад тях болката и спомените, да държи гнетящите я мисли под ключ. Някой ден, мислеше си унесено, вдигнала поглед към сивото зимно небе, отново щеше да открие удоволствието да живее. Някой ден слънцето пак щеше да озари дните ѝ.

Беше прекарала у семейство Колбърт точно един месец, когато я повикаха на телефона. Сбърчила озадачено чело, тя даде на Кевин книжка за оцветяване и флумастери, за да го занимае, докато се върне, и излезе в коридора да се обади.

— Мъж е — съобщи шепнешком Френсин Колбърт и се усмихна заговорнически, после се спусна да види какво се бе случило, та Ейми пицеше така, сякаш я колева.

Диона доближи слушалката до ухото си.

— Ало — каза предпазливо.

— Няма да те ухапя — отвърна ѝ плътен насмешлив глас и тя се подпря на стената, защото краката ѝ заплашиха да се подкосят.

— Блейк! — прошепна.

— Цял месец си там. Пациентът ти вече успя ли да се влюби в теб?

Диона затвори очи, борейки се със смесицата от радост и мъка, които свиха гърлото ѝ. Гласът му я накара да прималее и да не знае дали да плаче, или да се смее.

— Да — отвърна задавено. — Безумно е влюбен в мен.

— Как изглежда? — изръмжаха отсреща.

— Великолепен блондин, с големи сини очи, не толкова тъмни като твоите. Цупи се часове наред, ако загуби на „Не се сърди, човече“ — отвърна тя и размаза ивичката сълзи по бузата си.

Блейк се засмя.

— Звучи наистина като сериозна конкуренция. Колко е висок?

— О, не знам, горе-долу като теб, да речем, на петгодишна възраст.

— Е, това е утешително. Предполагам, че бих могъл да те оставя сама с него още някой и друг месец. — Диона почти изтърва слушалката и сграбчи кабела, преди съвсем да ѝ се бе изплъзнала. Постави я отново на ухото си и го чу да казва: — Там ли си още?

— Да — отговори му и изтри още една сълза.

— Много размишлявах напоследък — подхвана той. Звучеше спокойно. — Ти непрекъснато ми повтаряше, че не те обичам и ми обясняваше много подробно защо не мога да те обичам. Но това, което никога не спомена е, че ти не ме обичаш, а то ми изглежда да е най-важната причина, за да разтуриш сватбата. Е, какво ще кажеш?

Какво искаше? Да се увери, че тя бе добре, че не вехнеше по него? Прехапа устни и отрони измъчено:

— Не те обичам.

— Лъжеш! — избухна Блейк в отговор и Диона сякаш го видя как се наежда. — Толкова си луда по мен, че стоиш там и ревеш, нали?

— Не — отрече тя и избърса яростно влагата от лицето си.

— Пак лъжеш! Сега ме чакат за едно съвещание, така че те оставям да се върнеш при пациента си, но да знаеш, че не съм свършил с теб. Ако си мислиш, че можеш да сложиш край, като се качиш на самолета, има още много да узнаеш за мен. Пак ще ти се обадя. И да ме сънуваш, скъпа.

— Няма! — сопна се гневно Диона, ала го каза на свободния сигнал, защото той вече беше затворил.

Но тя, така или иначе, лъжеше. Сънуваше го едва ли не всяка нощ и се събуждаше с влажна възглавница от сълзите, които бе проляла насън.

Разстроена и напълно объркана, Диона се върна при Кевин и го зарадва, като загуби една игра на „Не се сърди, човече“.

През следващите няколко дни тя постепенно се поуспокои и престана да подскача при всяко издрънчаване на телефона. Междувременно снежна буря врхлетя града и вилня два дни, като прекъсна телефонните връзки и тока. Електричеството бе възстановено след часове, ала телефонната служба изчакваше небето отново да се проясни. Диона беше навън с Ейми и Кевин и правеше снежен човек с тяхната неумела, но въодушевена помощ, когато Френсин я повика.

— Диона, търсят те по телефона! Пак е твоят приятел. Ела, аз ще взема децата и ще ги изсуша.

— О-о, мамо! — възропта Кевин, ала Френсис вече вкарваше малката му инвалидна количка вътре, а Ейми покорно ги следваше.

— Здравей! — каза топло Блейк, след като тя измънка неуверен поздрав. — Бременна ли си?

Този път Диона беше подготвена и здраво стискаше слушалката.

— Не... Аз... На мен също ми мина през ум, но всичко е наред.

— Добре. Не исках това да ти повлияе. Между другото, Сиринна е бременна. Не си е губила времето, откакто Ричард се върна. Беше толкова развълнувана, че не пожела да чака и да си направи един от онези ранни предупредителни тестове или как там ги наричат.

— Радвам се за нея. Ти как се чувстваш като бъдещ вуйчо?

— Чудесно, ала ако питаш мен, предпочитам да съм баща...

Тя внимателно се облегна на стената.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че веднага, щом се оженим, ще изхвърля всички...

— Няма да се оженим! — викна Диона, после се озърна да не би някой да я бе чул. Наоколо не се мяркаше никой, явно Френсис още се занимаваше с децата.

— Разбира се, че ще се оженим — отвърна ѝ той кротко. — На първи май. Ти сама определи датата. Не си ли спомняш? Тогава се любехме.

— Помня — промълви тя. — А ти не си ли спомняш? Аз развалих годежа. Върнах ти сърцето.

— Така си мислиш — подхвърли Блейк. — Ще се оженим, дори ако трябва да те върна във Финикс пиццария и ритаща.

И отново я остави да слуша сигнала за прекъсната връзка.

Не ѝ беше ясен смисълът на това, което той правеше. Сънят все по-трудно и по-трудно идваше при нея, Диона лежеше будна с часове и прехвърляше наум възможните причини. Защо така настояваше да се оженият? Защо просто не забравеше за това? Защо не я оставеше на мира?

Измина една седмица, преди Блейк да позвъни отново и Френсис ѝ подаде телефона с весело пламъче в очите.

— Пак е онзи симпатяга — каза, когато Диона поднесе слушалката до ухото си.

— Благодари й от мое име — засмя се Блейк. — Как си, мила?

— Блейк, защо ми се обаждаш? — попита тя отчаяно.

— Че защо да не ти се обаждам? Противозаконно ли е един мъж да разговаря с жената, за която се кани да се венчае?

— Няма да се омъжа за теб! — изкрещя Диона този път.

Френсин надникна от кухнята и се усмихна.

Той пак се засмя.

— Разбира се, че ще се омъжиш. Вече познаваш всичките ми лоши навици и все пак ме обичаш. Какво по-хубаво?

— Няма ли да разбереш от дума? — викна тя. — Изключено е да се омъжа за теб!

— Ти си тази, която не разбира от дума — възрази Блейк. — Ти ме обичаш и аз те обичам. Не знам защо си си навила на пръста, че не е възможно да те обичам, но грешиш. Само си представи каква веселба ще падне, когато започна да ти показвам колко бъркаш.

— Това е лудост — изстена Диона.

— Не е лудост. Макар ти наистина да имаш някакви шантави мисли, от които ще трябва да се отървеш. Втълпила си си, че никой не може да те обича и ме заряза, след като много добре знаеше, че това ще ме разкъса на парчета. В същото време погубва и теб. Майка ти не те обичала, Скот също, ала те са само двама. Колко хора оттогава са те обичали, а ти си ги отблъсквала, защото те е било страх? Само че аз няма да ти позволя да ме отблъснеш, скъпа. Помисли си върху това.

— Симпатяга, а? — подкачи я Френсин, когато Диона влезе в кухнята. После забеляза пребледнялото й лице, побутна й бързо един стол да седне и й наля чаша кафе. — Случило ли се е нещо? — попита.

— Да. Не. Не знам. — Замаяна, Диона изпи кафето, сетне вдигна сломен поглед. — Той иска да се ожени за мен.

— Това го схванах. И какво му е чудното? Като те гледам, колко ли мъже са искали да се оженят за теб!

— Не желае и да чуе за отказ — продължи разсеяно Диона, сякаш говореше на себе си.

— Ако изглежда така, както привлекателно звучи, за какъв отказ може да става дума? — изтъкна здравомислещо и съвсем практично Френсин. — Освен ако не е някой пройдоха.

— Не е пройдоха. Той... Той дори е по-чудесен, отколкото изглежда по гласа.

— Обичаш ли го?

Диона зарови лице в ръцете си.

— Толкова много, че ще да умра без него.

— Ами омъжи се тогава! — седна до нея Френсин. — Омъжи се за него и какъвто и да е проблемът, който ви държи разделени, ще го решите по-късно: Ще се учудиш колко много недоразумения хората могат да уредят помежду си, когато всяка нощ лягат в един креват и всяка сутрин се събуждат до същия човек. Не се бой да опиташ. Всяка женитба е рисковано начинание, но същото може да се каже и за пресичането на улицата. Ако не рискуваш, никога няма да минеш на отсрещната страна.

Думите ѝ се въртяха в ума на Диона, докато лежеше тази нощ будна, без да я лови сън. Блейк ѝ беше казал, че я е страх да не бъде отново наранена и това бе самата истина, ала нима чак толкова се страхуваше, та да обърне гръб на мъжа, който я обичаше?

Никой не я беше обичал преди. Никой не се бе тревожил за нея, не я беше прегръщал, докато плачеше, нито утешавал, когато бе разстроена.

С изключение на Блейк. Той беше правил всичко това. Ричард дори я смяташе за силна и самоуверена, а Блейк бе успял да надзърне под привидното, беше прозрял колко бе уязвима, колко лесно ранима. Той беше прогонил спомените за насилието и злото, беше оставил на тяхно място спомените за любовта. Ако си представяше мъжко докосване, то това бяха неговите ръце, за които жадуваше сега, и този копнеж я изпълваше с болка и мъчително желание.

Блейк я обичаше! Беше невероятно, но тя трябваше да повярва. Беше му върнала свободата, очаквайки той да я забрави, ала не стана така. Не се случи както в поговорката „Далеч от очите — далеч от сърцето“. Беше си направил труда да я открие и ѝ беше дал време да поживее без него, да види как е, да осмисли отношенията им, преди да ѝ позвъни. И, във всеки случай, не се беше предал, не се беше отрекъл с лекота от нея.

Дните минаваха и Диона продължаваше заниманията си с Кевин, като си тананикаше непрестанно и усмивката не слизаше от лицето ѝ. Детето с такова желание, така охотно изпълняваше всичко, което му казваше, че бе истинско удоволствие да работи с него и тя виждаше, че не след дълго той нямаше да има повече нужда от нея. Автомобилната катастрофа, при която беше пострадал, отдавна бе забравена и сега го вълнуваше само въпросът дали ще може да рита топка с идването на лятото.

— Как е пациентът ти? — попита я Блейк следващия път, когато се обади, а Диона радостно се усмихна, щом чу гласа му.

— Справя се отлично. Скоро ще получи диплома за ходещ.

— Новината е добра и не само за него. Това значи, че ще можеш да си вземеш отпуск за дълъг меден месец.

Тя не отвърна нищо, само продължи да стои и да се усмихва. Не, Блейк Ремингтън не се предаваше. Всеки друг би се отказал и махнал с ръка, но когато той решаваше, че иска нещо, преследваше го и го постигаше.

— Припадна ли? — попита я предпазливо.

— Не — отвърна Диона и избухна в сълзи. — Просто толкова те обичам и така ми липсваш...

Блейк си пое дълбоко дъх.

— Е, слава Богу — промърмори. — Бях започнал да мисля, че наистина ще ми се наложи да те отвлека. Мила моя, цял живот ще трябва да ме масажираш като обезщетение за това, на което ме подложи.

— Дори ще подпиша договор, ако искаш — отвърна тя и избърса сълзите си.

— О, точно така! Искам, разбира се. Суров и непоклатим договор. Коя дата да определим? Доколкото те познавам, ти си запълнила програмата на Кевин до последния миг, в който ще го целунеш за довиждане и ще си тръгнеш. Аз ще бъда там и ще те посрещна на излизане от вратата. Няма да те изтърва от поглед, докато не станеш госпожа Ремингтън.

— Дванадесети април — промълви Диона, като плачеше и се смееше едновременно.

— Ще съм там.

Той дойде и натисна звънеца точно в девет часа сутринта, а пролетната снежна вихрушка трупаше бял пух върху непокритата му глава. Френсин откряна външната врата и Блейк се усмихна насреща ѝ.

— Идвам за Диона — каза. — Будна ли е вече?

Френсин отвори вратата по-широко и също се усмихна на високия, леко накуцващия мъж, който прекрачи прага. Край него витаеше някакъв дух на дръзка увереност и непреклонност. Такъв мъж не би оставил жената, която обича, да му избяга.

— Стяга си багажа, ала децата ѝ помагат и това ще отнеме повечко време — обясни Френсин. — Мога да си представя как се мотаят в краката ѝ и реват.

— Разбирам чувството — измърмори той и се усмихна на учудения ѝ поглед. — Аз съм един от бившите ѝ пациенти — обясни на свой ред.

— Грижете се добре за нея — рече умолително Френсин. — Беше толкова добра с Кевин, поддържаше духа му, не го оставяше да се отегчи и да му омръзне. Тя е... просто е изключителна.

— Зная — отвърна меко Блейк.

Диона се появи на завоя на стълбата с двете деца на ръце, чиито очи бяха плунали в сълзи. Спря, щом го видя, и цялото ѝ лице светна.

— Ти дойде — пророни, сякаш досега не се бе осмелявала да повярва.

— Със звън на камбани — каза той и стремително се заизкачва по стълбата, при което и помен не остана от накуцването.

Нямаше как да я прегърне, без да включи и децата в прегръдката, затова ги взе тримата в обятията си и я целуна. Ейми пъкна пръстче между устата им и се закиска.

Блейк се отдръпна и хвърли на момиченцето строг поглед, на който то отвърна с невинно ококорени очички.

— Ти ли си човекът, който ще отведе Дий? — попита Кевин жалостно и отлепи мокрото си лице от шията ѝ.

— Аз съм — отговори сериозно Блейк. — Но обещавам добре да се грижа за нея, ако я пуснете да дойде с мен. Аз също бях неин

пациент и тя ми е много необходима. Кракът още ме боли нощем и трябва да го разтрива.

Това бе причина, която Кевин можеше да разбере, и след миг той кимна.

— Добре — съгласи се с въздишка. — Наистина я бива да разтрива крака.

— Кевин, пусни Диона и слез долу! — нареди Френсин.

Когато и двете деца бяха на земята, Ейми обвини малките си пухкави ръчички около крака на Блейк и вдигна поглед далеч, далеч нагоре към лицето му. Той я погледна от горе на долу, после премести очи върху Диона.

— Най-малко две — каза. — Може би дори три, ако не ме дариш с дъщеря при първите два опита.

— Аз съм на тридесет години, не забравяй — обади се тя предпазливо. — Почти тридесет и една.

— И какво от това? Имаш тяло на осемнадесетгодишна, само че в още по-добра форма. Позволи да го знам... — промърмори Блейк гърлено и горещият пламък в очите му накара бузите ѝ да порозовеят. После додаде с нормален тон: — Готова ли си?

— Да, само да сваля куфарите. Ти чакай тук — засуети се припряно Диона, обърна се и хукна нагоре.

Сърцето ѝ препускаше в гърдите, ала не от тичането по стълбата. Само при вида на Блейк тя се почувства така, сякаш я бяха изстреляли с ракета. Почувства се жива, истински жива, всяка нейна клетка вибрираше от радост. След осемнадесет дни щеше да бъде омъжена!

— Побързай! — викна той след нея и от това ѝ стана някак още по-хубаво.

Грабна двата куфара и се втурна обратно надолу.

Когато бяха вече в колата, Блейк дълго седя мълчаливо и само я гледаше. Френсин и децата си бяха взели довиждане вътре, за да не излизат на снега, така че сега бяха сами. Снегът бързо затрупваше прозорците на колата и скоро ги обгърна в бял пашкул.

— Имам нещо за теб — обади се той и бръкна в джоба си. Извади рубиненото сърце и поклати верижката пред очите ѝ. — Нека да стои при теб — каза и го закопча на врата ѝ. — Все едно, не функционираше както трябва, след като ми го върна.

Сълзи опариха очите ѝ, щом рубиненото сърце се плъзна и настани на уютното си място между гърдите ѝ.

— Обичам те — пророни Диона трепетно.

— Зная. Преживях някои лоши мигове, когато ми го върна, но след като поразмислих, разбрах, че теб просто те е страх. Наложих се да те оставя сама да се убедиш, че те обичам. Скъпа, това бе най-трудното нещо, което съм правил през живота си — да ти дам да се качиш на самолета без мен. Да се науча да ходя отново беше като детска игра в сравнение с него.

— Ще ти се отплатя — прошепна тя и се сгуши в ръцете му.

Познатата миризма изпълни ноздрите ѝ и Диона вдиша с наслада. Неговото ухание върна горещите слънчеви дни, ехото на смеха.

— Започваме от тази вечер — заяви Блейк безапелационно. — Или още по-добре, веднага щом се озовем в хотелската стая, която съм запазил за нас.

— Няма ли да летим днес за Финикс? — вдигна тя учудено глава.

— В случай, че не си забелязала, намираме се в самия център на снежен ураган — усмихна се той. — Всички полети са отложени до проясняване на времето, което може да е и след няколко дни. Как ти се струва да прекараш дни наред с мен в леглото?

— Ще се опитам да го понеса — въздъхна Диона.

— Направо ще си го отнесеш — засмя се Блейк и зарови лице в шията ѝ.

След това бавно, сякаш бе чакал до сетни сили, намери устните ѝ. Целува я дълго, вкусуваше я в забрава, после с видимо усилие се откъсна от нея.

— Вече мога да карам — съобщи ненужно и запали двигателя.

— Забелязах.

— Освен това, отново летя. Изпробвах нова машина миналата седмица...

— Смяташ ли да продължиш опасните са занимания? — прекъсна го тя.

Той я стрелна с поглед.

— Размишлявах и върху това. Не смятам да рискувам така, както преди. Вкъщи ще стават толкова много вълнуващи неща, че не бих искал да пропусна нито едно от тях.

Диона правеше обиколки в басейна, а пустинното майско слънце горещо напичаше отгоре. Движението ѝ се отразяваше добре, действаше блажено на тялото ѝ. Плуването и малкият, добре оборудван гимнастически салон, където с Блейк бяха преживели толкова много преломни моменти, ѝ бяха липсвали дълго време. Тази сутрин бе ходила в една болница на Финикс, където веднага я приеха на работа. Щеше да се лиши от силната взаимна връзка с пациентите си, създаваща се при продължителните терапевтични програми, ала от друга страна редовното работно време щеше да ѝ позволи да прекарва нощите с Блейк, без да се откъсва напълно от работата, която обичаше.

— Хей! — разнесе се дълбокият му, гърлен глас. — За Олимпиадата ли тренираш?

Тя показва глава над водата.

— Какво правиш вкъщи толкова рано? — попита и приглади назад косата си.

— Чудно посрещане, няма що! — избоботи двуседмичният съпруг.

Съблече самото си и го провеси върху един стол до басейна, после разхлаби вратовръзката. Диона го наблюдаваше как постепенно се разсъблича и пуска дрехите на стола, докато застана гол, както го е майка родила. Гмурна се с красив, стегнат скок във водата и с няколко мощни замахвания стигна до нея.

— Ако пипнеш настилка в този си вид, няма аз да съм ти виновна — предупреди го тя.

— Твърде топло е за дрехи — оправда се той. — Взеха ли те на работа?

— Естествено, че ме взеха! — изпръхтя Диона.

— Фукла!

Блейк натисна главата ѝ под водата. Това не я затрудни особено, защото беше еднакво добър плувец както на повърхността, така и под вода. Замаха грациозно с крака и се отдалечи от него. Хвана я, когато достигаше края на басейна.

— Така и не ми каза защо се прибираш толкова рано — извърна се тя, за да го погледне.

— Дойдох да се любя с жена си — отвърна ѝ. — Не можех да си събера ума върху това, което вършех. През цялото време се сецах за миналата нощ — додаде и възторжено забеляза как очите ѝ се премрежиха при спомена.

Наведе се и я целуна по устата, после сложи ръка зад врата ѝ и притисна устните ѝ още по-плътнo до своите. Диона потръпна и долепи тялото си в неговото.

— Възбуден си — прошепна.

— Знам.

Ръката му се плъзна по гърба ѝ и ловко откопча горницето на банския. Смъкна го и го хвърли навън. То се приземи с мокро шляпане върху плочките до басейна. Блейк взе гърдите ѝ в шепи и се наведе да я целуне пак.

Тя изстена и обви ръце около врата ум. Без значение колко често я любеше, всеки път ставаше все по-хубаво и по-хубаво, а тялото ѝ научаваше нови начини да му отвръща. Хладната вода ги обгръщаше и се плискаше край тях, но не можеше да изстуди сгорещените им тела. Вътрешният огън пламтеше и ги нажежаваше, нищо не можеше да го потуши.

Той я повдигна, докато гърдите ѝ не се показаха над повърхността на нивото на устата му, сетне взе да пирува лакомо с пищните форми, които така изкусително се възправиха срещу му.

— Обичам те! — едва откъсна устни Блейк и трескаво задърпа връзките, придържащи бикините ѝ.

— Блейк! Недей тук — възропта Диона, ала тялото ѝ продължаваше да се притиска в неговото със сладостно покорство. — Някой може да ни види. Мигел... Албърта...

— Мигел го няма — прошепна той и я плъзна надолу по тялото си. — А и никой не може да види какво правим, защото слънцето се отразява от водата и блести. Обвий си краката около мен.

Неочаквано тя се разсмя звучно, отметнала глава назад и вдигнала лице към яркото, горещо слънце на Финикс.

— Все същата луда глава! — подхвърли с укор, но дъхът ѝ секна, когато Блейк с дълго и сладостно плъзгане проникна в нея и Диона здраво се вкопчи в раменете му.

Възприятията ѝ бяха замаяни от удоволствие и напоени от красотата на деня. Той съзерцаваше лицето ѝ и прекрасния танц на

чувствата в екзотичните ѝ очи, които се премрежваха блажено. Видя как белите ѝ зъби ухапах пълната ѝ, чувствена устна и усети сладостното потръпване на тялото ѝ, изгарящо от желание.

— Цялата си моя, нали, скъпа?

Тя се разсмя отново, опиянена от удоволствие. Вдигна ръце към небето.

— Дотогава, докато ме искаш — вриче се.

— Значи завинаги. Дори и това няма да бъде краят.

Издание:

Линда Хауърд. Остани при мен
ИК „Коломбина“ ООД

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.